

Trần Thị Bảo Châu

Email Mùa Thu

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tập 1

Trác Linh sốt ruột nhìn Trầm Tú mắt gắn chặt vào màn hình, miệng cười tủm tỉm, tay lướt nhanh trên bàn phím. Nãy giờ cô đã giục nó mấy lần, nhưng con bé vẫn ngồi như bị dán keo “con voi” trên ghế.

– Ôi trời ơi, là dai hơn giẻ rách!

Linh ngao ngán đưa mắt nhìn quanh. Toàn là dân nghiện chat. Trông bộ dạng của họ mà tội nghiệp, cứ như tượng tượng từng từng khi cười, khi quạu với cái máy và những Nick name trên trời dưới đất.

Kéo vai Tú, Linh nói như rên:

– Về đây ơ... Tao đói lắm rồi.

Không trả lời Linh, Trầm Tú cười ha hả rồi lầm bầm:

– Cái thằng “Đế mèn phiêu lưu ký” này bố láo thật ! Mình phải vật râu nó mới được.

Trác Linh tò mò, nhìn vào màn hình xem Trầm Tú... vật râu Đế mèn như thế nào, khi nó tự xưng là Bướm Trắng tinh khôi.

Tay bấm phím tài tình hơn các nhạc sĩ dương cầm đang thả hồn theo nhạc, Trầm Tú thoăn thoắt gõ, từng con chữ không dấu hiện lên:

– Đế ơ! Thật ra anh là đế lửa, đế than hay đế... chó? Sao anh gáy dữ vậy?

Anh chàng Đế trả lời:

– Anh là đế cơm... loại siêu bự.

– Thế thì em sẽ bắt anh về vật râu, bẻ cánh, bẻ chân, nhét hạt đậu phộng vào bụng rồi chiên bột nhậu chơi.

Anh chàng Đế phản pháo:

– Ác vừa thôi Bướm bà...

Trác Linh vừa buồn cười vừa tức. Cô quát vào tai Trầm Tú:

– Tao về trước à nha... Bướm bà.

Trầm Tú xụ mặt:

– Mà cũng kêu tao là Bướm bà hả đồ quỷ?

Linh phẩy tay:

– Để, bướm gì cũng là côn trùng. Mà thôi đi cho tao nhờ.

Tú bĩu môi:

– Hứ! Bữa nay mày hiền quá nhỉ!

Dứt lời, con bé tiếp tục nhấn phím:

– Chào đế con. Bà bay đây!

Uể oải, Tú vươn vai đứng dậy:

– Đi kiếm bò bía ăn mày. Tao cũng đói rồi. Ngồi ở đây đã hơn hai chục phút, vậy mà không bóí ra được đĩa nào hợp rơ. Những kẻ chân chính, lẳng mạn chỉ thấy cái Nick Đế mèn là được. Ấy vậy mà nó nói vài ba câu đã lòi đuôi ba đá, lưu manh.

Trác Linh buột miệng:

– Mày có hiền lành gì khi xưng là bà với nó.

Trầm Tú cười toe:

– Ôi dào! Chơi thôi mà, xưng gì thấy... đã miệng thì xưng. Nhảm nhò gì!

Hai đĩa dặt xe ra phóng tới góc đường An Dương Vương - Nguyễn Văn Cừ ăn bò bía.

Vừa xuýt xoa vì tương ớt cay, Trầm Tú vừa hỏi:

– Anh chàng “lẳng tử” của mày bận đi giang hồ rồi hả?

– Chắc vậy, nên đến hẹn nhưng chàng chẳng lại lên mạng như đã hứa.

Tú cười cười:

– Hay nó lại lấy Nick name khác rồi chat với đứa khác, bỏ mặc mày trơ trơ với máy?

Trác Linh nhún vai:

– Chuyện đó chỉ có trời biết.

Rồi cô hóm hỉnh nhắc lại lời Trầm Tú lúc nãy.

– Chơi thôi mà. Nhảm nhò gì!

Hai đứa đang chụm đầu vào nhau trước đĩa bò bía thì một chiếc Wave chở đôi đũa xích lại.

Hai thằng nhóc học phổ thông trên xe xuống ngồi cái bàn cạnh đó.

Một thằng mặt chi chít mụn cao giọng:

– Hai chục cuốn ghen.

Thằng kia hỏi:

– Ăn dữ vậy mậy?

– Thì tao là Đế cơm siêu bự mà. Ăn ít làm sao đủ sức chửi nhau với con Bướm trắng tinh khôỉ quỷ sứ kia.

Trầm Tú tròn mắt nhìn thằng nhóc mặt mụn như nhìn người ngoài hành tinh.

Nó rít lên vào tai Linh:

– Đồ đế choắt! Tao bị sốc thiệt mà!

Trác Linh ôm bụng cười ha hả làm Trầm Tú càng quê thêm. Con bé... dứt nốt cuốn bò bía cuối cùng rồi bảo:

– Về mầy!

Trác Linh nheo mắt:

– Nhìn kỹ dung nhan chàng Đế Mèn của mầy chưa?

Trầm Tú nghiêng răng:

– Cờ thằng quỷ nhỏ đó tao nắm râu quay mòng mòng cho nó chóng mặt hết thấy đường gáy luôn.

Linh nhìn hai thằng bé:

– Biết đâu, nó cũng đang đòi ép “Bướm trắng tinh khôi” vào vở đấy!

Tú bĩu môi:

– Nhìn tướng nó ăn đủ biết nó thiếu sự lãng mạn của tâm hồn rồi, làm gì biết nghĩ tới chuyện ép bướm vào vở. Đồ oắt tì thúì!

Trầm Tú thở dài, giọng rên rĩ:

– Người trong mộng của tao đang ở đâu nhỉ?

Trác Linh đập mạnh vào tay nó:

– Có người yêu rồi mà còn mơ tới người trong mộng nào nữa. Tao thật không hiểu nổi mày.

Trầm Tú nhấn mạnh:

– Đó là người yêu tao chứ người ta yêu vẫn chưa xuất hiện.

Quay sang Linh, Tú vênh váo:

– Một khi tao chớp mắt, cười duyên với đứa nào thì đứa đó thành cái đuôi của tao ngay. Tao chán chúng lắm rồi, nên mới tìm những đứa trên mạng xem sao. Ai ngờ... Đúng là tình ảo.

Trác Linh cười:

– Ảo đâu mà ảo. Anh Đế mèn của mày đang ngồi xơi bò bía kia kìa.

Trầm Tú nạt:

– Dẹp nó đi mày!

Hai đứa đèo nhau về. Tới ngã ngũ, Linh dừng xe cho Trầm Tú vào nhà. Cô đi một đoạn đường nữa mới tới giang sơn của mình.

Gia đình Linh đang ở trong một biệt thự khá cũ kỹ, rêu phong, xây đầu từ hồi Pháp. Xung quanh nhà là một sân vườn khá rộng lúc nào cũng mát rượi cây xanh. Trước đây khu vườn rất im ắng, nhưng bây giờ thì không. Vì mưu sinh bác Bình đã biến nó thành quán cà phê

sân vườn. Quán mở cửa từ sáu giờ sáng đến tận mười một, mười hai giờ đêm nên chim chóc, bướm ong gì cũng bay sang chỗ khác lánh nạn.

Khu vườn bây giờ chỉ còn gió, gió ở tầng cao trên vòm gác của Linh và gió làm quay tròn những chiếc lá khô trên sân khiến chúng trông như đang múa.

Bọn con trai và con gái đang yêu nhau rất hay đưa nhau vào đây. Chúng gọi quán nhà Linh là quán lá. Bác Bình thấy cái tên hay hay đã vịn vào đó để chẳng nhọc công quét lá mỗi ngày. Bác để mặc lá xào xạc dưới chân và lắng mạn rơi trên vai, trên tóc những kẻ đang đắm đuối vì yêu. Bác bảo nhờ lá, quán mới đông khách, vậy sao lại quét lộc trời cho ấy đi?

Từ khi sân nhà thành Quán Lá, mọi người trong gia đình Linh phải sử dụng cửa sau để ra vào. Đi bằng cái cửa nhỏ này cô khỏi phải đụng những cái bàn, nơi những cặp tình nhân thường ngã đầu vào nhau thì thào. Dĩ nhiên Trác Linh cũng sử dụng cái cửa bé xíu đó vì cô thấy ngại mỗi khi cô vô tình bắt gặp những kẻ đang yêu nhau đang bày tỏ tình cảm với nhau sâu đậm quá.

Chạy xe vào tận cuối sân, Linh dắt nó vào gian bếp rộng, khoá cửa cẩn thận rồi mới lên gác, vào căn phòng có ô cửa sổ tò vò của mình. Giờ này cả ba mẹ lẫn anh Thuận vẫn chưa về, Linh có quyền được mơ mộng một chút trước khi xuống bếp làm cơm chiều cho cả nhà. Mà cô sẽ mơ mộng gì nhỉ?

Nhìn xuống sân qua ô cửa nhỏ, tới những tàn cây xanh lá, cô nghĩ tới anh chàng Lãng tử. Liệu anh ta là ai nhỉ? Biết đâu chừng chàng

cũng là một “Thị Mệ” như Linh, hoặc là một thằng nhóc học lớp chín, lớp mười như thằng choắt Dế Mèn của nhỏ Trầm Tú?

Có lẽ Linh nên thôi cái trò vào tiệm ngồi chat ấy là vừa. Đã tốn thời gian, lại tốn thêm tiền mà vô bổ. Nhưng có trò chơi nào không tốn thời gian đâu? Nếu nói chat vô bổ cũng chưa hẳn đúng. Rõ ràng ngồi một chỗ, Linh có thể làm quen, thậm chí trò chuyện cùng lúc với nhiều người. Vui quá đi chứ và cười nhiều quá đi chứ. Chỉ riêng khoản cười thôi đã đáng giá rồi. Vậy tại sao không tiếp tục cùng chàng Lãng tử lãng du, bông bênh trong thế giới ảo đó. Lãng tử trò chuyện có tâm hồn lắm, chứ đâu chỉ những câu đốp chát vớ vẩn như thằng Dế Mèn hay kẻ huỷ diệt đầy bạo lực của nhỏ Trầm Tú.

Thôi thì vui được lúc nào hay lúc đó. Trác Linh nhìn những tàn cây, nghe tiếng cành lá thì thảo trước gió và khe khẽ đọc:

Tôi là con gái

Hồn như lá cây

Chút tình thơ dại

Xanh xao tháng ngày...

Rồi không biết có ai nhìn lá mà nghĩ vẩn vơ như mình không.

oOo

Trác Linh sốt ruột nhìn đồng hồ:

– Giờ này ba mẹ vẫn chưa về. Hai người đi đâu vậy nhỉ? Anh Hai biết không?

Mất không rời màn hình, anh Thuận bảo:

– Ông, bà ai cũng có việc riêng. Mày thắc mắc làm chi. Ông bà cụ không đi lạc đâu mà sợ.

Trác Linh bĩu môi:

– Nói như anh thì nói làm gì. Vô trách nhiệm.

Thuần cười khẩy:

– Tao hổng dám có trách nhiệm với người lớn rồi à... Lặng quạng bị đòn như chơi.

Trác Linh ngạc nhiên:

– Sao lại bị đòn? Em không hiểu.

Thuần im lặng. Một lát sau anh phẩy tay:

– Anh đang làm việc. Mày lải nhải hoài phiền quá! Tao đánh sai vài con số là đi đời.

Trác Linh hỏi tới:

– Bộ ba mẹ có chuyện gì hả?

– Chuyện gì đâu ngoài việc phải đi giao tiếp nên về trễ. Đã bảo đừng hỏi nữa mà.

Trác Linh xịu mặt xuống. Cô ám ức vợ quyền Tiếp Thị Gia Đình lật xem các quần áo thời trang và biết mình chả đời nào đủ tiền sắm chúng.

Điện thoại reo. Thuần bảo:

– Chắc mẹ gọi đó. Em nghe đi.

Trác Linh nhấc máy và nghe giọng một người lạ:

– Xin lỗi, phải nhà của Thuần không?

– Dạ phải ạ.

– Cho tôi gặp Thuần...

– Dạ anh chờ máy...

Hất mặt về phía ông anh, Trác Linh bảo:

– Kiếm anh kia!

– Ai vậy?

– Em không biết. Giọng ông nào lạ hoắc hà!

Thuần cầm ống nghe:

– Mày hả Phỉ. Sao, có gì không?

Trác Linh nhún vai, chắc là bạn mới. Cô chưa nghe cái tên Phỉ này bao giờ. Chẳng biết lão Phỉ đó nói gì mà anh Thuần... ờ liền miệng. Anh Hai của Linh đã đi làm được mấy năm, mặt mày cũng sáng sủa đẹp trai, khổ nỗi lại rất kén chọn nên chẳng có cô nào. Bạn của Linh đưa nào ông anh cũng chê. Nhưng nói chuyện với con trai anh lại rất rôm rả. Rôm rả y như bây giờ...

Buồn tình cô bước ra sân sau, nơi đã được ngăn với sân trước có quán Lá bằng một hàng rào gỗ. Giờ này quán đã vắng khách. Bác Bình và chị Hạ đang dọn dẹp. Mở cửa rào, Linh bước sang.

Vừa thấy cô, bác Bình đã hỏi:

– Ba mẹ chưa về à?

Trác Linh bỗng khó chịu dù biết bác ấy chẳng có ý gì khi hỏi thế.

– Vâng, chưa ai về cả.

Nhật Hạ ngồi sau quầy hỏi vọng ra:

– Thành Thuần đâu?

– Ảnh đang ngồi trước máy.

– Ủa, tao tưởng nó đi với thím Hải chứ!

Trác Linh tò mò:

– Ảnh đi làm chi khi mẹ em đâu có biểu.

Nhật Hạ định nói gì đó, nhưng bác Bình đã hắng giọng:

– Tính tiền bàn số bảy chưa?

– Dạ rồi.

Bác Bình nhấn mạnh:

– Vậy thì thôi. Đừng nhiều chuyện nữa.

Nhìn Linh, bà bảo:

– Con Linh vào nhà đi. Mẹ mày không thích mày ra đây đâu.

Trác Linh bỗng đổ bướng:

– Nhưng con thích.

Bà Bình dài giọng:

– Ngon há! Quán xá làm hư người đấy con. Ba mẹ mày có ưa gì cái quán cà phê này.

Linh vênh mặt lên:

– Không cho ngồi quán nhà, con ngồi quán chợ, ba mẹ làm sao biết được.

Nhật Hạ cười toe:

– Chịu chơi ghen. Lại đây ngồi quầy với tao.

Trác Linh hăm hở bước tới ngồi kế Hạ, cô nói nửa đùa nửa thật:

– Hôm nào bác cho con một chân chạy bàn, thay vì thuê mấy đứa nhóc khác.

Bà Bình bĩu môi:

– Cho ba mày chửi tao hả?

Trác Linh nói:

– Nếu con xin ba mẹ được, bác phải nhận con đó.

– Thì mày cứ xin ba mẹ đi đã, quán này có biến đi đâu mà lo.

– Bọn con thiếu gì đứa làm thêm, nó giao cơm hộp, dạy kèm để kiếm tiền. Ba mẹ chả cho con làm gì, nghĩ cũng chán.

Nhật Hạ trợn mắt:

– Ở không ăn học mà than chán. Đúng là ngu. Mấy thằng chạy bàn cho quán mình, thằng nào cũng rên như bọng. Chúng nó bảo về tới nhà là ngủ như chết, đôi lúc vào lớp còn ngủ gục, chả tiếp thu bài vở nhưng vì nghèo phải vừa học vừa làm chớ có sung sướng gì mà đòi

làm việc.

Trác Linh nói:

– Bù lại tụi nó được tự do theo ý muốn.

Bà Bình dập ngay:

– Dẹp cái tự do kiểu thích nổi loạn của mày đi. Hừ, ăn chưa no, lo chưa tới mà ham kiếm tiền. Muốn kiếm tiền phải căn cơ ăn học. Như thằng Thuần, tốt nghiệp xong bây giờ tha hồ kiếm tiền.

Nhật Hạ nhìn bà:

– Có Linh ngồi chơi với con rồi, mẹ vào nghỉ đi. Không lại bảo nhúc lưng.

Bà Bình lừ lừ:

– Hừ! Đuổi tao vào để bọn bây thì thăm chuyện trai gái chứ gì!

Chị Hạ tỉnh queo:

– Đó là... vấn đề của tụi con. Giờ còn trẻ mẹ không cho thì thăm chuyện trai gái, sau này đừng rên rỉ: “Sao con tôi ế thế này hờ trời” nhé!

Bà Bình liếc Nhật Hạ và Trác Linh một cái muốn tét cả mí mắt.

– Con gái gì ăn nói vô duyên.

Nhật Hạ và Trác Linh cười hì hì.

Đợi bà Bình bước lên mấy bậc tam cấp để vào nhà xong, Linh hỏi ngay:

– Anh Chuẩn đâu, hôm nay không thấy tới ngồi đồng?

Hạ thần nhiên:

– Công tác ở Mỹ Tho rồi.

– Mỹ Tho gần xịu mà cũng nghỉ đêm lại sao? Bà coi chừng đó.

Nhật Hạ nhún vai:

– Đền Mỹ Tho ngọn tỏ ngọn lu. Tao có thấy đường thấy xá gì đâu mà

coi chừng. Hơn nữa tao không muốn cột chân cột cẳng đàn ông.

Trác Linh nịnh:

– Em nói vậy thôi chứ anh Chuẩn mê chị thấy mờ.

Nhật Hạ hiu hiu tự đắc:

– Tao đồ lão Chuẩn dám lém phéng. Lão sợ mất tao ngay ngáy thì có. Bởi vậy tối nào cũng tới đây ngồi để giữ bồ. Tao chỉ cần cười tí tí với gã nào là mặt lão chảy dài ra.

Trác Linh chép miệng:

– Tội nghiệp! Anh Chuẩn ghen quá hoá khổ.

Nhật Hạ ra vẻ rành đời:

– Ai yêu lại chả ghen. Mà cứ thử có một gã đi rồi biết. À... mà còn chat với thằng Lãng tử gì đó không?

Trác Linh gật đầu:

– Còn.

– Có định hẹn gặp mặt không?

– Chuyện đó cứ từ từ. Không biết mặt nhau xem ra lại hay.

Nhật Hạ lắc đầu:

– Anh Chuẩn bảo không gì vô bổ bằng chat. Tao thấy vậy mà đúng.

Trác Linh phản ứng:

– Chị nói vậy chứ thiên hạ rủ nhau đi chat rần rần. Bữa nào chị đi với em một lần. Vui thấu trời luôn.

Nhật Hạ ngần ngừ:

– Thôi đi mà, đừng xúi dại. Ông Chuẩn hồng khoái ba cái vụ đó đâu.

Linh hấp háy mắt:

– Chị không nói, em không nói sao ông biết. Để em đặt tên cho chị ghen... Nàng tiên cá, Đoá quỳnh hư ảo, hay Mất nai mười tám?

Nhật Hạ kêu lên:

– Tao mà mười tám nổi gì.

Trác Linh cười toe toét:

– Không chịu mười tám, vậy lấy Nick name là Tuổi mười ba đi. Nghe cũng thơ lắm đó.

Nhật Hạ gõ lên đầu Linh cái cốc:

– Thơ cái đầu mày. Suốt ngày chỉ ham chơi. Vô tư như mày sướng thật!

Trác Linh hỏi:

– Sướng sao chị không vô tư?

Giọng Nhật Hạ trịnh trọng:

– Có bồ rồi không được vô tư. Bộ mày chưa từng nghe hai câu:
“Em vô tư, tôi vô tư. Ta vô tư quá làm hư cuộc tình” sao? Hà! Đã yêu phải biết tự hoàn thiện mình, không vô tư được đâu em.

Trác Linh cãi:

– Tự hoàn thiện đâu có nghĩa là không được vui chơi chút chút.

Ngày mai chị đi với em.

Nhật Hạ lắc đầu nguầy nguậy:

– Không được. Đã bảo lão Chuẩn ghét ba cái vụ này lắm. Mày nhớ trước mặt lão đừng nhắc tới chuyện chat chét gì cả nghe.

Linh tủm tỉm:

– Hồng ngò... ông cu ấy có uy đến thế. Không nhắc thì thôi, chị khỏi phải lo.

Rồi cô sốt ruột:

– Ba mẹ vẫn chưa về. Kỳ ghê!

Nhật Hạ ngập ngừng mãi mới hỏi:

– Đạo này ba mẹ mày có gây lộn không?

Linh lắc đầu:

– Không. Sao chị lại hỏi vậy?

Nhật Hạ ậm ự:

– Tao thấy hai người mạnh ai nấy về trể.

Trác Linh chưa kịp hỏi tiếp thì nghe giọng anh Thuần vọng ra:

– Linh! Điện thoại...

Đứng bật dậy, Linh chạy vội về nhà.

Giọng nhỏ Trầm Tú vang lên:

– Mà đang làm gì?

– Tao đang ngoài quầy với chị Hạ.

– Quán còn đông không?

– Giờ này vắng rồi. Mà hỏi chi vậy?

Trầm Tú nói:

– Tao vừa ở quán Trung Nguyên với Hoá.

Trác Linh mĩa mai:

– Vui nhỉ! Ý là luôn mồm chê hấn.

– Thì đi cho đêm bớt dài vậy mà. Và đêm nay tao sợ mình sẽ không ngủ được.

Linh ngạc nhiên:

– Đã xảy ra chuyện gì?

Con bé có vẻ xúc động:

– Tao đã gặp một người.

Trác Linh tò mò:

– Tao không biết. Nhưng vừa nhìn thấy hấn tao đã bị choáng vì vẻ đẹp rắn rỏi, phong trần và lạnh như băng của hấn.

– Mà gặp... thằng đó ở đâu?

Giọng nhỏ Tú trầm xuống:

– Ngoài đường, ngay ngã tư đèn xanh đèn đỏ. Hấn chạy nhanh nên

thắng rít lại sát chân tao khi đèn đỏ bật lên. Đang ngồi sau lưng Hoá, tao giật mình quay lại định cự. Ai ngờ khi thấy gương mặt lạnh lùng, mái tóc hơi dài bay ra sau của gã trai phóng chiếc Win bụi bặm đầy dũng mãnh, tao nhói cả tim. Tưởng xỉu tới nơi không thôi.

Trác Linh hỏi tới:

– Rồi sao nữa? Mày có xỉu không?

Tú thờ dài:

– Tao chưa kịp xỉu, đèn đã xanh. Hấn phóng vút đi như tên. Tao hỏi Hoá chạy nhanh theo nhưng gã gà mờ chết nhất ấy đâu có dám. Thế là mất dấu, thế là lạc nhau. Tao tuyệt vọng suýt khóc ròng trên lưng Hoá. Suốt buổi bên ly cà phê, tao y như mất hồn. Mày thấy tao giống điên không?

Không trả lời, Trác Linh lại hỏi:

– Gã mặt lạnh đó có nhìn mày không?

Trầm Tú rầu rĩ:

– Không hề! Trông hắn phớt đời lắm. Mà dân phớt đời thì có bao giờ nhìn ai, thấy ai.

Suýt nữa Trác Linh cười vào máy, nhưng cô đã kịp cắn môi lại khi nghe giọng Trầm Tú thiếu não quá.

Con nhỏ lại thì thảo đầy hoang mang:

– Tao bị... sét đánh phải không Linh?

Trác Linh nạt át lên:

– Ôi dào! Sét đánh sao mày còn sống! Theo mày thì gã cỡi chiếc Win cực kỳ đẹp trai phải không?

– Ờ. Đẹp trai, quyền rũ. Con trai phải lạnh phải phớt mới đáng để ngưỡng mộ chứ.

Trác Linh nói một hơi:

– Đã là con người ai cũng say mê cái đẹp. Mà chẳng từng mê Đan Trường đến mức nhịn ăn, để dành tiền coi ca nhạc rồi mua gấu bông bự chà bá để tặng là gì! Bảo đảm mày sẽ quên ngay gã Win đó.

Trầm Tú thở dài mà nghe như rên:

– Chỉ sợ không được. Chắc tao đã yêu rồi.

Trác Linh cười:

– Làm gì có chuyện yêu hoang đường như vậy. Mày tưởng tượng làm chi cho khổ. Lo ngủ sớm đi.

– Tao uống cà phê đen sao ngủ được.

– Mày lười vở ra học bài, đừng nghĩ vẩn vơ nữa.

– Học gì nổi mà học. Linh nè, nhắm tao sẽ gặp lại hần chứ?

Trác Linh nhíp chân:

– Đương nhiên vì trái đất tròn mà. Chỉ sợ lâu quá mày hông nhận ra hần đó chứ.

Trầm Tú gắt:

– Tao muốn gặp liền kìa, chứ để lâu thì nói gì.

– Chà! Vụ này mày hỏi thầy bói chứ đừng hỏi tao.

Trầm Tú đổi:

– Có đứa bạn như mày chán thật. Lúc cần được an ủi, toàn nghe lời nói ra. Mày phải bạn tao không vậy?

Trác Linh cau mày:

– Hỏi câu dễ xa nhau quá. Tao thấy mày đang điên, có lẽ vì bị sét đánh. Lời khuyên của tao là: “Bớ Trầm Tú mau lay tỉnh, nếu không lỡ gặp lại gã mặt lạnh, mày sẽ không nhận ra gã đó”.

Trầm Tú lên giọng:

– Đúng là mày chưa yêu nên chưa biết. Người ta không bao giờ quên được gương mặt người gọi là một nửa của mình. Tao sẽ bảo

Hoá giới thiệu cho mày một gã để mày khôn ra.

– Cám ơn mày. Tao sẽ tự kiếm. Thôi nhé!

Trầm Tú cười, giọng kẻ cả:

– Tao nói chơi mà mày tự ái hả? Tại sao thấy mày không ai theo nên mới...

– Tao hiểu mà. Thôi nha, mẹ tao gọi.

Rồi không đợi Tú nói thêm lời nào, Trác Linh gác máy, lòng ầm ục vì kiểu cách của Trầm Tú. Con bé rất tự cao vì nó luôn vượt trội Trác Linh mọi mặt, nhất là khoản quen con trai. Trầm Tú rất dạn dĩ trong giao tiếp nên có rất nhiều... đuôi bám theo. Với gã trai nào nó cũng ỡm ờ, lơ lửng nên hầu như lúc nào Tú cũng có người ái mộ. Tú lấy đó làm hãnh diện, nó luôn ta đây với bọn con gái chung trường. Tuy vậy với riêng Linh, người được nó xem là bạn thân, Tú vẫn than chưa có được người trong mộng.

Thật tình Trác Linh không hiểu “Người trong mộng” của Tú có điểm gì độc đáo, để nó luôn mồm chê những cái đuôi đang đeo bám. Giờ thì rõ rồi. Đó là một gã có hình thức đẹp, nhưng lạnh lùng, kiểu các nhân vật nam trong phim Hàn Quốc. Còn tâm hồn gã thì sao nhỉ? Trác Linh nhún vai. Tự dừng lại đi thắc mắc về một gã thoáng qua của Trầm Tú. Không khéo giờ này nó đã quên khuấy gã ta để mơ về người trong mộng khác rồi.

Có tiếng xe phía sân sau rồi tiếng mẹ vang lên:

– Thuần dẫn xe vào cho mẹ.

Trác Linh lon ton chạy ra:

– Để con dẫn. Anh Thuần đang ngồi ở máy. Ảnh không đứng dậy đâu.

Bà Hải đi phớt ngang, Trác Linh chun mũi:

- Mẹ uống rượu à?
- Ờ... một vài ly xã giao ấy mà.
- Nhưng mẹ chạy xe ban đêm nguy hiểm lắm.

Trác Linh dẫn xe vào bếp, lên nhà trên cô thấy bà Hải đang ngồi trên salon, mặt thừ ra như bận nghĩ ngợi điều gì quan trọng.

Linh hỏi:

- Sao dạo này mẹ hay đi về trễ vậy? Lại còn uống rượu nữa. Có chuyện gì làm mẹ buồn à?
- Chuyện gì đâu. Lâu lâu mẹ gặp bạn mà.

Không nói hết câu, bà đứng dậy đi một mạch về phòng.

Bà Bình từ trước bước vào:

- Mẹ mày sao thế?
- Con không biết.

Đứng tần ngần trong căn phòng, Trác Linh cứ ngỡ mình đang đứng ở nơi nào rất lạ. Trái tim vốn nhạy cảm của cô thấy ngay có chuyện gì đó xảy đến, nhưng mọi người không muốn cô biết.

Trác Linh hỏi:

- Bác biết chuyện gì đó của mẹ con phải không?

Bà Bình gạt ngang:

- Suốt ngày tao chúm mũi vào quán xá, làm sao biết chuyện gì của mẹ mày. Hỏi vợ vẫn!

Dứt lời, bà đẩy cửa bước xuống sân trước. Quán vẫn còn vài ba đôi ngồi gục đầu vào nhau. Trác Linh bỗng dừng thấy cô đơn lạ lùng. Cô quay vào, tới chỗ anh Thuần. Nhìn ông anh cằm cúi bên máy tính, Linh ngao ngán thở dài vì biết mình không tâm sự gì được với anh. Đã tới lúc Linh phải gấp rút tìm cho mình một người yêu. Nhưng người đó ở đâu, tìm anh ta bằng cách nào, Trác Linh không biết.

oOo

Cả lớp đang im phăng phắc, bỗng có tiếng chuông điện thoại di động tí toe vang lên nghe hết sức chói tai, khiến giáo viên đang giảng bài phải khó chịu ngừng lại.

Trầm Tú vội cho tay vào giỏ xách tắt máy rồi tủm tỉm cười với lũ bạn ngồi gần.

– Sorry nhen! Tao tưởng đang để máy ở chế độ rung không hà. Ai ngờ... phiền thật!

Thủy Trúc bĩu môi:

– Xin lỗi thầy kia, chớ bọn tao thì ăn thua gì với cái điệu nhạc chuông quê mùa ấy.

Một giọng khác vang lên thật khế nhưng cũng thật chua.

– Muốn khoe của thì nói phứt cho rồi. Bày đặt chảnh! Di động đó rẻ như bèo mà cũng làm bộ.

Trầm Tú đỏ mặt hậm hực. Trác Linh thản nhiên nấn nót tiêu đề vở như không nghe gì cả.

Trầm Tú nghiêng đầu rỉ vào tai cô:

– Bọn nhỏ mọn luôn ganh tỵ với những ai hơn nó. Nhưng liệu chúng làm gì được tao ngoài việc nhìn và ganh tỵ.

Trác Linh làm thinh. Tú lại thì thào tiếp:

– Một lát hết tiết tao sẽ nhán thử chuông cho nó ồ e í e thoải mái.

Thử mấy con ranh ấy làm gì được tao nào.

Linh nhăn mặt khi cứ nghe Tú lặp đi lặp lại câu: “Làm gì được tao”...

Cô nghiêng giọng:

– Stop để tao ghi bài.

Trầm Tú vẫn chưa thôi:

– Bữa nay mày cũng khó chịu như tui nó, sao kỳ vậy?

Trác Linh không trả lời. Chỉ có cô là chịu nổi Trầm Tú, nhưng bữa nay sức chịu đựng của cô hình như vượt ngưỡng rồi.

Hết tiền, Trầm Tú hăm hở lôi máy ra, con nhỏ điệu đà lấy ngón cái bấm lia lịa trên những ô số nhỏ xíu như một người sử dụng di động đã lâu, dù nó mới được ông anh cho cái máy cũ cách đây vài hôm. Trầm Tú gọi cho Hoá. Nó nũng nịu đã dứt nghe ề cả rằng. Bọn con gái ngồi gần bỏ ra hành lang. Tú cầm máy vừa nghe vừa chậm rãi bước theo đám bạn. Rõ ràng nó muốn trêu người người khác đây mà.

Tự nhiên Linh cũng thấy ghét. Cô ngồi lại trong lớp giờ quyền Áo Trắng ra đọc.

Trầm Tú gọi toáng lên:

– Linh... Linh. Hoá muốn nói chuyện với mày nè. Nghe không? Ra đây nghe kè?

Cau mày, Linh nhìn như dán mắt vào trang sách, trong bụng rửa thắm Trầm Tú.

Linh đã phớt lờ, nhưng con nhỏ vẫn tí toe luôn mồm, khiến cô phải mắc ngượng.

Đến kế bên cô, Tú hát hàm:

– Sao không nghe điện của Hoá? Mày làm tao quê hết sức.

Trác Linh gắt:

– Chẳng biết ai quê đây nữa. Đây là lớp học chứ không phải chốn không người để mày làm trời.

Trầm Tú ngơ ngác:

– Làm trời! Tao làm trời với ai? Lớp này cả đồng lứa xài di động,

chả lẽ nó cũng làm trời.

– Nhưng nó không nổ lốp bốp như mày.

Trầm Tú hơi khựng lại. Nó giả lả:

– Bộ lúc này tao ồn ào lắm hả? Thật vô ý quá. Mà cũng tại mày. Gọi rát cả họng vẫn không chịu tới nghe điện.

Trác Linh nhún vai:

– Chuyện gì quan trọng đâu.

Trầm Tú kêu lên:

– Sao lại không quan trọng? Hoá đã tìm được cho mày một gã. Từ giờ tụi mình có đi chơi cũng hết sợ lẻ.

Trác Linh nói ngay:

– Cho qua vụ này đi. Tao không thích.

Trầm Tú cộc lốc:

– Thì thôi, người cô đơn không phải tao.

Chuông vào học. Trầm Tú không ghi bài, nó chơi điện tử bằng cái di động nhỏ xíu. Chơi một cách ngông nghênh, tự đắc. Mấy hôm nay nó đã quên gã đẹp trai mặt lạnh đã khiến tim nó rung rinh. Cũng may, nếu không Trác Linh phải nhức đầu vì nghe những lời nó tâm sự. Đang thả hồn lan man, Trác Linh bỗng giật mình khi nghe giọng thầy giận dữ:

– Chị kia! Mời chị ra ngoài với cái điện thoại ấy.

Trầm Tú đứng dậy ngơ ngác như nai:

– Thưa... em có làm gì phiền đến lớp đâu ạ!

Thầy phát tay:

– Không nói nhiều. Ra ngoài!

Trác Linh cảm thấy ngại trong khi Trầm Tú tỉnh bơ thu dọn tập vở rồi

thần nhiên ra khỏi lớp.

Trước khi đi nó còn nói với cô:

– Tao đợi mày bên quán Gió. Nhớ chờ tao về đó.

Trác Linh biết có rất nhiều đứa đang hả hê khi Trầm Tú bị thầy đuổi, nhưng với nó chuyện này chả nhằm gì. Nó thích chơi trội nên đôi khi nó còn khoái được bàn tán xầm xì nữa là khác.

Chuông ra về, Linh gấp sách vở lại.

Thủy Trúc nhìn cô:

– Mày tài thật!

Linh hờ hững:

– Về chuyện gì?

– Chuyện con chẳng... Chỉ có mày chịu đựng nổi nó. Thứ chả ai ưa.

Trác Linh buột miệng:

– Mày nói thế chớ. Bọn con trai khối đứa thích Trầm Tú.

Thủy Trúc bĩu môi:

– Bọn con trai nào chớ bọn tao biết thì khác. Đừng tin những lời chúng hót trước mặt, hãy nghe những tiếng cười khúc khích của chúng sau lưng kia. Với bọn nó Trầm Tú chỉ là thứ lẳng lơ.

Trác Linh xốc cái balô nhỏ trên vai. Cô qua đường, cố gắng nở nụ cười thật tươi để dễ dàng chen qua một đồng người khi vào quán Gió. Quán cà phê sinh viên có khác, đông đúc, ồn ào với những mái tóc ngắn dài ngời lấn lộn.

Tìm mãi Linh mới thấy Trầm Tú đang ngồi với mấy gã, chắc bậc đàn anh, năm chót.

Thấy cô, con bé quơ tay ra hiệu. Linh len lỏi giữa một mớ bàn ghế sắp xếp ngổn ngang để tới bàn của Tú.

Con bé kéo tay cô:

– Trác Linh, bạn cùng lớp với em.

Linh mỉm cười lịch sự.

Cô đứng đối diện với bức tường nham nhở, có dăm bài thơ tình được chép xiêu vẹo lên xuống lung tung, vài câu tiếng Anh sai ngữ pháp lẫn sai chính tả và im lặng. Đi chung với Trầm Tú, Linh thường im lặng, chính vì vậy nó rất thích đi cùng cô. Nó biết Linh chẳng đời nào tranh chơi trò đóng kịch trước mặt bọn con trai, cũng như biểu lộ điều gì để gây sự chú ý với bọn chúng. Linh luôn là cái nền ảm đạm để Trầm Tú chói chang.

Nếu bữa nay không bận, Trác Linh sẽ im lặng ngồi, tủm tỉm cười khi có gã nào bông lơn vài ba câu tiêu tếu chớ không đứng như vậy.

Gã đeo kính cận lịch sự nhắc ghế cho Linh, nhưng cô đã nói:

– Cám ơn anh, em phải về.

Trầm Tú nhăn mặt:

- Làm gì vội vậy?

Trác Linh bảo:

– Tao có hẹn mà.

Trầm Tú ồ lên:

– À, nhớ rồi. Anh chàng Lãng Tử... Vậy mà tao suýt quên. Xin lỗi ghen.

Quay sang mấy gã con trai, Tú nháy mắt:

– Lãng Tử, một Nick name hay tuyệt phải không? Nói thật đi. Các anh có biết ai là Lãng Tử không? Làm ơn chỉ hộ nhỏ Linh. Nó sẽ hậu tạ đó.

Trác Linh khẽ cau mày, cô không thích kiểu bông lả chuyện người khác của Trầm Tú, nhưng miệng nó vẫn dẻo dẻo:

– Trác Linh đang cực kỳ cô đơn... nên sẽ hậu tạ ai tìm ra Lăng Tử cho nó.

Đến nước này, Linh không chịu nổi nữa, cô nói:

– Chào các anh ạ.

Không thèm nhìn tới mặt Trầm Tú, Trác Linh hằm hằm chen lấn trở ra. Nhỏ Tú kêu oai oái rồi vội chạy theo cô.

Con nhỏ ngọt sớt:

– Mà làm sao vậy? Vẫn thừa thời gian để lên mạng mà, cần gì phải hấp tấp thế.

Trác Linh làm thinh vào bãi gởi xe dắt xe ra, giọng cô cộc lốc:

– Mai một đừng bao giờ đem chuyện liên quan tới tao ra nói với người khác, nhất là với người lạ.

Trầm Tú giả lả:

– Ý tao chỉ muốn giúp mày tìm ra Lăng Tử xem hắn là ai.

– Nhưng tao không muốn.

Tú nhún vai:

– Vậy thì sorry. Đúng là làm ơn mắc oán.

Trác Linh xẵng giọng:

– Mày làm điều người ta không yêu cầu còn than nỗi gì.

Hai đứa im lặng tới điểm truy cập internet, im lặng ngồi mỗi đứa một máy.

Trác Linh quên ngay bức dọc khi nhận được lời: “Chao mat bieć” của “Lang Tu” trên màn hình.

Cô cầm cúi gõ phím:

– Anh vào mạng lâu chưa?

Lăng Tử:

– Độ mười lăm phút.

- Chắc này giờ chat mỗi tay với người khác?
- Anh có chat nhưng chưa mỗi... Anh phải để dành tay chat với em chứ. Nào, nói đi Mắt Biếc, suốt một tuần qua em thế nào?

Trác Linh... lạch cạch thật nhanh:

- Xì! Hồng dám đâu. Em thiếu gì người để... tào lao.
- Nhưng chỉ có một Lãng Tử biết chia sẻ. Em buồn gì vậy nhỏ?
- Không biết. Nếu gọi đúng tên nỗi buồn em đã hết buồn chứ đâu chờ tới bây giờ mới thở than với anh.
- Vậy anh sẽ đặt cho nỗi buồn của em một cái tên. OK?
- Tên gì vậy?
- Anh chưa nghĩ ra nhưng chắc một điều cái tên ấy rất vui.
- Nỗi buồn sẽ mang tên niềm vui. Nghe hay hay đấy! Hãy đặt nó tên Niềm vui đi.
- Và em sẽ có rất nhiều niềm vui. Anh tự nguyện là niềm vui của em.
- Cám ơn. Nhưng em ngại nhận sự tự nguyện ấy lắm.

Trầm Tú bỗng huých vào hông Trác Linh, giọng như reo:

- Ê, tao gặp lại thằng “Mặt nạ sắt” rồi Linh. Cha chả! Nó trốn đâu biệt tích cả tháng, giờ mới tái xuất giang hồ. Nó sẽ biết tay “Cầm chướng tím” này. Hà hà!

Trác Linh không thèm ghé mắt qua màn hình của Trầm Tú làm chi, cô cũng đang bận rộn với Lãng Tử. Anh chàng chat rất êm, đọc những hàng chữ trên máy của chàng, Linh rất... mê. Lãng Tử của cô khác với Mặt nạ sắt, kẻ huỷ diệt và người nhện của nhỏ Tú rất nhiều. Khác từ cái Nick name đầy lãng mạn tới cách sử dụng từ rất thơ chứ không đầy bạo lực như... dám chat với nhỏ Trầm Tú. Thế nhưng nhỏ Tú luôn mồm chê Lãng Tử cái lương, ba xạo... Mà làm gì có ai thiệt khi đã chọn trò chat là bạn đồng hành.

Trác Linh đọc tiếp trên mạng:

– Tuần tới anh bận đột xuất không đúng hẹn với Linh. Đáng lý ra anh đã gửi E- mail xin lỗi, nhưng anh đã không làm thế. Em đã nghĩ gì về Lăng Tử suốt tuần qua?

– Em cho rằng mình đã vĩnh viễn mất nhau. Lăng Tử đã thành lăng xẹt rồi.

– Oh! Đâu trầm trọng dữ vậy. Ngoài anh ra Mất Biếc vẫn còn những bạn khác mà. Anh có... xẹt đâu đó cũng chả sao.

– Anh nghĩ thế sao? Đáng buồn thật!

– Chẳng phải em bảo em thiếu gì người để tào lao à? Anh bất quá chỉ là hạt nắng cuối ngày rơi vào ô cửa sổ nhà em thôi, bé con ạ.

Trác Linh cũng... hát cải lương:

– Tào lao thì nhiều nhưng tâm tình chắc chỉ có một. Anh là tri kỷ của Mất Biếc đó.

– Cám ơn Mất Biếc. Lâu lắm rồi anh mới được hưởng cảm giác xúc động như vừa đọc những dòng của em. Mất Biếc tin không, với anh được chia sẻ với người khác là niềm hạnh phúc tuyệt vời nhất.

Trước đây anh từng rất cô đơn giữa những tất bật của tháng ngày, phố xá và công việc. Anh từng có thói quen đi lang thang, loay quanh những con đường một mình mà không biết để làm gì. Giờ đây đã tìm thấy một người có thể gọi là tri kỷ, anh mới thấy cuộc sống mà nhạc sĩ Trịnh Công Sơn thường gọi là cõi tạm này mới đáng sống.

Hiểu ý anh không cô bé?

Trác Linh chớp mắt. Dường như anh chàng Lăng Tử bắt xuống giọng xề vọng cổ rồi.

Cô nhanh tay nhấn phím:

– Với em, cuộc sống này là hiện thực đầy sinh động chứ không phải

cõi tạm đâu. Nếu có thì cõi tạm ấy nằm trong thế giới internet kia. Bởi vậy chắc em không hiểu anh rồi.

– Nếu không hiểu nhau thì đâu thể là tri âm tri kỷ hờ Mất Biếc của anh.

Giọng Trầm Tú chột vang lên:

– Thằng Lãng Tử của mày sến quá.

Trác Linh bực mình vì bị Trầm Tú nhìn trộm, cô khế gắt:

– Thây kệ tao! Mày lo phần mày đi.

Trầm Tú cười hì hì:

– Ôi dào! Nhận xét một chút cũng khó chịu. Tất cả đều là trò chơi.

Mày phải nhớ như vậy để đừng có lạm.

Trác Linh liếc nó:

– Không biết ai lạm à nghe.

Nhìn lên màn hình, Linh thấy Lãng Tử đang tìm mình.

– Mất Biếc! Đang chat với anh, em bỗng đâu rồi? Đừng out không báo trước. Anh vẫn chờ em đây. Em đâu, em đâu, em đâu... ?

– Chờ trong cõi ảo hay cõi tạm?

– Em thích cõi nào anh cũng chờ được hết, kể cả đợi chờ trong tâm tưởng như suốt một tuần qua anh đã chờ đến hôm nay để gặp nhau.

Giọng Trầm Tú lại rớt vào tai Linh:

– Xạo ke! Lão này đáng giá ba xu rưỡi.

Trác Linh đứng dậy:

– Đổi máy! Mày chat với Lãng Tử đi, chớ đừng chõ mồm vào, tao ghét lắm.

Trầm Tú hí hờn:

– Được đó. Mày để... thằng này tao trị cho bỏ tật hay hót.

Rất nhanh, Tú nhấn phím liên tục:

– Cối nào, cối tạm đều không phải cối dừng chân của chúng ta. Em sẽ chờ anh ở Cối Tình. Anh biết quán cà phê ấy không?

– Nó ở đâu?

– Xa lắm!

– Xa cỡ nào, nếu Mắt Biếc đã chọn để mình gặp mặt, anh cũng tới.

Linh kêu lên:

– Mà ỹ định gặp mặt à?

Không trả lời, Trầm tú gõ lách cách:

– Em sẽ cho địa chỉ của Cối Tình, nhưng có sự thật anh cần biết để không thất vọng về em?

– Anh không bao giờ thất vọng về Mắt Biếc.

– Có đấy, đừng chủ quan...

– Là sự thật gì vậy?

– Thứ nhất, em là một thằng đực rựa chứ không phải cô bé như anh tưởng. Thứ hai, mắt em bé chứ chả có biết đâu.

Trầm Tú xoa hai tay vào nhau cười ha hả, khiến mấy tay nghiện chat gần đó phải ngừng chat để nhìn:

– Thằng Lãng Tử chắc đang chết khiếp.

Trác Linh đập vào tay Tú:

– Đồ quỷ! Trả máy lại cho tao.

Con nhỏ vẫn chưa thôi cười:

– Nó đang vẽ giấc mộng sến của nó. Ha ha ha!

– Thằng Mặt nạ sắt đang chờ mày kia. Về với nó đi.

Ngồi xuống ghế, Trác Linh cho cả hai bàn tay lên phím:

– Anh đâu rồi Lãng Tử?

– Đây. Anh đang suy nghĩ về những gì vừa nhận được.

– Anh nghĩ sao?

– Thi vị lắm, nhưng dễ gì anh tin. Em tưởng lừa anh dễ lắm sao cô bé.

– Đã bảo em là cậu bé mà.

– Rất tiếc trực giác mách với anh rằng Mắt biếc của anh là một girl thứ thiệt. Anh chat mòn cả mười đầu ngón tay, lẽ nào không phân biệt được nam nữ. Đừng thử tài nhau nhóc ạ.

– Anh tài thiệt! Thế em là tri âm, tri kỷ thứ mấy trăm của anh vậy?

– Đừng chua cay với anh như thế tội nghiệp lắm. Đúng là anh chat quen tay, nhưng chỉ duy nhất với em là anh thích. Tìm được một người như Mắt Biếc đâu phải dễ. Anh sẽ cho em biết “Tâm sự của Lãng Tử khi phát hiện ra Mắt Biếc”.

Em xuất hiện như mặt trời

Xua đi những cơn u ám

Anh đang buồn hiu một hoàng hôn xám

Bỗng đổi màu thành xanh...”

– Ủa! Nếu em không làm thì đó là đoạn đầu của bài thơ “Tâm sự của Adam lúc phát hiện Eva” mà.

– Đúng là như vậy. Anh và em khác nào Adam và Eva.

– Giỏi! Chắc anh là nhà thơ?

– Anh là Lãng Tử, một gã thích phiêu bồng đây đó chứ không là... nhà gì hết.

– Anh thích phiêu bồng thảo nào lời lẽ cũng bay bổng, bồng bênh. Chơi với anh em học được nhiều thứ ghê.

– Em học được thứ gì vậy?

– Em chỉ nói điều này nếu chúng ta có cơ hội gặp mặt.

– Số phận là do trời định, còn cơ hội là do mình định. Anh sẽ chờ em ở Cõi Tình. Cho anh địa chỉ đi Mắt Biếc.

– Em nào biết Cối Tình nơi đâu. Cái quán cà phê ấy cũng ảo như Mắt Biếc, như Lãng Tử vậy, anh hiểu không? Đã tới lúc chia tay rồi. Anh còn muốn nói gì nữa không?

– Sao chia tay sớm vậy cô bé?

– Em bận về.

– Mong rằng em không bận với người khác để chia tay anh sớm... Tuần sau giờ này. Chúc em mơ thấy... tên Lãng Tử khắp giấc mơ.

– Em chúc anh ngủ ngon và không mơ gì cả. Chào!

Trầm Tú hát hàm:

– Ít lời vậy? Mới nửa tiếng đã nghỉ chơi rồi.

Trác Linh uể oải:

– Bữa nay tao không hứng. Thằng “Mặt nạ sắt” thế nào?

Tú xụ mặt:

– Tao cho out rồi. Đồ mất dạy! Chat mà cứ bàn toàn chuyện hun hít, thấy mà ghê!

– Mày gặp dê cụ rồi. Cho out là phải.

Trầm Tú đứng dậy trước:

– Về mày!

Vừa đi nó vừa ca cẩm:

– Hỡi người em yêu anh đang mộng phương nào? Hãy trả lời em đi chứ.

Trác Linh mĩa mai:

– Câu hỏi này còn bí hiểm hơn câu đố của con nhân sư ở Ai Cập nữa.

Trầm Tú rên rỉ:

– Không khéo tao hoá đá vì mong được gặp lại chàng “Mặt lạnh” quá.

– Tao tưởng mày quên rồi chứ?

– Đâu dễ quên như vậy.

Hai đứa im lặng. Trác Linh đã cho qua những bức bối nhỏ Tú gây ra. Tánh cô dễ tha thứ và chẳng giận ai lâu, nhờ thế nên Linh và Tú mới tiếp tục là bạn, dù cả hai luôn có những mối bất đồng.

Vừa rồi nghe Tú ca cảm chẳng biết người trong mơ của nó đang ở phương nào, Linh đã mĩa mai. Nhưng câu hỏi như câu đó ấy cũng là tâm trạng của Linh. Xem ra gã Lăng Tử ấy không thể là người trong mộng của cô, hẳn chỉ như một trò chơi, cũng vui đó, nhưng rồi sẽ đi về đâu, đi tới đâu?

Di động của Trầm Tú lại ò e í e, con nhỏ vừa ngồi sau lưng Linh vừa a ló nghe thật oách.

– Hoá hử? Có chuyện gì không? Em đang ngồi sau lưng Trác Linh, đừng phở ờn lắm, anh nói to lên. Em chẳng nghe được gì hết. Sao? Đi uống cà phê hử? Em...

Tay lái Trác Linh chao mạnh khi một chiếc Wave chở đôi ép sát vào xe cô. Linh chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì gã ngồi sau đã vươn tay sang chụp cái điện thoại của Trầm Tú rồi đẩy một cái khiến xe Linh mất thăng bằng ngã ngang ra đường.

Ngồi phía sau, Tú đứng dậy ngay được nhưng nó không đỡ Linh mà chạy vội theo hai thằng kẻ cướp. Vừa chạy nó vừa la to phát khiếp. Một vài người đi đường phụ Linh dựng chiếc xe lên. Một vài chiếc xe phóng vút theo bọn cướp, nhưng chẳng biết họ đi cùng hướng hay làm người hùng sẵn bắt cướp nữa.

Trác Linh sợ riu cả người. Cô muốn khóc khi thấy chỗ tay rướm máu. Trầm Tú quay lại, nó vừa thở vừa bảo:

– Mau mau đuổi theo chúng.

Linh nhăn mặt:

– Nó chạy mất tiêu rồi, sao đuổi cho kịp.

Trầm Tú cau có:

– Tại mày té mới hỏng kịp đó.

Một người đi đường lên tiếng:

– May là không bị xe khác... cán lên chớ ở đó mà trách.

Trầm Tú xụ mặt khó chịu:

– Cũng tại lão Hoá. Gọi làm cho chi phiền hỏng biết nữa. Bực hết sức là bực.

Trác Linh làm thinh. Cô định bảo Tú lên xe thì có tiếng thắng rít lại.

Một gã phóng chiếc Win đầy dũng mãnh ngừng sát bên Linh khiến cô bàng cả người.

Áo jean phanh ngực bạc phéch phong trần, tóc bông bênh hơi bay ra sau, mặt lạnh băng, gã cất giọng:

– Tôi đã lấy lại được điện thoại cho các cô đây.

Trầm Tú đứng sững như pho tượng. Nó áp úng thấy mà tội.

– Cá... m... ơn... a...nh...

Gã đưa cái di động cho Tú rồi nhìn Linh bằng cái nhìn thật sắc.

– Em bị ngã vì bọn đó à?

Trác Linh chớp mắt với cảm giác bị choáng.

– Vâng, nhưng không sao.

– Rướm máu mà không sao. Coi chừng tối nay em sẽ mất ngủ vì ê ẩm đấy. Phải rửa oxy già ngay kẻo bị nhiễm trùng.

Chỉ vào tiệm thuốc tây bên đường, gã bảo:

– Mang xe vào lề đi. Tôi sẽ giúp em.

Trác Linh nhìn Trầm Tú. Cô thấy con bé dờ dẫm nhìn gã thanh niên.

Dường như nó bị sốc trước cử chỉ hào hiệp vừa rồi của gã. Mà Tú

sốc cũng phải. Gã người hùng đẹp trai kiểu bạt mạng, phong trần đúng gu của nó cơ mà. Trầm Tú vốn thích mẫu đàn ông hành động nên khi chat chọn những đứa có Nick name hết sức chiến đấu như: Kẻ huỷ diệt, Mặt nạ sắt, Người nhện... X.men... Nhưng đó là những người hùng ảo. Giờ đây một người hùng bằng xương bằng thịt đang sừng sững đối diện, bảo sao con nhỏ không rối cho được.

Lúc Trác Linh còn tần ngần, gã người hùng đã vọt chiếc Win lên lề rồi mau mắn dẫn chiếc Angel cũ kỹ của Linh lên theo.

Bỗng dưng Linh thấy lo lắng, cô vội nói:

– Cảm ơn anh. Tôi biết mình phải làm gì.

Gã người hùng nhếch mép, kiểu cười ngạo mạn hay có ở những kẻ có gương mặt lạnh:

– Không cần khách sáo thế đâu. Tôi đã giúp ai phải giúp cho trót.

Ngang tàng bước vào hiệu thuốc, gã bỏ mặc Linh và Trầm Tú ngẩn ngơ đứng bên ngoài.

Giọng Tú thì thảo không ra lời:

– Đúng là hần. Tao không thể làm được.

Trác Linh tròn mắt:

– Hần nào vậy?

Trầm Tú đưa tay lên ngực như dẫn xúc động xuống:

– Gã mặt lạnh tao từng kể với mày. Trời ơi! Đúng là duyên tiền định.

Lần này tao nhất quyết không để chàng chạy thoát. Phải chi tao là đứa té xe, chàng sẽ chăm sóc cho tao nhỉ!

Trác Linh gạt ngay:

– Chăm sóc gì mà chăm sóc. Mày buồn cười thật.

Cô vừa dứt lời thì gã người hùng mặt lạnh của nhỏ Tú bước ra.

Đến bên Linh, gã ta dịu dàng ra lệnh:

– Để tôi xem vết thương của em.

Mắt Trầm Tú loé lên tia ganh tỵ khiến Trác Linh phải bối rối. Cô nói:

– Cám ơn anh. Tôi... tôi tự chăm sóc mình được.

Ngay lúc đó Trầm Tú bỗng ôm đầu:

– Ôi! Chóng mặt quá!

Rồi cô lão đảo như sắp té khiến gã mặt lạnh phải dang tay ra đỡ.

Dường như chỉ đợi như vậy, Trầm Tú đổ sập vào người mặt lạnh, mắt nhắm nghiền lại.

Gã hơi nhíu mày một chút:

– Bị giật điện thoại lúc này, tới bây giờ mới choáng. Thật đáng ngạc nhiên. Em có cần tôi đưa vào cấp cứu không?

Mặt vẫn úp vào ngực gã mặt lạnh, Trầm Tú thều thào như sắp chết:

– Làm ơn đưa em về nhà... anh gì ơi.

Mặt lạnh nhìn Trác Linh đầy khó xử. Cô nhỏ nhẹ:

– Đã làm ơn xin anh làm ơn cho trót. Trầm Tú bị tim nên rất dễ xúc động, còn tôi thì hồn vía đã lên mây sau cú té vừa rồi. Chờ Tú chắc tôi không vững tay lái. Anh làm ơn giúp...

Đưa Linh chai oxy già, mấy miếng băng cá nhân, gã bảo:

– Em rửa vết thương rồi băng lại đi.

– Vâng, rất cám ơn anh.

Cô đổ oxy già vào chỗ trầy, môi mím lại vì rát rồi lọng cọng dán băng cá nhân trong khi nhỏ Tú vẫn... dựa hơi gã mặt lạnh.

Trác Linh thừa biết Trầm Tú diễn trò nhưng cô vẫn bất ngờ vì nhỏ Tú... phô quá, nhưng nếu vừa rồi Trác Linh không “về phe” với nó, thế nào con nhỏ cũng sẽ làm trận làm thương với cô.

Giọng gã mặt lạnh vang lên rõ từng chữ:

– Tôi chỉ có thể gọi giúp Trầm Tú chiếc taxi chớ không thể đưa về

nhà được. Rất tiếc...

Trong khi Trác Linh thấy xấu hổ vì lời từ chối thẳng thừng của mặt lạnh thì Trầm Tú làm như... đổ bệnh nặng hơn nữa.

Nó khuỵu xuống khiến gã mặt lạnh phải choàng tay ngang eo để giữ cho nó đừng té.

Gã mặt lạnh nhấn mạnh:

– Yếu thế này chỉ ngồi taxi thôi. Phiền Linh gọi hộ...

Trác Linh chưa biết làm sao nhỏ Tú đã nói bằng giọng dứt quăng:

– Em không ngồi taxi đâu...

Linh dụi dằm:

– Ráng một chút đi Tú... Đừng làm phiền người ta.

Ngay lúc đó, chuông điện thoại vang lên. Một tay vịn Tú, một tay gã mặt lạnh lấy điện thoại ra nghe. Thấy thế, Trác Linh liền tới đỡ lấy Trầm Tú. Tới nước này, con nhỏ không thể nào dằm mặt hơn nữa nên đành yếu như sên, ẻo lả tựa vào Trác Linh.

Gã mặt lạnh thoát nạn bước ra gốc cây gần đó để... alô.

Trầm Tú thì thào:

– Mày thấy tao giống bệnh thiệt không?

Trác Linh gật đầu:

– Giống. Nhưng giống bị tâm thần hơn là đau tim. Mày làm ơn thôi dằm, tao thấy kỳ lắm rồi.

Tú rít lên khe khẽ:

– Kỳ gì mà kỳ! Phải làm thế chàng mới để ý và nhớ tao chứ. Mày cứ mẶc tao.

Trác Linh bỏ tay ra:

– Tao cũng có lòng tự trọng đấy. Bởi vậy tao rút khỏi cuộc chơi này, mày không phải nhắc.

Trầm Tú lờ cỡi lưng cộp rồi nên đành liều mạng. Nó ngồi xuống ôm ngực, mặt đau đớn nhăn lại nhưng nhăn rất điệu khiến trông nó giống một diễn viên đang diễn không tròn vai.

Nghe điện thoại xong, gã mặt lạnh bước nhanh về phía Trầm Tú:

– Tôi sẽ gọi taxi cho em nhé! Một thế này ngồi taxi an toàn hơn. Tiếc là tôi phải đi...

Trầm Tú thiếu não:

– Em mệt lắm!

Gã mặt lạnh nói:

– Tôi sẽ gọi xe ngay...

Trác Linh nhỏ nhẹ:

– Không dám làm phiền anh đâu. Tôi biết bệnh của bạn tôi. Tú sẽ khoẻ lại thôi mà. Anh cứ đi đi ạ.

Gã mặt lạnh nhìn đồng hồ. Anh ngoắc chiếc taxi vừa trờ tới rồi đến cạnh Trầm Tú:

– Nào, tôi dìu em ra xe.

Lỡ phóng lao đành phải theo lao, Tú là người trong vòng tay gã mặt lạnh. Gã đành bế nó lên xe, Trác Linh đi theo tới tận taxi.

Trầm Tú dặn dò bằng giọng lí nhí:

– Máy phải chạy xe theo canh chừng tao đấy. Ngồi taxi một mình tao sợ lắm.

Trác Linh gạt đầu, cô cùng gã mặt lạnh trở lại chỗ để xe.

Giọng gã lạnh như băng:

– Các cô thích đùa dai hơn tôi tưởng nhiều. Hừ! Làm thế với mục đích gì?

Mặt Linh đỏ bừng. Cô vừa tức Trầm Tú lại vừa giận gã mặt lạnh đã xúc phạm mình. Rõ ràng Trầm Tú quá đáng khi cố tình bày trò như

thế.

Cố nén tự ái, Trác Linh nhỏ nhẹ:

- Tánh bạn tôi có hơi lập dị, mong anh đừng giận.
- Tôi không giận nhưng không muốn bị xem là ngố. Chào!

Trác Linh ầm ỨC nhìn gã phóng vút xe đi. Mặc xác con... quỷ Trầm Tú với cái taxi, Linh về nhà mình chớ không theo hộ tống nó.

Trong đời Linh ghét nhất bị chơi gác. Cô chả bao giờ chơi tay trên ai và rất nhường nhịn bạn. Nhỏ Trầm Tú bữa nay đúng là quá quắt. Rốt cuộc nó mất cả chì lẫn chài. Chẳng lẽ nó phát rồ vì gặp lại gã mặt lạnh. Mà nếu có phát rồ cũng phải chân thật. Chính vì giả dối nên Trầm Tú đã khiến gã mặt lạnh tự ái.

Trác Linh thở dài xao xuyến. Công nhận gã đẹp trai thật. Ngay cả Linh cũng có hơi choáng khi đối diện với vẻ mặt lạnh lùng, phớt đời nhưng tâm hồn lại hào hiệp, biết quan tâm đến người khác đó. Gã ta đúng là hàng hiếm. Tiếc là Tú đã làm hỏng cơ hội của mình.

Tự nhiên Trác Linh băng khuôn. Cô đang ao ước sẽ gặp lại gã mặt lạnh mà không biết mình mong gặp lại gã để làm gì.

Nhìn đồng hồ, Linh tăng tốc. Cô đã trễ rồi. Nếu làm cơn chiều không kịp thế nào cô cũng bị dũa tội ham chơi. Nhưng vội vội vàng vàng, về tới nhà chúm mũi vào bếp đánh vật với cơm canh rồi có khi lại chẳng ai về ăn.

Những người trong gia đình Linh đang tự do bay nhảy và cô lo lắng không hiểu ba mẹ, anh Thuận sẽ... bay tới đâu trong cõi riêng của từng người. Rốt cuộc cái tổ ấm chỉ còn mình Linh thường xuyên canh giữ mà không đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

Về nhà, Trác Linh vội chạy vào bếp. Cô thấy mẹ đang loay hoay nấu

canh.

Đang chuẩn bị tinh thần để nghe mẹ mắng, Trác Linh bỗng chưng hửng khi bà Hải cất giọng:

– Tắm rửa đi rồi ăn cơm.

Trác Linh thở phào khi thấy mặt mẹ rất vui, bà còn vừa nấu cơm vừa hát nữa. Hơi lâu rồi Trác Linh mới thấy mẹ vui như vậy.

Cô cười cười nhìn mẹ:

– Mẹ mới được lãnh tiền thưởng hả?

Đang hát, bà Hải khựng lại:

– Con hỏi vậy là sao?

– Tại con thấy mẹ vui quá.

Bà Hải nhún vai:

– Đâu phải chỉ tiền bạc mới khiến người ta vui.

– Nhưng ở tuổi ba mẹ tiền bạc và địa vị thường là niềm vui. Chắc mẹ được đề bạt?

Bà Hải nhắc nồi canh xuống kệ bếp:

– Không có gì cả. Còn con? Sao lại về trễ?

Trác Linh buột miệng:

– Tại nhỏ Tú.

– Sao lại tại nó?

– Nó bị giật điện thoại.

Từ trên lầu bước xuống, Thuần hỏi tới:

– Rồi sao? Có có mất chưa?

Trác Linh nói:

– Nhờ có người đi đường đuổi theo lấy lại được. Số nó đúng là chưa mất của.

Thuần tròn mắt:

– Ai mà tốt dữ vậy? Họ lấy lại bằng cách nào?

Trác Linh nghếch mặt vì câu hỏi của ông anh. Đúng là cô không hiểu gã mặt lạnh đã làm cách nào để lấy lại cái di động của Trầm Tú. Lúc này lẽ ra Tú phải hỏi thăm gã thì nó lại làm những điều vừa ngu ngốc vừa lố bịch. Nghĩ lại Linh vẫn còn tức.

Anh Thuận lặp lại câu hỏi khiến Linh phải trả lời đại.

– Trả điện thoại xong, người ta đi liền, tụi em có kịp hỏi gì đâu.

Bà Hải nhìn cùi chỏ tay Linh:

– Tay con sao vậy?

Trác Linh nhăn nhó:

– Bọn chúng làm con mất thăng bằng nên té xuống. May là con chạy sát lề, không thì chắc tiêu rồi.

Bà Hải thở hắt ra:

– Ba mày mà nghe vụ này là có chuyện đó. Con gái con đưa đi ngoài đường bày đặt nghe điện thoại.

Thuần mở tủ lạnh lấy chai nước lọc:

– Bởi vậy mới nói. Tao chả bao giờ ra tay nghĩa hiệp cho mấy đứa như Trầm Tú. Con nhỏ đó xí xọn một cây. Chỉ tưởng tượng cảnh nó ngồi phía sau lưng mày, mắt lim dim, mặt hắt lên trời, miệng cong cớn la alô alô là dù người lương thiện, tao cũng muốn giật của nó cho bõ ghét.

Trác Linh kêu lên:

– Tự nhiên ghét con người ta. Anh mới vô duyên. Nó có làm gì anh đâu?

Thuần ngửa cổ tu một hơi hết nửa chai nước anh nói:

– Kinh nghiệm nhìn người cho tao thấy, nhỏ đó không hiền gì. Chơi với nó thì liệu ấy.

Trác Linh làm thính. Cô đi tắm, khi trở ra đã thấy mẹ dọn cơm xong.

Bà bảo Linh:

– Mời ba xuống ăn cơm.

Trác Linh nhảy hai ba bậc cầu thang, tới phòng của ba mẹ, cô hét lên:

– Ba ới ba ời!... Ăn cơm.

Đợi nghe ông Triệu ừ, Linh mới... nhảy trở xuống.

Bà Hải lừ mắt:

– Nhảy giỏi lắm. Mới trầy tay thôi chớ chưa trặc chân.

Trác Linh xới cơm ra chén:

– Lâu rồi nhà mình mới ăn cơm sớm và đủ người như vậy.

Đảo mắt trên bàn, Linh xuýt xoa:

– Toàn món ruột không thôi. Bữa nay là ngày đáng nhớ. Con thích lắm.

Ông Triệt nói ngay:

– Nếu thích, mỗi chiều mẹ sẽ mỗi về sớm nấu cơm cho cả nhà.

Bà Hải kêu lên:

– Không có chuyện đó đâu, anh đừng gài em một cách ngọt ngào như vậy.

Ông Triệt khó chịu:

– Anh gài em à? Nói vậy mà cũng nói. Chả lẽ lo cơm nước cho chồng con không phải là việc của người làm vợ làm mẹ?

Bà Hải liếc chồng:

– Ngoài việc làm vợ, làm mẹ em còn việc khác nữa. Hừ! Phụ nữ đã được giải phóng từ thế kỷ thứ hai mươi kia...

Ông Triệt nói:

– Đúng vậy, nhưng cơm nước cho chồng con không đáng gì tới chuyện giải phóng phụ nữ hết. Đó là thiên chức của người vợ, người mẹ. Phụ nữ được giải phóng để làm vợ làm mẹ tốt hơn.

Bà Hải gật đầu:

– Rồi! Không tranh luận nữa để cho lũ nhỏ ngon miệng.

Trác Linh thở phào nhẹ nhõm. Cô gấp cho ông Triệt cái cánh gà chiên nước mắm rồi cười:

– Ngon lắm đó ba!

Thuần nháy mắt:

– Định xin xỏ gì ba đây mà nịnh vậy mày?

Trác Linh lách chách:

– Xin ba ngày nào cũng về sớm để ăn cơm nhà do mẹ nấu.

Ông Triệt nói:

– Ba cũng muốn thế, nhưng mẹ bây có chịu nấu không đây?

Bà Hải chép miệng:

– Lại rằng buộc... Khổ ghê!

Điện thoại reo. Trác Linh đứng dậy. Cô nhắc máy và nghe một giọng quen quen.

– Cho tôi gặp Thuần!

– Dạ anh chờ máy...

Ra đầu cho ông anh xong, Linh ngồi vào bàn cố nghĩ xem giọng của ai trong số những người bạn của anh Thuần, nhưng cô không nghĩ ra được.

Nghe điện xong, Thuần và nốt phần cơm còn lại trong chén rồi bảo:

– Con tới nhà đưa bạn.

Ông Triệt cau mày:

– Thì cũng phải ăn cho no đã chứ.

– Con no rồi.

Còn lại ba người, Trác Linh cố gắng nói đủ chuyện, nhưng bữa cơm vẫn tẻ nhạt thế nào ấy.

Dọn dẹp rửa chén vừa xong là điện thoại lại reo. Chắc là nhỏ Tú tìm cô thôi. Cho nó chờ dài cổ chơi. Cứ nhân nha, Linh chậm chạp chải mái tóc còn ướt, mãi đến khi nghe mẹ gọi um lên, Trác Linh mới từ từ bước tới chỗ để điện thoại. Hừ! Nhỏ Tú mà đã gọi thì nó nói năng kể lể ít nhất cũng cả tiếng đồng hồ.

Giọng Trầm Tú tò mò:

– Mà làm gì lâu dữ vậy?

Trác Linh ồm ờ:

– Mà thử đoán xem tao làm gì?

Đầu dây bên kia im lặng rồi Trầm Tú kêu lên hốt hoảng:

– Mà... mà đang ngồi ngoài quán Lá với gã mặt lạnh à?

Trác Linh cười giòn tan:

– Trời ơi! Đầu óc mày tưởng tượng siêu phàm thật. Mặt lạnh ở đâu mà ngồi quán nhà tao chứ.

– Vậy mày đang làm quái gì?

Linh cười hì hì:

– Tao đang trong toilette.

Tú ré lên:

– Đồ hồ ly tinh. Tao đang nát cả tim đây mà mày còn cà rớn.

– Làm gì mà nát tim dữ vậy. Đã gặp lại chàng rồi phải vui lên chứ.

Trầm Tú thở dài:

– Vui nổi gì mà vui. Nghĩ lại tao thấy mình đúng là ngu khi bày đủ trò để cuối cùng đã vuột mất chàng.

Trác Linh mĩa mai:

– Ơn chúa, mày đã nhận ra điều này, dù có hơi trễ. Mày biết trước khi phóng xe đi hấn đã nói gì với tao không?

Giọng Trầm Tú thắc mắc:

– Hỏi địa chỉ hay số di động của tao ư?

– Làm gì có chuyện lãng mạn đó. Hấn bảo hấn không muốn bị xem là ngổ khi bị mình đùa dai. Tao nghĩ là hấn đã rất bức mình trước trò ồm ồm bệnh tật của mày.

Trầm Tú kêu trời:

– Trời ơi! Mặt lạnh nói vậy à?

– Tao láo mày làm gì?

– Vậy mày... mày có giải thích không?

Trác Linh nhú mày:

– Giải thích chuyện gì mới được?

– Chậc! Chuyện tại sao tao phải bày trò xỉu vào lòng hấn ấy.

Linh nói:

– Hừm! Mặt tao chưa dày đến mức có thể giải thích chuyện đó.

Trầm Tú khó chịu:

– Tao thật lòng thích gã mặt lạnh là xấu sao?

Trác Linh ngập ngừng:

– Tao không biết. Nhưng tao thấy kỳ!

Tú hồi hả nói một tràng dài:

– Cho nên mày đã nói xấu tao với anh ấy, thay vì mày cho địa chỉ hay số điện thoại của tao? Thảo nào tao chờ dài cổ mà không thấy tăm hơi của gã mặt lạnh.

Trác Linh không ngờ Trầm Tú điên đến thế, con nhỏ chưa ngộ ra vấn đề, hay cố tình trách móc Linh vậy kìa?

Khi Linh còn chưa biết nói gì, Trầm Tú đã ào ào:

– Mày cũng thích gã mặt lạnh của tao phải không?

Đến nước này Trác Linh hết nhịn nổi rồi, cô hét:

– Điên!

Rồi cô dằn mạnh ống nghe xuống máy. Ngồi xuống salon, Linh vẫn còn tức. Nhỏ Trầm Tú là đứa hồ đồ nông nổi rồi, nhưng nó thật quá quắt khi dám nói như vậy với Linh.

Điện thoại lại reo. Chắc là nó. Linh nhấc máy lên rồi gác máy chớ không thèm nghe. Cô làm như thế ba lần. Đến lần thứ tư Linh chùn tay. Con nhỏ này ngoan cố hay kiên nhẫn nhỉ?

Cười nhạt, Trác Linh nhấc máy. Cô vừa alô đã bị anh Thuận quát:

– Nãy giờ máy bị gì kỳ vậy? Tao gọi về lần này là lần thứ bốn rồi đó.

Trác Linh vừa buồn cười vừa sợ bị mắng. Cô lảng đi:

– Có chuyện gì không anh?

Giọng Thuận dịu xuống:

– Bạn anh có tới không?

– Em chả thấy ai hết.

– Nếu có đứa nào tới, em bảo nó qua quán chờ anh. Bạn anh tên Phỉ. Nhớ nghe.

Trác Linh le lưỡi. Không ngờ vừa rồi cô đã chọc tức anh Thuận. Gọi điện mà bị như vậy, tức là phải.

Điện thoại lại reo, Linh nhấc máy.

Lần này là Trầm Tú, con nhỏ nheo nhéo:

– Phải làm sao để gặp lại gã mặt lạnh hờ Linh?

– Tao không biết.

– Ôi! Tao buồn quá. Chỉ mong cơ hội sẽ đến với tao một lần nữa và lần này tao nhất định sẽ làm tim chàng rung động.

Trác Linh cười cười:

– Tao sẽ cầu nguyện giúp mày. OK?

Giọng Trầm Tú bồi hồi:

– Cám ơn! Mày đừng giận nếu vừa rồi tao có lỗi lời.

– Chuyện nhỏ! Mày lỗi lời với tao hoài chứ gì!

Trầm Tú kêu lên ra chiều oan uổng:

– Làm gì có! Mày chỉ giỏi đặt điều. Mà Linh nè! Sao gã mặt lạnh lại biết tao vờ ốm đau nhỉ?

– Vì hán không phải ngố. Còn mày lại diễn quá rồi. Nếu có lần sau mày nên thành thật thì tốt hơn.

Trầm Tú thở dài:

– Sợ không có lần sau ấy quá!

Ngay lúc ấy, Trác Linh nghe chị Hạ gọi mình. Cô vội nói:

– Bà Hạ đang hét tên tao ồm tỏi. Stop nghe.

Lật đặt Linh ra sân, Nhật Hạ bảo:

– Thuần có ở nhà không? Bạn nó tìm kìa.

Trác Linh vội nói:

– Chị bảo mấy ông ấy chờ, anh Thuần sẽ về ngay.

– Ai đâu mà mấy ổng. Chỉ có một đứa lạ hoắc. Mày ra mà nói với nó.

Suốt ngày cứ ngồi với cái điện thoại. Nãy giờ ai gọi mà chuông reo đến mức tao ở ngoài sân nhưng vẫn điếc tai vậy?

– Nhỏ Trầm Tú chớ ai chị ơi!

Nhật Hạ nhún vai:

– Đúng là dư hơi. Mày có rảnh ra phụ tao một chút còn tốt hơn tán dóc với nó.

Trác Linh khép cửa lại, cô bước xuống mấy bậc tam cấp ra ngoài ngồi sau quầy thu tiền. Đang là giờ cao điểm nên quán hầu như không còn chỗ trống. Trác Linh chả biết bạn anh Thuần ngồi đâu nên

một lần nữa cô nhờ Nhật Hạ nhắn hộ lời anh Thuần dặn.

Ngồi gần quầy là một người đặc biệt tên Chuẩn. Anh chàng tối nào cũng vào quán Lá đi... giữ chị Hạ. Khách của quán cứ tưởng anh Chuẩn là bảo kê không thôi, nhờ đó bác Bình cũng yên tâm vì không ai chọc con gái cưng của mình.

Tối nay Chuẩn cũng có mặt. Anh ngồi khoanh tay lặng lẽ cạnh quầy y như Cẩm vệ quân của nữ hoàng Anh đang canh gác.

Trác Linh nhìn Chuẩn:

– Ngồi như vậy hết tối này qua tối khác, anh không chán hả?

Chuẩn khịt mũi:

– Tới nhà bồ mà chán? Em hỏi câu ngốc thật.

Tự dưng bị chê ngốc, Linh ức lắm. Cô... móm ngoéo:

– Ngoài chuyện tới nhà bồ để làm vệ sĩ ra anh hồng còn thú vui nào khác sao?

Chuẩn tỉnh bơ:

– Được yêu là vui nhất rồi, còn có gì hơn nữa đâu.

Trác Linh tò mò:

– Tức là anh không biết thích gì khác nữa à?

Chuẩn nhe răng cười:

– Đương nhiên phải có, nhưng là bí mật.

– Chị Hạ biết bí mật đó không?

– Dĩ nhiên là không. Mà em đừng có nhiều chuyện đó, nếu không Hạ cứ theo hỏi cho ra bí mật của anh thì khổ.

Linh nhún vai:

– Chuyện nhỏ!

Nhật Hạ trở lại quầy. Trác Linh hỏi:

– Chị nhắn bạn anh Thuần chưa?

Hạ gật đầu, Linh lại hỏi:

- Ai đâu? Sao em không thấy?
- Nó ngồi títt đằng trước, gần gốc mai chiếu thủy, sao em thấy được. Muốn thấy, em bưng cà phê ra đi.

Trác Linh búng tay cái tróc:

- Được thôi. Chị canh ba mẹ dùm em há?

Nhật Hạ gật đầu:

- Ừ, nếu em thích.

Đỡ cái khay sắt đựng phin cà phê, hũ đường nhỏ trên tay một phục vụ nam vừa bước tới, Linh nói:

- Để tôi bưng cho.

Chuẩn sửa gọng kính trên mũi lại:

- Trông không tệ lắm. Mai mốt ra trường lỡ có thất nghiệp cũng còn chỗ này làm đỡ.

Trác Linh nhe răng:

- Anh liệu hồn đó.

Dứt lời, Trác Linh lách mình qua những dãy bàn kê san sát để ra phía trước. Đây là lần đầu cô làm việc này. Ba mẹ Linh không thích cô cà kê ngoài quán, lỡ như ông bà thấy cô làm... tiếp viên như hiện giờ chắc hậu quả khó lường.

Dầu gì cũng là cho vui, bị mắng cũng chẳng ăn thua, vì cô vốn là con bé thích nghịch mà. Nghĩ thế nên Trác Linh hăm hở bước. Đầu óc liên tưởng tới cái bàn dưới gốc mai chiếu thủy xem phải đi lối nào cho nhanh nên Linh không thấy có một đôi mắt đang nhìn mình đầy ngạc nhiên.

Khi Linh bước đến cái bàn dưới gốc mai thì gã thanh niên ngồi đó cũng lên tiếng:

– Không ngờ chúng ta gặp lại nhau sớm dữ vậy.

Trác Linh sửng sốt khi nhận ra gã mặt lạnh:

– Là anh à? Phải anh tên Phỉ không?

Gã gật đầu, đôi mắt lạnh như ẩm lại:

– Trái đất này vừa tròn vừa bé phải không?

Trần tĩnh lại, Linh nói:

– Trái đất tròn nhưng không bé, chính vì nó tròn nên chúng ta mới gặp lại nhanh đến thế.

Đặt phin cà phê xuống bàn, Linh hơi nghiêng người:

– Cà phê của anh. Xin mời.

– Cảm ơn em.

Trác Linh xoay cái khay trong tay:

– Trầm Tú sẽ rất mừng khi biết... biết...

Thấy Trác Linh cứ ngập ngừng, Phỉ liền hỏi tới:

– Biết gì?

Trác Linh nói đại:

– Biết là anh xuất hiện ở Quán Lá.

Phỉ nhếch môi:

– Cô bé ấy thế nào rồi?

Linh nhanh mồm:

– Đã khỏe và rất mong gặp lại anh để nói lời cảm ơn và để hỏi xem bằng cách nào anh đã lấy lại được cái di động.

Phỉ nhún vai:

– Chuyện có gì đâu, bị rượt quá, bọn chúng đành vứt trả lại để dễ thoát thân.

Trác Linh tỏ vẻ không tin:

– Đơn giản vậy sao?

Phỉ nhướng mày:

– Các cô xem phim nhiều quá nên tưởng tượng ra những pha rượt đuổi gay cấn mà ngoài đời không có đó thôi.

Nheo mắt nhìn Linh, Phỉ hỏi:

– Tay em thế nào rồi?

Như một phản xạ, Linh đưa chỗ lên:

– Vẫn còn dán băng...

Phỉ gật gù:

– Đây là vết thương có thật. Lẽ ra ngoài ngồi taxi ban chiều là em mới phải.

Trác Linh nói:

– Vết thương ngoài da ăn thua gì so với vết thương trong tim của Trầm Tú. Con bé bị bệnh tim mà.

Phỉ cười nhạt:

– Em vẫn xem tôi là một tên ngố à?

Trác Linh lắc đầu:

– Không. Không phải vậy. Tôi nói Trầm Tú có vết thương trong tim là thật.

Ngay lúc đó, Nhật Hạ bước tới:

– Chú Triệt gọi em kìa.

Trác Linh hét hồn:

– Chết em rồi!

Chỉ kịp đưa tay lên chào Phỉ, Linh vội vã bước theo chị Hạ.

Cô lo lắng:

– Chị bảo em đang làm gì?

Nhật Hạ vừa đi vừa nói:

– Tao nói mày đang nhắn những lời thẳng Thuần dặn với bạn nó.

Trác Linh thở phào:

– Thông minh nhất nhì nữ là chị.

Nhật Hạ nhạc nhiên:

– Chớ hồng phải vậy sao?

Trác Linh dúm cái khay vào tay Hạ:

– Phải, nhưng cũng là không phải, Chuyện ly kỳ lắm, em sẽ kể cho chị nghe sau.

Chạy vội lên những bậc tam cấp, Linh vào phòng khách và thấy ông Triệt đang ngồi hút thuốc.

Cô lí nhí.

– Ba gọi con.

Ông Triệt trông không:

– Đi đâu vậy?

Trác Linh ngập ngừng:

– Con gặp bạn anh Thuận.

– Đưa nào thế?

– Bạn mới, con không biết.

Ông Triệt khô khốc:

– Hứ! Nó chỉ giỏi đàn đúm chơi bời. Bạn bè linh tinh chớ chả làm nên tích sự gì trong ngôi nhà này. Mày theo nó không khéo thì hồng.

Trác Linh buột miệng:

– Anh Hai nhiều bạn nhưng toàn bạn đảng hoàng mà ba.

– Mày giỏi bênh vực nó lắm. Lo học hành đi. Tối ngày cứ la cà ngoài quán. Liệu đấy!

Trác Linh nói khá hùng hồn:

– Tối nay bác Bình ốm, con muốn phụ chị Hạ một chút chớ không phải la cà. Hơn nữa con cũng muốn làm việc để có tiền.

Ông Triệu quát:

– Có tiền? Bộ ba mẹ để mày đói à?

Liên liếm môi:

– Con muốn có khoản riêng cho những nhu cầu riêng, mà con không tiện xin ba mẹ. Tụi bạn con đa số đi làm thêm. Con phụ chị Hạ và bác Bình tại nhà không phải vất vả ngược xuôi như tụi nó là sướng quá rồi.

– Đẹp ngay ý nghĩ đó đi và lên lầu ngay.

Trác Linh vội ba chân bốn cẳng nhảy lên những bậc thang. Vừa rồi, cô đã lấy hết can đảm nói lên điều mình muốn, nhưng vừa nghe ba quát cô đã tiêu tan... điều mình muốn nói.

Ngẫm nghĩ Trác Linh cũng tức, nhưng biết sao hơn khi ba cô vốn rất độc tài với con cái. Có lẽ Linh nên tranh thủ mẹ, nếu cô khoái làm thêm để kiếm tí tiền ăn quà vặt hoặc để vào các chat room, loại có cả phê máy lạnh.

Nghĩ là làm, thay vì về phòng mình, Trác Linh tạt ngang qua phòng mẹ.

Thấy bà Hải đang xem tivi, Trác Linh ngồi xuống kế bên, mặt ỉu xiu.

Bà Hải nheo mắt:

– Bị dũa rồi chứ gì. Ai bảo biết ông ấy có ở nhà mà còn ra quán.

Trác Linh phụng phịu:

– Trong nhà buồn muốn chết luôn. Tụi bạn con đâu ở nhà thui thủi như vậy. Bọn chúng đưa đi chơi, đưa đi làm thêm. Vừa vui vừa không ra với đời. Ba mẹ cứ nghĩ giữ con kỹ như giữ tù là tốt hay sao?

Bà Hải trợn mắt:

– Con nhỏ này bữa nay lột lười hả?

– Bộ con nói sai sao? Con chán sống lắm rồi.

Bà Hải nhồm lên:

– Cái gì?

Trác Linh chớp mi.

– Con muốn ra phụ chị Hạ mỗi ngày vài tiếng mẹ nói với ba đi.

– Không được đâu.

– Sao lại không, mẹ nói là phải được. Mẹ là sếp của ba mà.

Bà Hải cau mày:

– Tại sao tự nhiên lại đòi làm thêm?

Trác Linh bẻ những ngón tay:

– Con không muốn mỗi thứ mỗi xoe tay xin tiền ba mẹ nữa.

– Lý do này không thuyết phục. Nói thẳng ra là con ham vui. Hừ! Mẹ bảo đảm mày phụ bác Bình một tháng là hết mức.

– Mẹ chưa cho con làm mà đã nói như đinh đóng cột.

Bà Hải dài giọng:

– Tôi còn lạ gì tính bốc đồng của cô. Không khéo tôi lại bị bác ấy mắng vốn là khác.

Trác Linh lay chân bà Hải:

– Mẹ chịu đi mẹ.

Mắt vẫn dán vào màn hình, bà Hải bảo:

– Đừng bày đặt chuyện để bị rầy.

Trác Linh nhăn nhó:

– Con thật sự muốn làm việc gì đó ngoài việc học mà mẹ.

Phẩy tay, bà Hải nói:

– Đi chợ, nấu cơm. Đủ mệt rồi con.

Trác Linh chép miệng:

– Như vậy biết chừng nào khôn.

- Hử! Mày làm tiếp viên sẽ khôn ra chắc? Đừng ở đó mà mè nheo.
- Con sẽ không mè nheo nhưng ít lắm thì con cũng được ngồi chơi với chị Hạ ngoài quán chứ?

Bà Hải ậm ự:

- Mày vẫn ngồi ấy thôi.
- Nhưng con ngồi lên chớ đâu phải ngồi đường hoàng.

Bà Hải cúi kính:

- Biến!

Trác Linh ầm ức... biến về phòng mình.

Cô ngồi vào bàn, giở vở ra nhưng không làm sao học được. Linh rất muốn “thông báo” cho nhỏ Trầm Tú biết cô đã... lần được dấu vết của gã mặt lạnh, nhưng suy đi nghĩ lại, cô thấy chưa nên. Trầm Tú đang điên vì tình, nó sẽ khiến gã mặt lạnh khó xử với anh Thuận, thậm chí có thể nó làm anh chàng quê độ nữa là khác.

Thôi, cứ xem như không thấy, không nghe không biết gã mặt lạnh là ai, ở đâu, làm gì cho yên thân.

Mà có thật Trác Linh sẽ được yên thân không?

Bồn chồn, cô tới ô cửa sổ nhìn xuống vườn. Quán Lá vẫn dìu dặt nhạc.

Bóng tối và âm nhạc khiến người ta dễ xao lòng và dễ xích lại gần nhau hơn. Nhưng lúc này Linh và gã mặt lạnh lại chưa được như vậy. Linh rất muốn biết nhiều về gã để thông báo lại với Trầm Tú. Với cô điều đó chả khó gì. Cô sẽ tìm hiểu gã qua anh Thuận.

Cô đợi mãi tới gần mười một giờ đêm anh Thuận mới vào nhà.

Đợi Thuận ngồi xuống trước máy tính, Linh hỏi ngay:

- Anh Phỉ là bạn anh sao hồi nào tới giờ em không gặp?

Nhìn Linh, Thuận dò dẫm:

– Phỉ là đồng nghiệp mới của anh, làm sao em gặp được? Bộ em từng biết Phỉ à?

Trác Linh chép miệng:

– Thì đó! Phỉ là người hùng đã ra tay nghĩa hiệp... cứu vớt cái điện thoại của nhỏ Tú.

Thuần ngạc nhiên:

– Sao anh chẳng nghe hấn nói gì cả vậy kìa.

– Có lẽ tại Phỉ không biết em là em anh, vì lúc nãy ngoài quán, em đâu có nói. Hơn nữa, giữa tụi em và hấn có tí hiểu lầm.

Không giấu nổi tò mò, Trác Linh hỏi tới:

– Phỉ là người như thế nào hả anh Thuần? Nhỏ Trầm Tú đã xỉu vì trúng... đạn của hấn đó.

Linh liền kể sự si tình của Tú cho anh mình nghe, nghe xong Thuần cười ha ha:

– Có chuyện này nữa à? Em bảo Trầm Tú quên đi. Phỉ có vợ rồi. Hai vợ là khác.

Giọng Trác Linh xìu xuống:

– Thật hả?

Thuần nheo mắt:

– Em có bị trúng đạn không vậy?

Trác Linh nóng mặt. Cô gắt:

– Vớ vẩn! Chả đạn nào trúng được em đâu. Em chấp hết những tay bắn tỉa.

Thuần gõ vào đầu Linh:

– Đừng làm tàng. Rồi cũng tới lúc nào đó thôi. Không khéo mấy sẽ tử thương ấy chứ.

Dứt lời, Thuần đưa tay di động con chuột. Trác Linh biết cuộc nói

chuyện đã kết thúc. Cô trở về phòng mình, lòng thẫn thờ như vừa đánh mất một vật quý.

oOo

Rời khỏi nhà sách Nguyễn Văn Cừ với đoá hoa hồng màu đỏ thắm vừa mới mua trên tay, Trầm Tú đứng trong lễ, phần dành cho xe hai bánh để đợi Trác Linh.

Ngay lúc đó, cô thấy Phỉ. Anh vừa dẫn xe vào bãi. Tim đập muốn rơi khỏi lồng ngực, cô bước vội về phía anh, miệng gọi to:

– Anh phỉ!

Đang nhận chiếc thẻ gửi xe, Phỉ ngạc nhiên nhìn về phía có người gọi. Khẽ cau đôi mày rậm trên đôi mắt vừa lạnh vừa sắc, anh cố nhớ xem cô gái đó là ai.

Dừng trước mặt anh, Trầm Tú nở nụ cười hết cỡ. Cô mừng vì gặp lại Phỉ nhưng không biết phải nói gì với anh.

Quýnh quáng, Tú ấp úng:

– Anh... anh khỏe không?

Phải lịch sự cười đáp lễ, rồi như chợt nhớ ra, anh buột miệng:

– Chào! Trái tim em thế nào rồi?

Lấy lại sự dạn dĩ vốn có, Tú nói:

– Nó đang đập rất mạnh ạ.

Đưa đoá hồng đỏ cho Phỉ, Tú bảo:

– Tặng anh.

Phỉ kêu lên:

– Sao tôi lại được đoá hồng quá đẹp này chứ?

Trầm Tú đắm đuối:

– Vì anh đáng được như vậy.

Phỉ bật cười:

– Em làm tôi ngại quá!

Tú phụng phịu:

– Ngại nên không nhận phải không?

Phỉ ra vẻ khó xử:

– Con trai mà cầm hoa đúng là không giống ai.

Tú lúng liếng mắt:

– Em thích anh không giống ai.

Phỉ nghiêm mặt:

– Cảm ơn món quà bất ngờ của em, nhưng tôi không thể nhận. Xin lỗi, tôi đang vội.

Trầm Tú bạo dạn:

– Em muốn biết số máy của anh.

Phỉ hơi khựng lại một chút, anh khô khan:

– Tôi có nguyên tắc sống riêng, chỉ người thân mới biết số điện thoại của tôi chứ không phải ai tôi cũng cho số máy được.

Lạnh lùng nhưng lịch sự, Phỉ nói:

– Chào em.

Quay lưng đi, Phỉ gặp Trác Linh chạy xe ra. Mắt cô tròn xoe khi gặp anh. Dù bất ngờ, cô vẫn kịp gật đầu chào rồi cho xe trờ tới chỗ Trầm Tú đứng.

Giọng con bé như sắp khóc tới nơi:

– Anh ta đúng là kênh kiệu.

Linh hỏi ngay:

– Mà đã nói gì với hắn?

Trầm Tú như vẫn còn ảm ức:

– Tao tặng Phỉ cái hoa hồng nhưng anh không nhận. Tao xin số điện thoại, anh không cho với lý do tao là người lạ. Thật là ê chề. Trong đời tao chưa bao giờ mất mặt với đàn ông như vậy.

Linh chép miệng:

– Tại mày dạn dĩ quá. Bị tấn công như vậy Phỉ ngại là phải.

– Tao biết phải làm sao đây?

– Quên đi! Mày đã có Hoá. Hoá rất yêu thương mày.

Lên ngồi sau lưng Linh, Trầm Tú nói:

– Nhưng Hoá làm sao bằng Phỉ. Anh ấy càng lạnh lùng kiêu ngạo thì càng lời cuốn, tao không thể làm chủ trái tim mình nổi.

Linh cao giọng:

– Mày đã từng nói thế bao nhiêu lần rồi?

Trầm Tú thở dài:

– Nhưng lần này khác.

Con bé bầu vai Linh:

– Vào quán nào đó đi. Chờ về nhà chắc tao chết mất.

Trác Linh khẽ lắc đầu, cô vẫn chưa cho Tú biết Phỉ là bạn anh Thuận. Cô ngại gặp rắc rối từ con nhỏ nhà bọn con trai cùng lớp nói sau lưng là: “Xinh nhưng đồng đánh, lả lơi” này lắm. Hơn nữa, Linh biết Tú sẽ quên khi gặp một chàng bắt mắt hơn Phỉ, vậy thì nói với nó làm chi chuyện về gã mặt lạnh.

Ngừng xe trước một điểm có dịch vụ internet, Linh nghiêng đầu ra sau.

– Vào đây nghe?

Trầm Tú uể oải:

– Ừ. Không chat thì biết làm gì cho hết thời gian. Tao đã lấy Nick name là “Người em sâu mòng”, vì tao đang sâu đời thúì ruột. Bữa

nay đưa nào lạng quạng sẽ biết tay “Sau mong” này.

– Ấy! Đừng giận cá chém thớt chớ “Sau mong”.

– Đừng can thiệp vào... vấn đề của tao. Lo ngọt ngào với “Lang Tu” của mày đi “Mat biech”.

– Tao có hẹn với Lãng Tử đâu mà ngọt ngào:

– Vậy cứ lang thang, biết đâu chừng mày lại kết với một gã khác xịn hơn Lãng Tử kia nhiều.

Trác Linh im lặng. Cô không hứng thú lắm với chuyện chat... chét vào chiều nay. Tâm trí cô như còn hướng về Phi. Trong khi rõ mười mười, anh ta chả liên quan gì tới cô hết.

Ngồi vào máy, Trầm Tú gõ bùm lên bàn phím, Trác Linh ngồi chung với nó.

Tú hỏi:

– Mày không chơi thật à?

Linh lơ đãng nhìn quanh:

– Từ từ chơi vội vàng gì.

Trầm Tú dán mắt vào màn hình miệng lải nhải:

– Xem nào... Hà mã con. Rồng xanh. Mất tử thần. Hoa hồng đỏ. Hầu tước thiên thần. Áo hào hoa. Chà! Tên này được. Hi. Aohaohoa em là Nguoiemsaumong...

Trác Linh chống tay, cô bỗng nghe thằng cha kế bên ré lên:

– Đồ chảnh!

Liếc mắt sang Linh, thấy một ông trạc tuổi trung niên sồn sồn đang hằm hừ với máy. Cô cố nhin cười khi đọc được nick name của ông sồn sồn là Hoàng tử bé... “Hoang tu be” đang chat với “Bup be tình yeu”.

Tò mò vốn chả ai ưa, nhưng Trác Linh lại là đứa tò mò chúa, cô len

lên đọc tiếp.

Hoàng tử bé: Tán ngọt ơ là ngọt.

– Chưa gặp “Bupbe” nhưng anh đã nghĩ em là một Barbie girl hết sức xinh đẹp.

Búp bê không tình yêu:

– Oh! Đẹp là bản chất của bupbe mà. Trẻ tuổi đẹp trai? Hoàng tử bé?

– Anh chỉ đẹp tới mức đủ làm em mê đến kiếp sau vẫn còn mê.

Búp bê không tình yêu:

– Anh có đồ con như Lý Đức và model như Đan Trường không?

Hoàng tử bé:

– Có. Anh hơi... bị đồ con lại khoái mặc đẹp nên còn model hơn cả Đan Trường.

Búp bê không tình yêu:

– Ôi! Vậy anh đúng là người trong mộng của em rồi. Hoangtube! I love you. OK?

Cha mẹ ơ! Lão sồn sồn thân hình choắt cheo đèo đẹt, vậy mà dám khoe mình hơi bị đồ con. Lão vận áo ba lỗ, quần tiều màu cháo lòng trông ớn thế kia... Không thể nhịn cười, Trác Linh buột miệng ha ha làm Hoangtube lúng túng, mặt đỏ bừng như gà chọi. Ngay lúc đó một thằng khóc từ ngoài chạy vào gần bên Hoangtube gọi toáng lên:

– Ba! Về đi rước bé Tẹo. Má kêu kia!

Nghe thế Hoangtube vội lật đặt đứng dậy trả tiền. Trác Linh... đáp vào thế chỗ Hoàng Tử ngay tức khắc.

Cô tinh quái nói với theo:

– Cám ơn Hoàng tử... già ghen.

Trên máy Bupbe không tình yêu đang kêu gào thảm thiết:

– Hoangtube, anh đâu rồi? Em đang chờ anh đây. Hãy xuất hiện đi anh yêu.

Trác Linh vội gõ phím:

– Hoangtube vừa bị vợ sai đi rước con, lão ta biến rồi bupbe ời.

– Ủa! Vậy anh là ai?

– Là người vừa thế chỗ Hoàng tử bé. Anh khuyên búp bê nên tìm một hoàng tử khác. Chớ lão Hoangtube này chắc không xứng với búp bê đâu.

– Vậy anh có xứng với em không người vô danh?

Trác Linh gật gù. Người vô danh. Chà! Nick name này nghe được đó.

Vậy mà lâu nay Linh hồng nghĩ ra.

Cô gõ phím:

– Anh dĩ nhiên xứng với búp bê rồi. Vì anh trẻ tuổi, đẹp trai, đô con và chưa vợ, chứ đâu như lão Hoàng tử bé vừa hom hem, dơ bẩn vừa con cái đùm đề.

– Thế anh là ai?

– Người vô danh như búp bê vừa gọi.

– Em thích anh, người vô danh ạ.

– Vậy thì bắt đầu từ bây giờ mình kết môđen. OK?

– OK?

Trầm Tú vỗ bàn thay vì vỗ vào tay Linh:

– Ê Linh! Aohaohao này đòi hẹn hò gặp mặt tao kìa. Mày cho tí ý kiến xem.

Trác Linh nhún vai:

– Thì mày cứ gặp thử xem Aohaohao đẹp hơn gã mặt lạnh không?

Tú chép miệng:

– Chỉ sợ Aohaohao thành Áo vũ cơ hàn thì mệt xỉu, vì tao hồng biết

vá áo.

Hai đứa khom lưng trước hai máy tính, miệng lúc cười, lúc mím, lúc lẩm bẩm trong khi tay thoăn thoắt gõ từng con chữ... để gọi tới những người tình ảo những tình cảm không có thật.

Sau cùng cũng tới giờ phải về. Trần Tú vươn vai đứng dậy:

– Chat giúp tao khuây khoả đôi chút khi nghĩ tới Phỉ. Tao tìm quen với những gã trời ơi đất hỡi vậy mà vui.

Trác Linh choàng vai nó:

– Rồi mày sẽ quên thôi. Tao bảo đảm như thế.

Tới nhà mình, Trác Linh vòng ngã sau vào bếp trước. Cô hết sức ngạc nhiên khi thấy anh Thuần và Phỉ đang ngồi ăn mì gói.

Trác Linh khẽ gật đầu chào thì Thuần nói:

– Em gái tao. Hai người biết nhau rồi phải không?

Phỉ nhìn Linh, giọng tỉnh rụi:

– Có biết, nhưng không biết là em gái mày... để tao ga lăng hơn nữa.

Trác Linh nói ngay:

– Người cần anh ga lăng không phải là em.

Thuần trừng mắt khiến Trác Linh tiu nghỉu:

– Lại nhiều chuyện! Xem trong tủ lạnh có trái cây gì không, mang ra cho bọn anh.

Trác Linh ỨC LẮM NHƯNG VẪN NGỌT:

– Vâng!

Mở tủ, Linh lấy lê, táo và thanh long ra gọt vỏ.

Phỉ tấm tắc:

– Có em gái sướng thật!

Thuần vênh mặt lên:

– Đương nhiên! Nhưng không phải lúc nào em gái cũng ngoan hiền như vậy đâu nhé.

Trác Linh cắt trái cây, cô hỏi Phỉ:

– Anh đã mua được gì trong nhà sách?

Phỉ lấp lửng:

– Một vài thứ nhưng chắc chắn không có hoa giấy.

Trác Linh nhỏ nhẹ:

– Hoa giấy thì làm sao?

Phỉ cười cười:

– Hoa không dành cho tôi.

– Có chứ, tại anh không chịu nhận mà thôi.

– Tôi không dễ dãi nhận và cho bất cứ thứ gì.

Trác Linh gật gù:

– Em hiểu. Người có gia đình phải khác người độc thân rồi. Sao anh dám tùy tiện cho và nhận?

Phỉ nhú mày:

– Nghĩa là sao?

Thuần chen vào:

– Là vậy chứ sao nữa.

Kéo Phỉ đứng dậy, anh bảo:

– Mang trái cây lên phòng anh nhen. Quên nữa, ba mẹ không ăn cơm, anh cũng không.

Trác Linh kêu lên:

– Nếu biết vậy, em đã không về nhà sớm mà sẽ đi uống cà phê với Trầm Tú.

Thuần tròn mắt:

– Trời! Nhà là quán cà phê, em còn đi uống ở đâu nữa chứ.

Trác Linh phụng phịu:

– Em uống chỗ nào em thích. Chỗ mà em có thể an tâm nhâm nhi thưởng thức cà phê tới giọt cuối mà không bị giật mình hốt hoảng vì ba kêu, mẹ gọi, anh thì sai vặt ấy.

Thuần phát tay:

– Bây giờ em đi vẫn chưa muộn mà.

Linh đồng đành:

– Giờ hết thích rồi. Uống cà phê nhà sướng hơn.

Thuần lắc đầu:

– Nói xuôi cũng em, nói ngược cũng em. Đáng sợ thật!

Phỉ ném về phía Linh nụ cười nửa miệng dễ ghét trước khi bước theo anh Thuần. Qua nụ cười ấy, Linh có cảm giác Phỉ đã đánh đồng cô và Trầm Tú. Trong mắt nhìn của anh ta, cô cũng giả dối, dạn dĩ và quậy với con trai ngay lần gặp đầu tiên như nhỏ Tú.

Thì cũng tại Linh, hôm đó chẳng phải cô cùng đồng lòng diễn trò với nó trước mặt

Phỉ sao? Lấy hai cái nữa, Linh ghim vào đĩa trái cây rồi bung lên phòng Thuần. Anh cô và Phỉ đang ngồi trước máy.

Thấy cô, Phỉ tủm tỉm cười khiến Linh phát hiện ra một điều, anh không đến nỗi lạnh lùng khó ưa như cái hỗn danh Mặt lạnh mà cô và Trầm Tú đã lén đặt.

Phỉ đỡ lấy đĩa trái cây:

– Cám ơn em.

Linh hỏi:

– Hai anh ăn mì gói là đủ no rồi sao? Hay để em nấu cơm một lát cùng ăn.

Mắt Thuần sáng rỡ:

– Nếu được vậy thì còn gì bằng. Lúc này anh sợ em nhần nhó nên mới mời Phỉ xơi tạm mì gói, chứ... gói mì xi- nhê gì.

Trác Linh ra điều kiện.

– Nhưng em nấu sao ăn vậy, bạn anh không được chê đó.

Phỉ nói:

– Chỉ sợ Linh mất công thôi, chứ tôi dễ nuôi lắm.

Trác Linh xuống bếp. Cô gõ vào đầu tự trách mình đi tìm cái khó.

Nếu không nấu

cơm, cô có thể... xin bác Bình cho ăn ké cơm mà. Giờ thì bận rộn rồi.

Mở ngăn đá, Linh lấy thịt ra cho vào viba rã đông. Cô ướp tỏi, hành, ngũ vị hương rồi rửa xà lách, cà chua, dưa leo.

Một lát cô sẽ cho hai ông tướng ăn thịt ram, kèm với xà lách, cà chua, dưa leo. Đơn giản như vậy thôi cũng kỳ. Chắc Linh phải thêm món canh nữa.

Lại mở tủ lạnh, Trác Linh lấy bó cải thìa ra.

Loay hoay một mình một bếp rồi cô cũng làm xong các món. Dọn tất cả ra bàn, Trác Linh mời hai ông tướng xuống.

Thuần hỉ hả:

– Nếu em gái lúc nào cũng ngoan hiền, siêng năng như vậy thì đúng là sướng.

Trác Linh dò hỏi:

– Anh Phỉ có bao nhiêu em gái?

Phỉ trả lời:

– Tôi chỉ có anh trai chứ không có chị cũng chẳng có em.

Linh hỏi tới:

– Em vợ cũng không có à?

Thuần nạt:

– Nè! Có để người ta ăn cơm không? Em hỏi gì nhiều thế?

– Em hỏi mới hai câu hà.

Thuần cầm đũa lên:

– Đôi khi chỉ một câu hỏi cũng làm người ta chết rồi.

Phỉ nói:

– Mà cứ để Linh hỏi cho vui. Ăn mà im lặng buồn lắm.

Trác Linh nhìn anh:

– Vậy anh trả lời câu hỏi thứ hai của em đi.

Phỉ khẽ nhúu đôi mày rậm:

– Câu này hơi bị lạ, đâu có quy định nào bắt người ta lấy vợ phải có em.

Trác Linh gật gù:

– Nghĩ là anh cũng không có em vợ?

Thuần cười hì hì:

– Phỉ chưa vợ làm sao trả lời nổi câu này. Mà em thôi đi. Chuyển đề tài được rồi.

Trác Linh lườm anh mình một cái thật sắc. Trong lòng cô tự nhiên vui vui. Vậy là mừng cho nhỏ Tú, nó vẫn còn cơ hội làm chủ trái tim của Phỉ.

Phỉ khen:

– Thịt ram thơm quá.

Thuần nháy mắt:

– Mà khen làm nhỏ Linh no ngang đó.

Phỉ bảo:

– Tao nói thật đó chứ. Nhà tao có ba người đàn ông, ăn uống tẹt lăm.

Trác Linh tròn mắt nhìn Phỉ, anh trầm giọng:

– Mẹ tôi mất lúc tôi học lớp mười hai... Từ đó bữa cơm của gia đình

tôi thường là những bữa tẻ nhạt, ăn cho có chứ chẳng biết thế nào là ngon.

Thuần mau mắn:

– Nếu mày không chê cứ tới nhà tao ăn cơm.

Trác Linh chớp mi. cô lại... thương cảm rồi đây. Bạn anh Thuần cũng có người mồ côi, chớ đâu chỉ mình Phỉ, bởi vậy không nên vừa nghe dăm câu... tự sự của anh ta mà mủi lòng.

Giọng Phỉ lại vang lên:

– Thường thì ba người trong nhà tôi hay ăn tiệm, mà thức ăn tiệm thì dễ ngán lắm. Khổ nỗi anh em tôi suốt ngày rong rong ngoài đường, ba tôi có nấu cơm cũng ăn một mình nên ông cụ cũng chán nấu.

Điện thoại reo. Thuần khó chịu:

– Anh cá là nhỏ Trầm Tú gọi. Nó chuyên môn canh ngay giờ cơm của người ta mà nhấn số.

Trác Linh đứng dậy:

– Tại nhà mình ăn cơm trễ chớ bộ. Anh hay thành kiến với bạn em quá.

Thuần nhấn mạnh:

– Anh chỉ thành kiến với mỗi Trầm Tú thôi.

Trác Linh nhấc máy. Giọng mẹ vang lên:

– Ba về chưa?

– Dạ chưa. Sao anh Thuần nói ba mẹ không ăn cơm nhà?

– Ờ thì đúng vậy. Mẹ hỏi thế thôi.

Trở lại bàn ăn, Linh nói:

– Không phải Trầm Tú, coi như anh thua độ.

Thuần thắc mắc:

– Mẹ hỏi gì vậy?

– Mẹ hỏi ba.

Thuần nhún vai rồi tiếp tục ăn. Điện thoại lại reo. Anh nheo mắt:

– Lần này nhất định anh thắng.

Trác Linh buông đũa. Cô cũng nghĩ như anh nhưng không nói ra.

Giọng Trầm Tú lạnh lót:

– Mà đang làm gì vậy?

Liếc về phía Thuần, Linh bảo:

– Ăn cơm.

– Một mình hay với ông Thuần?

– Với cả nhà.

Trầm Tú chua ngoa:

– Hi! Bốc phét! Tao vừa trông thấy cô Hải tức thời, cổ vẫn còn ở đây nè.

Trác Linh nhú mày:

– Ở đây là ở đâu?

– Nhà hàng Tulip. Mẹ mày đang ngồi với một người đàn ông, cả hai đều hết sức lịch sự sang trọng. Ai thế nhỉ.

Linh ngắt ngang lời Tú:

– Đối tác làm ăn đấy mày ơi.

– Tao cũng nghĩ vậy.

– Mày đang làm gì trong nhà hàng Tulip?

Trầm Tú thở dài:

– Buồn quá vào đây nghe nhạc. Có một gã vô danh hát nhạc tiền chiến khá lắm, bề ngoài lại giống Phỉ. Nhìn hắn hát tao không thể không gọi cho mày... Đấy, mày nghe không?

Trác Linh căng tai lên. Có lẽ Trầm Tú đưa điện thoại về phía ca sĩ, nên Linh nghe giọng nam trầm đang hát “Ai về sông Tương”.

Rồi cô chợt nghe giọng Tú thẳng thốt:

– Chờ ơi! Hết ý ta ơi. Mẹ mày đang nhảy, mà không đang khiêu vũ với đối tác. Eo ơi! Mẹ mày nhảy điêu luyện thật.

Trác Linh nghe mặt nóng phừng phừng, tim như bị ai đâm vào nhói buốt. Cô cố ra vẻ tự nhiên:

– Ôi dào! Giao tiếp thì phải thế chứ. Thôi stop ghen. Ông Thuần đang nhìn tao kìa.

Trở về bàn, Trác Linh chợt no ngang, cô chỉ muốn khóc trước những gì vừa nghe. Thì ra những lời úp úp mở mở của chị Hạ, bác Bình là đây. Mẹ còn biết cả nhảy đầm trong khi Linh và anh Thuần mù tịt. Mà sao mẹ lại thế cơ chứ? Thật ra công việc của mẹ đâu ăn nhập gì tới chuyện đi nhà hàng, phòng trà rồi khiêu vũ với khách hàng. Mẹ có tuổi rồi sao không chịu an phận nhỉ!

Anh Thuần tò mò:

– Con nhỏ Tú nói gì mà em thù người ra vậy?

Linh nói dối:

– À chuyện của nó ấy mà...

Phỉ hóm hỉnh:

– Cô ấy không lên cơn tim chứ?

Trác Linh trả lời:

– Nó chỉ lên cơn tim khi gặp anh. Tú điện thoại là để nói với em về anh đó. Anh không nhận hoa, nó buồn tới bây giờ luôn.

Phỉ chép miệng:

– Thì ra tôi là người có lỗi. Khổ ghê!

Linh chống đũa:

– Nếu biết anh đang ở đây thì bão cấp bốn, em dám chắc nó sẽ bắt chấp giông gió để tới. Trầm Tú thích anh thật đó.

Thuần vỗ vai Phỉ:

– Nhỏ Tú mết hành động hào hiệp, anh hùng của mày đó. Thật đáng nêu gương người tốt việc tốt cho con gái cả nước biết mặt biết tên mày... để họ cùng xếp hàng chờ đợi.

Phỉ lắc đầu, nhưng vẻ mặt lại thích thú:

– Lúc nào mày cũng chọc quê tao được. Tao sợ anh em nhà mày thật.

Trác Linh kêu lên:

– Em có làm gì anh đâu?

Phỉ cười cười:

– Nhưng tao thì có đó.

Trác Linh mãi nghĩ tới những gì vừa nghe Trầm Tú kể nên không để ý tới câu Phỉ nói. Đến khi Thuần gọi, cô mới giật mình ngơ ngác.

Hết nhìn Thuần, tới nhìn Phỉ, Trác Linh hỏi:

– Anh vừa nói gì?

Thuần phát tay:

– Anh nói tốt nhất là em cứ như không quen, không biết Phỉ, đừng cho Trầm Tú hay Phỉ là bạn anh. Anh sợ vây vào con nhỏ đó lắm.

Trác Linh nhún vai:

– Nhưng biết đâu anh Phỉ lại thích. Em không xen vào chuyện của nhỏ Tú với anh Phỉ đâu. Cứ để cái gì tới sẽ tới.

– Phỉ! Mày nghĩ sao?

Phỉ hơi ngạo mạn:

– Tao biết cái gì sẽ tới mà...

Linh hơi bĩu môi:

– Anh tự tin quá nhỉ!

Phỉ thản nhiên:

– Tự tin không tốt hơn bị quan yểm thế sao?

Trác Linh liếc nhìn gương mặt đầy ngạo mạn của Phỉ:

– Trầm Tú cũng rất tự tin. Chắc hai người sẽ rất hợp nhau.

Phỉ chỉ nhếch môi, anh nhìn Linh trước khi theo anh Thuần. Đợi hai người rời khỏi bếp, Trác Linh vội dọn dẹp và rửa chén. Xong xuôi, cô ra quán tìm chị Hạ.

Nhấc cái ghế chân cao ngồi sau quầy, Linh nói ngay vào đề:

– Chị biết gì về chuyện của mẹ em, nói cho em nghe với.

Nhật Hạ ngơ ngác:

– Tao có biết gì đâu.

Nước mắt Trác Linh chực trào ra, cô ảm ức:

– Chị định giấu em tới chừng nào? Phải mẹ em có quen ai không?

Nhật Hạ vuốt tóc:

– Quen ai là quen ai? Mày ra đây ngồi một hồi lại bị mắng bây giờ.

– Có ai ở nhà đâu mà mắng. Chị trả lời em đi chứ đừng đánh trống lảng nữa.

Nhật Hạ gạt ngang:

– Tao không biết thật mà.

Linh buột miệng:

– Vậy mà nhỏ Trầm Tú biết.

Rồi cô kể một hơi những lời Tú nói qua điện thoại lúc nãy. Nhật Hạ ngồi im chả nói câu nào.

Trác Linh hỏi:

– Ông ta là ai?

Hạ thở dài:

– Là người quen cũ của mẹ mày, hồi xưa là bạn học chung với chú Triệt. Nghe đâu thím Hải và ông ta từng yêu nhau thắm thiết. Hai

người là một cặp rất đẹp đôi. Thuở đó chú Triệt chỉ dám yêu thầm mà không dám mơ tưởng lúc nào đó thím Hai sẽ là vợ mình.

Trác Linh nuốt nước bọt:

– Vậy tại sao mẹ lại chịu lấy ba?

Nhật Hạ hạ giọng:

– Vì người đàn ông đó đã vượt biên. Lúc ấy vượt biên đồng nghĩa với đi không hẹn ngày về. Hơn nữa, ông ta cũng không có tin tức gì... Chú Triệt đã thế chỗ ông ta, lấy được tình cảm bên ngoài mày nên đã cưới được thím Hai dù chú biết trái tim thím ấy không thuộc về mình.

Trác Linh phản ứng:

– Không đúng! Mẹ em rất thương ba.

Nhật Hạ hỏi gặng:

– Vậy thì có chuyện gì mày phải thắc mắc để theo tra hỏi tao?

Trác Linh im lặng. Hạ nói tiếp:

– Cách đây hai năm, ông Thao từ Mỹ trở về để tìm cơ hội làm ăn, ông ta có tới đây.

Linh sửng sờ:

– Sao... sao em không biết?

Nhật Hạ nói:

– Ông ta gặp ba mẹ chị sao em biết được. Lần đó mọi người tưởng ông Thao về rồi lại đi, nên cũng không quan tâm. Ai ngờ sau đó cứ vài tháng ông ta về một lần... Thế là tình cũ không rủ cũng đến.

Trác Linh tức tối:

– Chắc chắn ông ta đã quyến rũ mẹ em.

Nhật Hạ ậm ừ:

– Chắc là vậy. Chỉ khổ chú Triệt.

Trác Linh bức bối:

– Phải làm sao đây? Mẹ thật là mê muội, không thể thể mẹ như vậy được.

Đứng dậy, Linh đi như chạy vào nhà, Nhật Hạ gọi với theo:

– Này! Mày định làm gì?

Mặc kệ chị Hạ, Linh tới điện thoại, cô gọi cho Trầm Tú.

Cô vội vàng hỏi khi nghe giọng nó:

– Mày đang ở đâu hả?

– Về nhà rồi.

– Sao về sớm vậy?

– Không thích ở đó nữa thì về.

Trác Linh ngập ngừng:

– Lúc mày về mẹ tao còn ở đó không?

Trầm Tú nói một hơi:

– Hình như là còn. Mà tao nói thật. Mẹ mày và ông khách hàng đó trông tình lắm ghen. Ba mày trông thấy không khéo sẽ vỡ tim đó.

Trác Linh mím môi. Trầm Tú lại thở than:

– Tao vẫn còn buồn khi nhớ tới Phi.

Linh nhếch môi:

– Vậy mày cứ tiếp tục buồn... Tao ngừng đây, ông Thuận lại réo nữa rồi.

Gác máy, Linh thay quần áo rồi dắt xe ra, Nhật Hạ cũng vừa vào tới.

Cô gắt:

– Mày đi đâu?

Trác Linh nói:

– Em tới nhà Trầm Tú để hỏi cho rõ.

– Có cần phải làm vậy không? Mày định xé to chuyện hay sao?

– Nếu không đi, em sẽ mất ngủ.

Dứt lời, cô phóng vút đi về phía đường Cách Mạng Tháng Tám.

Chẳng khó khăn gì khi phải tìm phòng trà Tulip. Gởi xe, bước vào trong, Linh dễ dàng nhìn thấy mẹ vì phòng trà này cũng không đông. Cố giữ bình tĩnh, nắm chặt hai tay, Linh xăm xăm bước tới mà không biết mình sẽ nói gì, làm gì đây nữa.

Mẹ và người đàn ông đó say sưa đắm đuối trò chuyện đến mức Trác Linh đến kể một bên mà hai người vẫn không hay vì mãi lo nhìn vào mắt nhau.

Ngực Trác Linh nặng trĩu, cô nghẹt thở khi nghĩ nếu không hét thật to mình sẽ chết mất. Nhưng Linh không thể hét to được dù đã mở miệng.

Cô uất nghẹn đứng như chết mãi đến khi người đàn ông ngước lên nhìn và hỏi:

– Cô cần gì?

Trác Linh mới hoàn hồn, cô đáp ứng:

– Mẹ...

Mắt bà Hải trợn lên rồi sụp xuống thật nhanh. Nhìn bà sang trọng, diện đẹp bên cạnh người đàn ông lịch lãm không kém Linh xót xa đau đớn khi nghĩ tới ba. Ông thì lè phè với trang phục ngày hai bữa tới công sở, hết việc ngày ông tranh thủ làm thêm ban đêm để trang trải chi phí ăn học cho anh em Linh. Anh Thuần mới tốt nghiệp, vừa được nhận tháng lương đầu, ba mới vui nửa gánh lo, vậy mà mẹ đành phụ lòng ba cũng như đánh mất mình trong tâm hồn con cái. Như đã trấn tĩnh lại sau tích tắc quá bất ngờ, bà Hải liền giới thiệu:

– Đây là bác Thao, bạn... bạn của ba mẹ.

Trác Linh lầm lì:

– Đừng lôi ba con ra làm bình phong, con không thích đâu.

Quắc mắt nhìn ông Thao, Linh nói:

– Ngày xưa bác từng là bạn thân của ba cháu, bây giờ chắc hai người hết thân rồi. Cháu chỉ mong bác là người quen tốt của gia đình cháu, bác đừng quyến rũ mẹ cháu nữa.

Bà Hải nạt:

– Im ngay! Con hỗn quá rồi!

Trác Linh gằn từng tiếng:

– Không phải tự nhiên con nói thế. Mẹ ích kỷ và độc ác quá.

Dứt lời, cô bỏ đi nhanh như chạy. Phóng xe trên đường, Linh không biết về đâu. Tới Trầm Tú thì không thể rồi, về nhà càng không nên. Linh muốn đi suốt đêm cho mẹ ân hận. Mà chắc gì mẹ ân hận cơ chứ.

Mất nhoe đi, Trác Linh thút thít khóc. Không biết đi đâu, Linh tắt xe vào điểm truy cập Internet quen.

Thế giới thật toàn rắc rối buồn, thôi thì cô ẩn mình vào thế giới ảo vậy. Ở đó cô sẽ là một người khác, cô tha hồ bịa ra mình là ai đó mà không sợ bị lật tẩy.

Hăm hở nhập cuộc, Trác Linh chat hết với Bò cạp lửa, Vi Tiểu Bảo, Người nhện tới Minosa, Hạ Trắng, Trăm năm cô đơn, Buồn vạn cổ... Sau mấy tiếng đồng hồ mỏi tay, mỏi mắt và cả mỏi lưng, Trác Linh chán chường đứng dậy. Dường như cô đã bị nghiện chat rồi. Đã bao nhiêu lần tự hứa hôm nay sẽ là lần chat sau cùng, rốt cuộc Linh vẫn chưa rút khỏi trò chơi đang là thời thượng này.

Dong xe về trên con đường vắng, Trác Linh làm bầm với chính mình:

“Tôi là ai giữa mùa thay đổi ấy

Sao nhớ nhung sao ngần ngại thế này?”

Ừ nhỉ! Linh đang là ai và sẽ là ai trong tháng ngày sắp tới. Với cô, thế giới này đã đổi thay mất rồi, vì vậy cô có là ai thì cũng đâu quan trọng.

Vào nhà, Linh chưa kịp xuống xe đã thấy anh Thuần sẵn ra quát:

– Mày đi đâu tới giờ này mới về hả con ranh?

Trác Linh ương ngạnh:

– Em đi đâu là quyền của em, anh đừng có hỏi.

Thuần hơi bất ngờ vì câu trả lời của Trác Linh, anh khựng lại rồi mắng:

– Hồn láo! Ai cho phép mày nói vậy? Đã có lỗi còn rộng mồm. Hừ!

Mày có biết cả nhà chờ mày không? Nãy giờ mẹ đi ra đi vào ngóng mày, mẹ giận lắm đó.

Trác Linh cười khẩy:

– Mẹ giả vờ thôi chứ có thương gì em.

Thuần đành giọng:

– Im ngay! Vào xin lỗi mẹ đi.

Linh vênh mặt lên:

– Người có lỗi không phải là em.

Trác Linh bước vội lên lầu, cô bước nhanh đến mức không tránh kịp Phỉ khi anh đang bước xuống. Hai người va vào nhau, mặt Linh gần như úp hằm vào ngực Phỉ. Cô loạng choạng ngã người ra sau, nhưng Phỉ đã chụp vào tay vịn cầu thang để giữ thăng bằng cho cả hai người.

Phỉ lên tiếng trước:

– Xin lỗi, Linh không sao chứ?

Đẩy anh ra, cô chạy về phòng. Nãy giờ chắc Phỉ đã nghe hết cả rồi.

Trong mắt anh ta chắc Linh là một đứa chẳng ra gì. Đã đi chơi tới

quá nửa đêm mới về nhà mà còn hỗn với mẹ và anh trai.

Trác Linh bật cười khan. Có ai biết cô đang buồn bã đau đớn như thế nào không?

Không bật đèn lên, Trác Linh ngồi trong bóng tối nghe gió xào xạc trên những tàn cây và thầm nghĩ đến một sớm mai hồng.

oOo

Nhật Hạ thò đầu vào bếp gọi:

- Linh ra ngồi với chị. Tao đang một mình đây.
- Đợi em rửa chén xong đã.

Vừa nói, Trác Linh vừa khóa rôbinê nước lại. Tối nay ba và anh Thuần không có ở nhà. Chỉ còn mẹ và Linh, bà đang tránh cô và Linh cũng không tự nhiên khi đối diện với mẹ. Bởi vậy thật nặng nề khi trong nhà chỉ còn hai người.

Ra tới chỗ chị Hạ ngồi, Linh cười cười:

- Ông Chuẩn đâu rồi?

Nhật Hạ chép miệng:

- Bạn bị gì đó chả biết mà bảo chín giờ mới tới. Chắc! Dạo này sao lão hay bạn ghê.

Trác Linh tủm tỉm:

- Coi chừng lão có niềm vui mới đó.

Nhật Hạ liếc Trác Linh:

- Liệu hồn mày đấy! Bậy bạ không hà!

Rồi Nhật Hạ hạ giọng:

- Bữa hôm mày đi đâu vậy?
- Chị hỏi làm gì?

– Cho biết!

Linh nhún vai:

– Đi chat chớ đi đâu.

– Vậy sao mày không chịu nói. Thằng Thuần tức lắm đó. Nó bảo nếu tới đó không vì có bạn ở lại, nó đã cho mày ăn bộp tai rồi.

Trác Linh ầm ừ:

– Ảnh chỉ giỏi hăm he, bắt nạt em, chớ chẳng biết gì chuyện gia đình. Nếu hôm đó, ảnh là em, chẳng hiểu ảnh sẽ có thái độ ra sao nữa.

Nhật Hạ nhỏ nhẹ:

– Chuyện đã có gì đâu. Cứ nghĩ ông Thao là bạn cũ, thím Hải gặp bạn cũ để tâm sự em sẽ thấy nhẹ lòng.

Trác Linh lắc đầu:

– Em không nghĩ như chị được.

– Đúng là cố chấp. Người cố chấp chỉ khổ thân.

Trác Linh ậm ừ:

– Chị gọi em ra để nói như vậy thôi hả?

Nhật Hạ nói:

– Không! Ngồi một mình buồn, gọi mày ra để mày kể chuyện đi chat cho tao nghe. Chuyện tình trên mạng của mày tới đâu rồi?

Trác Linh bắt bẻ:

– Chị cũng quan tâm tới cái trò ông Chuẩn cho là vợ vẫn tồn thời gian đó à?

Hạ phát tay:

– Mặc kệ ông Chuẩn, đây là bí mật của tao với mày mà!

Linh nheo mắt:

– Chị thích, hôm nào đi với em.

– Hôm nào là hôm nào? Suốt ngày tới đêm tao bận túi bụi, chẳng lẽ bắt

mẹ trông quán luôn cả buổi tối còn mình thì đi chơi trò vô bổ đó?

Trác Linh bĩu môi:

– Xì! Vô bổ mà muốn nghe người ta kể, tức cười thật!

Nhật Hạ nhăn mặt:

– Mày với Lăng Tử tới đâu rồi?

– Ôi dào! Vẫn ví dầu ầu ơ... Hấn đòi gặp mặt, nhưng em chưa muốn.

– Sao không thử xem hấn như thế nào?

Trác Linh chưa kịp trả lời thì Ngã, một sinh viên kiếm thêm bằng việc phục vụ đã đến bên cô và nói:

– Có người muốn gặp Linh kìa!

Cô ngạc nhiên:

– Ủa, ai vậy?

– Hình như bạn anh Thuận.

Trác Linh cau mày không đoán ra là ai. Cô bước theo Ngã tới bàn gần sát rào trồng đầy dây tigôn và thấy Phỉ.

Anh ngồi một mình với ly cà phê đen đã vơi một nửa. Phỉ không hút thuốc nên không có khói thuốc lảng đãng vây quanh, nhưng ở anh vẫn toát lên sự lôi cuốn đặc biệt khiến Linh thấy nao nao.

Nhìn Linh bằng đôi mắt ám áp và nụ cười đầy quyến rũ, Phỉ đứng dậy, giọng thật trầm:

– Linh ngồi đây nhé!

Vừa nói, Phỉ vừa kéo ghế mời Linh. Cô chớp mi bối rối:

– Anh đợi anh Thuận à?

Phỉ lắc đầu:

– Không. Anh ghé nhà thăm Linh, bác gái cho biết em đang ngoài quán Lá. Thế là anh ra đây thăm em.

Trác Linh ngập ngừng ngồi xuống:

– Lạ nhỉ! Em có đau ốm gì đâu mà thăm.

Phỉ cười, đôi mắt lạnh như đang cười theo:

– Chẳng lẽ chỉ thăm ai đó khi họ đau ốm? Em uống gì cô bé?

– Trà Lipton chanh.

Trác Linh khoanh tay:

– Em đoán ra lý do anh thăm em rồi.

Phỉ thở nhàn:

– Anh tin chắc Linh đoán sai.

Linh cong môi lên:

– Anh có vẻ thích người khác sai?

– Không!

– Vậy anh đoán thử xem em sẽ nói lý do anh đến thăm em làm gì?

Phỉ nhún vai:

– Anh đến thăm em là vì em chứ không vì người thứ ba nào hết, em khỏi bắt anh đoán.

Trác Linh bướng bỉnh:

– Nhưng nếu có thêm người thứ ba chắc sẽ vui hơn vì người đó rất muốn gặp anh.

– Em nghĩ như vậy à?

Linh gật đầu:

– Trầm Tú vẫn nhắc tới anh. Em thấy thật có lỗi khi cứ vờ không biết, không quen anh trong khi anh lại là bạn anh Thuần, anh từng tới nhà em và bây giờ đang ngồi quán với em. Lỡ như Trầm Tú thấy, em không biết phải nói sao với con nhỏ.

Phỉ xoa cằm:

– Linh quý bạn quá nhỉ!

– Em muốn thật lòng với bạn, anh giúp em với nhé!

Phỉ ngần ngừ:

- Giúp em thì dễ thôi, anh rất sẵn lòng, có điều tối nay anh chưa chuẩn bị tâm lý để gặp bạn Trầm Tú của em. Cứ vờ như chúng ta chưa hề gặp lại, rồi tới đâu thì cứ tới.
- Chuẩn bị tâm lý. Anh làm gì quan trọng dữ vậy? Lẽ nào trái tim anh cũng có vấn đề?

Phỉ ậm ự:

- Nó đang có vấn đề đó.

Trác Linh đỡ ly trà Lipton Ngã vừa mang tới, cô đổi đề tài:

- Anh thấy Quán Lá của nhà em thế nào?

Phỉ chậm rãi:

- Quán Lá. Nội cái tên đơn giản của quán cũng đã hay. Anh thích cái không gian của quán cùng âm thanh xào xạc của lá khi có người đi. Buổi sáng nhìn lá xoay tròn như múa, lá ngả nghiêng trên cây như say với gió, ngồi ở đây thấy lòng thanh thản chi lạ.

Trác Linh tròn xoe mắt:

- Không ngờ anh có nhận xét tinh tế đến thế. Cũng may những người đã chọn Quán Lá thường là người ghét ồn ào, thích tìm một cõi riêng yên tĩnh nên không gian của khu vườn nhà em vẫn hết sức yên lặng như từ xưa tới giờ vẫn yên lặng.

Phỉ trầm giọng:

- Chỉ còn gió và âm nhạc lang thang trong khu vườn bị vây kín bởi lá.

Trác Linh gật đầu:

- Vâng! Em rất tự hào về khu vườn này. Anh biết không, ngôi nhà được ngăn ra làm đôi cho hai gia đình, nhưng vẫn không phá vỡ cấu trúc chung. Nhà bác Hai em bên trái, phần gia đình em bên phải,

riêng khu vườn vẫn để chung. Ba mẹ em không thích lắm chuyện mở quán, song biết làm sao khi ai cũng phải sống.

Phỉ nói:

– Anh thích không khí gia đình em.

Trác Linh chột khựng lại khi nhớ tới buổi tối hôm đó, cô nhếch môi:

– Vậy sao? Có gì hay đâu chứ.

Phỉ nhìn Linh:

– Anh em hoà thuận, cha mẹ đầy đủ và yêu thương nhau, đâu phải gia đình nào cũng được như vậy.

Trác Linh im lặng, nhưng trong lòng xốn xang khó chịu. Phỉ đang ca ngợi hạnh phúc gia đình cô, dầu không đồng tình, Linh cũng đâu thể vạch áo cho người xem lưng.

Cô buồn buồn:

– Nhưng anh thấy rồi đó, em không phải là đứa em ngoan, em đã lớn tiếng với anh Thuần trong khi rõ ràng em có lỗi.

Phỉ chắc giọng:

– Dường như hôm đó em có vấn đề?

Trác Linh chớp mi:

– Ai nói với anh vậy?

– Thuần. Hắn bảo thường ngày em rất ngoan và chưa bao giờ đi đâu khuya như thế. Chính vì vậy mới lo đến mức nổi cáu lên.

Linh nói khẽ:

– Em sai khi làm mọi người lo lắng:

Rồi không hiểu sao cô buột miệng:

– Thú thật, tối đó em buồn lắm, em chẳng muốn về nhà.

– Thế em đã đi đâu?

– Em vào mấy điểm Internet.

Phỉ gật gù:

– Chat à? Anh cũng thích trò đó.

Trác Linh sáng bừng mắt:

– Thật hả? Nick name của anh là gì?

Phỉ hấp háy mắt:

– Nick name của anh nhiều lắm, nhưng rất bí mật, anh không muốn bật mí đâu.

Linh xịu mặt:

– Vậy em không hỏi nữa.

– Thế tối hôm đó em đã chuyện trò gì quan trọng mà quên cả giờ về vậy?

Trác Linh lắc đầu:

– Em không nhớ nữa, nhưng chắc là những lời vợ vẫn mà chị Hạ hay nói là vô bổ.

– Đang “Buồn lắm”, sao em không trút cạn nỗi buồn?

– Trút cạn nỗi buồn à? Không tìm ra tri kỷ, làm sao trút cạn nỗi buồn?

Phỉ hơi nghiêng đầu:

– Cho nên tới giờ em vẫn còn buồn?

Trác Linh im lặng. Cô nhấp một ngụm trà Lipton và nghe Phỉ nói tiếp:

– Nếu tin tưởng, em có thể trút cạn nỗi buồn vào anh.

Linh nhìn Phỉ:

– Em cảm ơn anh, nhưng em không thể... Vì đâu phải nỗi buồn nào cũng có thể trút cạn được. Hơn nữa, em không thích bị thương hại.

Phỉ dịu dàng:

– Anh hiểu mà! Người nào làm em buồn thật đáng đánh đòn.

Trác Linh nhếch môi:

– Không đánh người đó được đâu. Mà sao anh quan tâm tới em

vậy? Chúng ta đã gặp nhau được mấy lần đâu nào?

Phỉ thần nhiên:

– Quan tâm tới người khác hình như là tật của anh, nếu không có tật này, lần đó anh đã không lấy lại điện thoại cho cô bạn em.

Trác Linh riếu cợt:

– Đó không phải tật mà là bản chất hào hiệp. Anh đúng là người hùng trong mộng của Trầm Tú.

Phỉ gãi ót:

– Chọc quê anh sao nhóc?
– Em nói thật ấy chứ.
– Lém lảm! Chúc em mau hết buồn.

Trác Linh nói:

– Cám ơn. Em cũng mong vậy vì em có thích buồn đâu.

Phỉ xoay tách cà phê:

– Buồn có nhiều loại, nên phân loại buồn để dễ tổng khứ nó đi.
– Lẽ nào dễ vậy sao?

Phỉ nói:

– Anh sẽ đọc cho em nghe một bài thơ ngắn nghe:

“Buồn giao cánh tay

Buồn khoác lên vai

Buồn sắp hàng hai

Buồn dài trên mi

Buồn bước chân đi

Buồn dừng chân lại

Buồn đứng thẳng hàng

Vĩnh biệt nỗi buồn”.

Phỉ nhún vai kết luận:

– Rõ ràng người ta chia loại buồn để rồi vĩnh biệt nó.

Trác Linh hoang mang:

– Không phải như vậy chứ!

– Phải hay trái tùy theo mỗi người. Tốt nhất là vĩnh biệt nỗi buồn để vui sống.

Trác Linh cười nhẹ:

– Được trò chuyện với anh thật thú vị.

Phỉ nói:

– Nên nhớ, lúc nào anh cũng sẵn sàng để em trút cạn nỗi buồn. Giờ thì anh về, ba anh chắc đang đợi cửa.

Linh kêu lên:

– Eo ời! Anh có phải mới mười tuổi đầu đâu?

– Một trăm tuổi đầu chẳng nữa anh vẫn là con. Hiểu không nhóc?

Trác Linh gượng gạo:

– Vâng.

Tiến Phỉ ra tới chỗ để xe, Linh nói:

– Chúc ngủ ngon.

Phỉ nhìn cô, khiến tim Linh đập mạnh:

– Em cũng vậy.

Phóng xe ra khỏi Quán Lá, Phỉ chạy tới tiệm bánh bao Thọ Phát mua mấy cái để dành ăn sáng. Ba anh thích ăn bánh bao, Phỉ thường mua về để vào tủ lạnh và mỗi sáng hấp lại cho ông.

Tới nhà, anh thấy cổng mở, Phiên cũng mới đi đâu về.

Phỉ nói cho có chuyện:

– Bữa nay anh về sớm quá.

Phiên đóng cổng lại:

– Chỉ sớm hơn mấy thôi.

– Ba ngủ rồi hả?

– Đang điện thoại với chú Thao. Ôi dào! Hai ông cụ cũng già chuyện gói! Chẳng biết vấn đề gì mà tâm đắc thế.

Đặt bịch bánh lên bàn, Phỉ nói:

– Có bánh bao đó.

Phiên vươn vai, giọng hí hửng:

– Chà! Đúng là hên. Tao đang đói, định nấu mì gói đây!

Cởi áo máng lên móc, Phỉ ngồi xuống mở tivi:

– Ông mà cũng ăn mì gói à?

– Đói thì thứ gì không ăn.

Phỉ lắc đầu:

– Máy con bò của ông đâu? Sao không có con nào chăm sóc ông hết vậy?

Phiên dài giọng:

– Bò là để đi chơi, mình không ga lăng với nó thì thôi, để gì nó chăm sóc mình.

Đang nhai nhóp nhép, Phiên bỗng kêu lên:

– Ô quên nữa! Chiều nay đã có một sự nhầm lẫn thú vị xảy ra.

Phỉ nhướng mày:

– Lại có đứa nào nhìn lầm à?

– Một con bé choai choai tóc nhuộm vàng hoe như râu bắp, nó ôm lấy tay tao mà gọi tên mày thẳng thốt. Lúc đó ta và nhỏ Huyền My đang từ trong siêu thị đi ra. Nghe con bé ấy gọi tên mày nhỏ My bảo là lầm, nhưng nó không tin mới buồn cười chớ.

Phỉ hỏi:

– Rồi anh bảo sao?

Phiên nhún vai:

– Tao cười cười vờ như quen nhưng xin lỗi không nhớ “Em tên gì”.

Phỉ khó chịu:

– Anh lại giở trò bịp.

Phiên quắc mắt:

– Này! Nói năng cẩn thận nhen. Tao bịp hồi nào? Rõ ràng tao hót đầu đình, mày chơi tóc phủ gáy, nó không nhận ra mình quen ai thì ráng chịu chứ, hơi đâu tao giải thích cho mệt.

Biết mình đã lỡ lời, Phỉ làm thinh, mấy giây sau mới hỏi:

– Vậy con bé ấy tên gì?

Phiên gõ gõ vào trán:

– Trầm Hương, Trầm Tú gì đó. Nó xin số điện thoại và dĩ nhiên tao cho số di động của mày. Thế nó đã gọi lại chưa?

Lần này thì Phỉ nổi điên thật sự. Anh quát:

– Ai biểu anh làm thế? Đồ lão cá!

Phiên vẫn tỉnh rụi:

– Tại nó xin số của mày, làm sao tao cho số của tao được.

Phỉ mím môi:

– Đây là lần chót anh chơi gác tôi, lần sau thì không có anh em gì hết nhé!

Phiên khiêu khích:

– Tao chẳng thích thú gì khi bị nhìn lầm nên nếu có lần sau, tao cũng sẽ như vậy.

Phỉ xấn tới, ngay lúc đó ông Kính gọi:

– Phiên ơi, vào chú Thao nhờ chút việc đây.

Hai anh em đang gờm nhau liền giãn ra, Phiên bước vào trong cầm lấy ống nghe từ tay ông Kính.

Giọng ông Thao vang lên:

– Ngày mai cháu rảnh không?

Phiên xoa cái đầu hớt sát gần như cạo của mình:

– Cháu chỉ rảnh buổi chiều tối thôi.

– Thế là tốt. Chú nhờ cháu đi với chú để mua vài món quà cho bạn trước khi chú về bến.

– Máy giờ cháu tới đón chú được?

Phiên nói:

– Độ bảy giờ chú nhé! Vâng... cháu sẽ tới, chú có mua hết Sài Gòn, cháu cũng đưa chú đi.

Đặt máy xuống, Phiên trở ra và hát mặt về phía Phỉ. Thằng em song sinh với anh đang dán mắt vào tivi. Phiên cũng buông mình xuống salon. Ba người đàn ông đều mê đá banh, thường thì khi coi đá banh ba cha con dẹp hết mọi bất đồng, tối nay chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Phiên biết trong bụng Phỉ vẫn còn hậm hực, nhưng chuyện ấy có lớn lao gì. Đùa tí cho vui, cho nó bớt lảm lì đi chả lẽ không được.

Anh em anh bề ngoài rất giống nhau, nhưng tính cách thì có khác.

Phiên hề hà thích đùa, thích cời mở với mọi người. Phỉ lạnh lùng, nhưng lại rất quyến rũ. Cả hai đều rất đa tình và sát gái. Bởi vậy, hai anh em ngầm giao ước, không lợi dụng sự giống nhau để lừa các cô gái. Ấy vậy mà vừa rồi trong một phút bốc đồng, Phiên đã phạm giao ước đó. Phỉ hằm Phiên cũng phải. Hai anh em chỉ có một điểm chung là thích giúp người khác. Dĩ nhiên, Phiên thích giúp con gái hơn.

Điều này khiến Phỉ khó chịu, nó cho là anh giúp người khác có mục đích chứ không vô tư như nó. Hừ! Đồ cụt non, đạo đức giả. Bởi vậy lâu lâu Phiên lại chơi khăm thằng em một vố cho bỏ tật. Ai ngờ lần này nó lại giận dữ vậy. Thôi thì Phiên sẽ không đùa kiểu này với nó

nữa cho... yên nhà lợi nước. Hai đứa đều lớn cả rồi, lẽ nào vì những chuyện đâu đâu mà húc đầu vào nhau như hai con trâu chọi?

Bỗng dưng anh cười một mình với sự ví von đó. Đàn ông thường là những con trâu chọi hung hăng hiếu thắng, song có dù là đúng vậy cũng không nên húc vào em mình.

oOo

Ngồi khoanh tay thật nghiêm, Trầm Tú nói:

– Tao có một tin hết sức vui muốn báo với mày. Bất ngờ lắm nghen.

Đang ngậm ông hút ly sinh tố sabô- chê, Trác Linh hỏi ngay:

– Tin gì vậy?

Mặt hát lên, Tú tự đắc:

– Tin của Phỉ. Tao đã có số di động của chàng. Một dãy số đẹp.

Trác Linh buông một tiếng cộc lốc.

– Phạ!

Trầm Tú cười toe:

– Tao biết thế nào mày cũng nói vậy mà. Bởi vậy tao đâu nói ngay với mày khi được gặp lại chàng.

Trác Linh gấp rút:

– Mày gặp Phỉ hồi nào?

– Chiều thứ sáu, nghĩa là cách nay ba chiều. Tao gặp Phỉ ở siêu thị Hà Nội, Phỉ đi với một... em không đẹp bằng một góc của tao, nhưng ra vẻ kênh kiệu dễ ghét. Thoạt đầu thấy Phỉ quên mất tên tao, con nhỏ đó dám lớn lối bảo tao nhìn lầm người mới thất cười chớ. Hà! Dù hôm đó chàng có cạo trọc đầu chẳng nữa tao vẫn nhận ra người tình trong mộng của mình mà. Có được số di động của Phỉ rồi, tao vẫn

tưởng mình đang mơ...

Trác Linh khẽ cau mày. Tối thứ sáu Phỉ và cô cùng ngồi ở quán Lá, khi Linh nhắc tới Tú, anh có vẻ né tránh làm như không thích, song thật ra đâu phải vậy. Anh thừa biết Tú và Linh thân nhau mà, tại sao Phỉ lại xử sự như thế nhỉ? Lẽ nào Phỉ muốn chơi trò bắt cá hai tay? Tự nhiên trong lòng cô buồn bực quá.

Tú lại hí hửng khoe tiếp:

– Lẽ ra tao đã gọi ngay cho Phỉ tối đó, nhưng tao cũng ngại ngại khi nhớ mày từng nói không nên dạn dĩ quá. Thế là tao cố dần lòng mãi tới sáng nay. Chậc! Khoảng thời gian vừa qua đối với tao còn dài hơn một thiên niên kỷ.

Trác Linh nôn nóng:

– Nhưng mày đã gọi cho Phỉ chưa?

Trầm Tú gật đầu:

– Rồi! Phỉ bảo đang họp nên không nói chuyện lâu với tao được.

Linh chợt ngập ngừng:

– Phỉ có hỏi gì tao không?

Trầm Tú khinh khỉnh:

– Dĩ nhiên là không. Mắc mớ gì Phỉ phải hỏi thăm mày? Phỉ hẹn sẽ gặp tao để nói nhiều hơn về một sự nhầm lẫn nào đó mà người khác đã gây ra. Thiệt tao không hiểu anh ấy muốn ám chỉ điều gì nữa.

Nhìn Linh, Tú nói:

– Mày thử đoán xem?

Linh buột miệng:

– Tao không biết.

Linh ngồi thừ ra khiến Trầm Tú đành giọng:

– Coi bộ mày buồn vì Phỉ không hỏi thăm? Nên nhớ Phỉ là của tao.

Trác Linh nóng mặt nói một câu rất ngốc.

– Tao có dành với mày đâu.

Trầm Tú cười khẩy:

– Có dành cũng không được.

Trác Linh mím môi:

– Mày chủ quan quá đấy. Thật ra tao biết nhiều về Phỉ hơn mày tưởng.

Tú hơi khựng lại và mau chóng đổi giọng:

– Khá lắm! Mày luôn làm tao bất ngờ. Giờ thì tao hiểu rồi. Chắc sự nhầm lẫn nào đó mà Phỉ đã đề cập là do mày gây ra. Nói thiệt đi, hôm ấy lúc tao đã lên taxi, mày đã nói xấu gì tao với Phỉ?

Trác Linh cố nén giận xuống:

– Tao nói gì mày có thể hỏi Phỉ mà.

Trầm Tú im lặng. Một giây sau nó hỏi:

– Mày biết gì về Phỉ?

Trác Linh thản nhiên ngậm ống hút, cô mặc xác Tú bực bội, nôn nóng nghe trả lời.

Thấy Linh im lặng, Tú cười nhạt:

– Mày giỏi bốc lắm. Mà tại sao mày phải nói dối chứ?

Trác Linh tiếp tục lững lơ:

– Mày gặp Phỉ trước tao thật, nhưng anh ấy lại quen tao, trò chuyện với tao trước mày.

Trầm Tú hất mặt:

– Định trêu tao à? Tao chẳng tin điều mày nói.

– Vậy thì thôi, đừng hỏi nữa.

Đứng dậy, Linh bảo:

– Mày gọi Hoá lại chở về. Tao lên mạng đây.

Tú giận dữ:

– Được thôi. Đồ nhỏ mọn!

Bỏ mặc con nhỏ ngồi lại quán gió. Linh băng qua đường vào điểm Internet. Trong phòng kín mít, gần như không còn mấy trống. Linh phải đứng chờ một hồi mới có chỗ ngồi.

Nhấp chuột, nhấn phím, Linh không chat, cô truy cập vào trang Web Kiến Vàng và tha hồ coi các mẫu thiệp. Coi một hồi cũng chán vì thật ra Linh đang rất bức bối trong lòng.

Rõ ràng Trác Linh rất giận Trầm Tú, con bé càng lúc càng quá đáng. Cô không chịu nổi nó thì chắc chắn trong lớp chả đứa nào chịu nổi. Còn Phỉ nữa, anh ta một mặt nhưng hai lòng. Linh sẽ chẳng thêm để mắt tới cho dù Phỉ có đến nhà chơi với anh Thuần.

Nghĩ là vậy, nhưng Trác Linh vẫn rất ảm ức. Cô có cảm giác vừa bị lường gạt bởi một người có bộ mặt lương thiện. Mà tại sao Phỉ lại giấu Linh mối quan hệ của anh với Trầm Tú, trong khi cô luôn muốn anh gặp con nhỏ cũng như kết bạn với nó.

Ôi dào! Con người thật khó hiểu, nhất là bọn con trai. Ở lớp cô, bọn chúng ngoài mặt không tiếc lời nịnh nọt, vuốt đuôi Trầm Tú, nhưng sau lưng tụi nó lại dè bỉu nói xấu còn hơn bọn con gái, bởi vậy Linh không sao kết được đứa nào cùng lớp.

Lướt qua các Nick name, Linh ngừng lại ở cái tên “Đại bàng con”.

Cô gật gù:

– Tên vừa ấn tượng vừa dễ thương...

Lướt những ngón tay trên phím, Linh làm quen.

– Chào! Daibangcon. Bạn đang bay lượn trên cao hay đang đậu một chỗ vậy.

– Chào. Dĩ nhiên là tôi đang ở một chỗ rồi. Câu hỏi của bạn làm tôi

ngạc nhiên và tưởng tượng mình đang bay. Chỉ tưởng tượng thôi chứ tôi chưa bao giờ hay thật sự.

– Nhưng chắc bạn từng bay trong những giấc mơ?

– Ờ. Có lẽ... Thế bạn là ai?

– Tôi không biết mình nên là ai đây nữa.

– Oh... là la... Nghĩa là bạn chưa có Nick name?

Trác Linh cười, cô gõ phím:

– Có rồi nhưng tôi e không hợp với tên Daibangcon của bạn.

– Thì ra là thế. Nếu bạn đồng ý, tôi sẽ tặng bạn một Nick name.

– OK.

Trác Linh chống tay chờ. Đại bàng con này kỹ thật, chọn một cái tên mà cũng hơi lâu.

Cuối cùng những dòng chữ Linh chờ cũng hiện lên:

– Tôi sẽ gọi bạn là Sâm Cầm nhé?

Trác Linh thích thú:

– Vâng. Tôi biết loài chim ấy qua một bài hát của Trịnh Công Sơn do Hồng Nhung hát.

Đại bàng con:

– “Hồ tây chiều thu... Mặt nước vàng lay, bờ xa vời vợi... Màu sương thương nhớ... Bầy Sâm Cầm nhỏ vỗ cánh mặt trời...” Phải bài này không?

– Đúng rồi. Sâm Cầm nhỏ chắc bị Đại bàng con ăn hiếp quá. Cái tên Sâm Cầm nghe rất con gái.

– Lẽ nào bạn là con trai?

– Biết đâu được:

– Không lý nào vì tôi là đàn ông rồi. Hai gã đực rựa chat với nhau thì thật vô duyên cùng cực.

Trác Linh:

- Thế thì tôi chịu làm con gái vậy.
- Sâm Cầm, bạn đúng là rắc rối.
- Vì tôi là con gái mà, và tôi đang buồn lắm. Khi buồn thì sinh ra đủ thứ rắc rối.
- Sao vậy? Thất tình à?
- Không.
- Hay là thua bạc?
- Ô! Tôi mà tệ như vậy thì đâu xứng với tên Sâm Cầm bạn mới tặng tôi.
- Vậy thì tại sao? Bạn bật mí đi, biết đâu tôi sẽ an ủi được bạn.

Trác Linh chống cằm. Có thể nào trút cạn lòng mình với một kẻ lạ chẳng biết mặt mũi họ tên? Từ trước tới giờ, khi lên mạng, Linh chỉ tám phét cho vui, ngay với Lăng Tử cũng vậy. Giờ lẽ nào cô có thể tâm tình với một kẻ lạ hoặc mang cái tên Đại bàng con vừa ngẫu vừa dí dỏm.

Đầu thì nghĩ thế, nhưng tay Linh lại gõ phím:

- Tôi buồn gia đình, buồn bè bạn. Tất cả đều khiến tôi thất vọng.
- Tất cả à! E có bị nhiều không? Tôi cũng là bạn của Sâm Cầm đấy. Dù mới là bạn dăm mười phút, tôi quyết không làm bạn thất vọng.

Gia đình bạn đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện của mẹ tôi. Hồi nào tới giờ, tôi luôn hãnh diện mình có một gia đình hạnh phúc, mẹ cha rất mực yêu thương nhau, nào ngờ gần đây tôi phát hiện một sự việc. Chỉ có ba yêu thương mẹ thật lòng thôi, còn bà thì luôn chung tình với mối tình đầu chỉ con trong quá khứ. Ngày xưa, người đàn ông đó đã bỏ mẹ, bà phải chấp nhận làm vợ ba. Sau bao nhiêu năm mất tăm biệt tích, ông ta trở về. Hai người

đã gặp lại nhau. Tôi không biết gia đình mình sẽ đi tới đâu nữa.

– Bạn đừng nghĩ xa xôi quá. Tôi tin rằng mẹ bạn là người biết dừng lại để gia đình bạn vẫn ấm êm.

– Tôi cũng đang cầu mong được như vậy, nhưng tôi rất giận mẹ và không có ý sẽ tha thứ.

– Như vậy bạn sẽ rất nặng nề. Hãy nhớ ai cũng có những tình cảm riêng tư cần được tôn trọng cũng như thông cảm, cho dù đó là ba mẹ mình. Bạn không nên giận mẹ... dai quá. Hãy lôi kéo về với gia đình bằng sự quan tâm cũng như lòng yêu thương, hiếu thảo của bạn.

Hãy gần gũi với mẹ nhiều hơn nữa. Hiểu không Sâm Cầm nhỏ?

– Tôi hiểu rồi, nhưng sợ mình không làm được điều bạn vừa khuyên ngay bây giờ vì tôi chưa nghĩ ra cách.

– Dễ ợt! Bạn có thể cho mẹ một món ăn, trái cây, bánh... nào đó bà thích. Mang về nhà bạn và mẹ cùng vừa xem phim vừa ăn như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

– Cám ơn Đại bàng con đã tư vấn. Tôi sẽ làm thử .

– Chúc thành công.

– Ở nhà chắc Đại bàng con chắc được Đại bàng mẹ cưng nhất?

– Trước kia thì đúng là như thế, bây giờ thì hết rồi.

– Tại sao?

– Mẹ tôi mất đã nhiều năm.

– Oh! Thật là buồn...

– Tôi cũng quen rồi dù mất mẹ là cả một thiệt thòi không gì bù đắp được. Tôi có một câu tặng bạn: “Hãy yêu quý, chăm sóc mẹ khi còn có thể”.

– Cám ơn Đại bàng con.

– Đã hết buồn chưa?

- Vẫn còn một nửa buồn.
 - À! Tôi nhớ rồi. Buồn bạn bè chớ gì. Nào, bạn bè đã làm gì khiến cô Sâm Cầm nhỏ giận dữ vậy?
- Trác Linh nhịp tay trên bàn, rồi từ tốn gõ phím:
- Chuyện của con gái ấy mà, bạn sẽ cười khi biết lý do tôi giận, nên tôi không nói đâu.
 - Tôi cũng không hỏi vì không muốn cười bạn.
 - Hãy nói về mình đi Đại bàng con. Bạn đang trong tâm trạng nào? Buồn, vui, đau khổ, hạnh phúc?
 - Tôi đang ray rứt khi nghĩ tới ông anh.
 - Bạn đã làm gì có lỗi với anh à?
 - Anh tôi vốn thích đùa, nhưng tôi thì không. Vừa rồi anh có đùa một trò mà chưa hỏi ý tôi. Thế là tôi nổi cáu. Anh em hăm hù nhau. Rồi cũng thôi, nhưng anh vẫn còn làm lì với tôi.
 - Vậy bạn nên mời ông anh đi uống cà phê để giảng hoà. Tôi nghe nói, con trai ít để bụng những chuyện vặt vãnh lắm. Chắc anh của bạn cũng vậy. Hãy cùng đi uống cà phê đi.
 - Ý kiến hay! Tôi xin... tiếp thu. Tôi rất vui có người bạn như Sâm Cầm.
 - Tôi cũng vậy. Nhưng tới giờ tôi phải về nhà rồi. Chúng ta sẽ tiếp tục gặp nhau chứ?
 - Đương nhiên. Có về nhớ mua quà cho mẹ nhé.
 - Bạn cũng nhớ mua quà cho ông anh trước khi hai người đi cà phê.
 - Tôi sẽ nhớ.

Trác Linh hí hửng dắt xe ra khỏi bãi, lòng vui nhiều hơn buồn. Cô ghé chợ mua hai ký hồng, thứ trái cây mẹ thích rồi mới về nhà.

Dắt xe vào bếp, Linh thấy mẹ đang nấu cơm. Cô cố lấy giọng tự

nhiên:

– Chiều nay mình ăn món gì vậy mẹ?

Bà Hải kể một hơi:

– Cá thu sốt cà. Canh đậu hủ. Mực xào thập cẩm. Toàn những món con thích.

Trác Linh giờ bịch hông lên:

– Con có mua hông mẹ thích nè.

Bà Hải thoáng mỉm cười:

– Ừ, thay quần áo đi rồi xuống phụ mẹ.

Linh bước lên lầu, cô chưa vội vào phòng mình mà ra salon nhìn xuống khu vườn.

Lá cây vẫn xào xạc như bao nhiêu năm chúng vẫn xào xạc mỗi khi có gió.

Linh bỗng thấy lòng mình nhẹ như những chiếc lá kia.

– Cảm ơn bạn, Đại bàng con.

Vừa thì thầm, Trác Linh vừa mỉm cười, khi nghĩ tới Đại bàng con.

Hắn đã giúp Linh vượt qua cú sốc này một cách dễ dàng.

Mà tại sao chỉ qua vài ba câu trên mạng, Trác Linh đã nghe theo hắn nhỉ? Trác Linh có phải người nhẹ dạ đâu nào?

Xuống bếp, Linh phụ mẹ rửa cần, hành tây, dưa leo, cà... Cô vẫn chưa biết sẽ nói gì với mẹ thì bà đã lên tiếng trước:

– Lúc nãy Trầm Tú gọi điện hỏi con về chưa? Sao hai đứa không đi chung?

Trác Linh ậm ừ:

– Con lên mạng... nên về sau.

– Trước đây hai đứa vẫn lên mạng chung mà.

- Nhưng bữa nay thì không. Con đang bực mình nó.
- Chắc nó điện để xin lỗi con đó.

Trác Linh bĩu môi:

- Nó là đứa luôn cho rằng mình đúng, để gì nó xin lỗi con.
- Thế có chắc rằng con không sai không?

Linh hùng hồn:

- Chắc một trăm phần trăm luôn...

Rồi cô chép miệng:

- Con ghét những người giả dối. Bạn anh Thuận là một điển hình, chính ông ta làm con và nhỏ Tú giận nhau.

Bà Hải nhíu mày:

- Sao lại liên quan tới bạn thằng Thuận? Mà là đứa nào?

Trác Linh vọt miệng:

- Ông Phỉ ấy!

Rồi cô ầm ỨC kể cho mẹ nghe tất cả.

Bà Hải kêu lên:

- Cái thằng đểu thật! Mẹ nghe anh Thuận nói Phỉ quen nhiều lắm. Ngay lúc đó điện thoại reo. Bà Hải nhấc máy và cau mày khi nghe giọng thanh niên:

- Dạ cháu là Phỉ. Cô cho cháu gặp em Linh ạ.

Bà Hải lạnh lùng:

- Con bé bạn rồi. Thôi nhé.

Dứt lời, bà gác máy thật nhanh. Trác Linh hỏi:

- Nhỏ Tú lại tìm con à mẹ?

Bà Hải lắc đầu:

- Không. Thằng Phỉ! Đồ láu cá!

Trác Linh kêu lên:

– Anh ta tìm con làm chi nhỉ!
– Hừm! Con không phải thắc mắc tới những đứa như nó. Mẹ sẽ bảo thằng Thuần mới được. Bọn bè quỷ gì thứ như thằng đó chứ.
Trác Linh dẹp thớt và dao vào kệ bếp. Cô thấy tiếc cho Phỉ. Anh ta đã làm bẩn chính mình.

oOo

Giọng Ngã vang lên í ới ngoài rào ngăn cách quán Lá và nhà Linh.

– Cô Hải ơi! Có người tìm cô Hải.

Linh nhìn mẹ và thoáng thấy bà tái mặt. Tự dưng có nỗi ghen dâng lên ngực Linh. Cô im lặng chờ đợi xem bà thế nào.

Bà Hải nhỏ nhẹ:

– Con ra xem coi ai vậy?

– Vâng.

Trái tim trĩu nặng, tâm hồn nhức nhối khi liên tưởng đến người đàn ông tên Thao khiến Linh không bình tĩnh.

Cô ào ào bước ra khỏi cửa. Tới tam cấp, Linh sửng người lại khi thấy Phỉ. Hôm nay trông Phỉ rất khác. Mái tóc hót đỉnh cao khiến anh bớt nghệ sĩ, mà bù vào là nét bặm trợn, ngang tàng rất anh chị. Gã... anh chị ấy lại phớt lờ như chưa hề quen biết Linh mới khiến cô ầm ức bực bội chứ.

Trác Linh nói một hơi:

– Anh Thuần không có ở nhà. Nếu muốn đợi, mời anh ra quán. Mà sao hôm nay nhìn anh em có cảm giác cứ như nhìn người lạ, em chưa từng quen. Ngộ ghê!

Phỉ nhú mày:

– Tôi... tôi đâu có tìm anh Thuần nào đó đâu. Tôi muốn gặp cô Hải.
Xin lỗi... Đây đúng là nhà cô Kim Hải chứ?

Trác Linh ngớ ngàng nhìn Phỉ. Anh chàng định giở trò quỷ gì đây
nhỉ?

Giọng Phỉ lại vang lên:

– Có cô Kim Hải ở nhà không?

Linh không trả lời, cô cứ chăm chú nhìn khiến Phỉ phải hỏi:

– Sao thế? Đây không phải nhà cô Kim Hải à?

Trác Linh có cảm giác như Phỉ không quen không biết mình. Anh
đang nói chuyện với cô như nói một người lạ vừa gặp lần đầu. Lẽ
nào đây là ai đó chứ không phải anh?

Cô nhìn Phỉ một cách soi mói. Cũng có thể người đàn ông này không
phải là Phỉ.

Linh ngập ngừng:

– Anh... anh... là... là...

Anh chàng bỗng tủm tỉm:

– Chắc cô bé thấy tôi giống một gã nào đó từng tới đây uống cà phê
phải không?

Trác Linh nghiêm mặt:

– Lẽ nào anh chưa từng tới đây? Nếu thế anh là ai? Tìm mẹ tôi làm
chi?

Anh chàng nghiêng đầu nhìn Linh rồi gật gù:

– Thì ra em là cô con gái đánh đá của cô Kim Hải. Chào em! Tôi là
Phiên cháu gọi ông Thao là chú.

Linh bừng bừng lửa giận:

– Cái gì là đánh đá? Ai nói với anh vậy? Phải ông ta không? Sao ông
ta dám bảo anh tới đây tìm mẹ tôi?

Phiên nói:

– Đó là chuyện của người lớn, em không được phép chất vấn. Tôi muốn gặp cô Hải.

Anh vừa dứt lời thì bà Hải bước ra. Cũng như Linh, bà bất ngờ khi thấy Phiên.

Phiên gật đầu chào hết sức lễ phép.

– Chào cô. Chú Thao bảo cháu tới đây ạ.

Bà Hải đáp ứng:

– Cháu là... là cháu của anh Thao à?

– Vâng.

Trác Linh nói:

– Anh ấy không phải là Phỉ, bạn anh Thuần đâu mẹ.

Phiên kêu lên:

– Ủa! Cô và em đây cũng biết Phỉ nữa à? Phỉ là em trai cháu đấy.

Bà Hải nuốt nước bọt:

– Anh em sinh đôi hả?

– Dạ đúng. Anh em cháu sinh đôi.

Bà Hải ngập ngừng:

– Mời... mời cháu vào nhà.

– Vâng, cô cứ xem cháu như Phỉ, để cháu tự nhiên ạ.

Nhìn Linh bà bảo:

– Vào lo nước cho khách đi con.

Liếc Phiên một cái, Linh nhỏ nhẹ:

– Vâng.

Chuyện xảy ra thật khó tin.

Phỉ có một ông anh, chuyện đó Linh biết vì Phỉ có nói, nhưng cô không biết hai người sinh đôi. Đã vậy, hai anh em họ lại là cháu ông

Thao. Trái đất này sao hẹp đến thế? Trác Linh hoang mang không hiểu Thiên tìm mẹ để làm gì? Lòng nôn nóng còn hơn lửa đốt, cô vội mang hai ly trà Lipton lên phòng khách để nghe ngóng xem mẹ và Phiên đang nói gì với nhau.

Phiên trầm giọng:

– Chú Thao đã về Mỹ tối hôm qua. Chú nhờ cháu mang đến tận tay cô một món quà.

Bà Hải thần thờ:

– Cô cảm ơn cháu. Ông ấy về mà không hề nói với cô lời nào.

Phiên nhỏ nhẹ:

– Xin cô đừng trách chú Thao. Chú ấy không muốn cô khó xử nên mới thế.

Bà Hải gượng cười:

– Cô hiểu mà. À, cháu uống nước đi.

Phiên bụng ly lên:

– Vâng.

Bà Hải chuyển đề tài:

– Anh em cháu chắc rất thường bị nhìn lầm.

Phiên cười:

– Dạ. Bởi vậy bọn cháu cố làm cho khác nhau. Phở tóc dài thì cháu phải hớt đinh sát rạt. Ấy vậy mà vẫn bị nhầm. Em cháu chắc thường ghé chơi lắm?

– À, cũng thỉnh thoảng. Phở cũng mới thân với Thuận nhà cô đây thôi.

Hai đứa chung công ty mà.

Phiên nói:

– Thảo nào cháu không biết Thuận.

– Cháu làm việc ở đâu?

- Dạ ở công ty Y.O.K.O.
- Công ty quảng cáo phải không?
- Vâng, cháu chuyên về thiết kế.

Bà Hải tò mò:

- Vậy chắc cháu từng học kỹ thuật?

Phiên gật đầu:

- Dạ đúng. Cháu tốt nghiệp khoa Đồ hoạ Mỹ thuật công nghiệp.
- Một ngành đòi hỏi rất sáng tạo?

Phiên tủm tỉm:

- Dạ... cũng phải nhức đầu một chút khi làm việc ạ.

Trác Linh bĩu môi. Xem ra gã này khá tự phụ chứ không khiêm tốn như cách gã nói. Anh em nhà gã chắc đáng ghét hơn đáng ưa. Vừa rồi mẹ đã tỏ ra rất khó chịu với Phi, sao bây giờ bà lại thăm hỏi Phiên kỹ vậy? Bộ bà quên anh ta là anh của Phi sao? Anh em như thể tay chân. Em chả ra gì, anh chắc chẳng khá hơn.

Giọng bà Hải lại vang lên:

- Nếu rảnh, hai anh em tới nhà cô chơi.

Linh nhăn mặt. Mẹ đúng là tiền hậu bất nhất. Tự nhiên lại mời hai anh em... đồ láu cá tới nhà chơi. Chắc tại vì anh em họ là cháu ông Thao chứ gì. Trác Linh giận dỗi dậm chân xuống nền gạch rồi bỏ ra quán Lá trước cái nhìn tinh quái của Phiên.

Chắc chắn ông Thao đã nói gì đó về Linh với Phiên nên anh ta mới dám bảo Linh là “Cô con gái đánh đá”. Hừ! Nếu Linh không đánh đá chắc ông ta đã không... buông mẹ đâu. Muốn níu kéo mẹ về với gia đình, trước tiên nên cắt đứt những mối quan hệ của mẹ với ông Thao. Nếu Phi và Phiên tới nhà chơi, mẹ và ông ta vẫn có nhiều cơ hội thăm hỏi nhau. Linh không muốn như vậy chút nào.

Cô giận Phỉ, giận ông Thao, giận mẹ và giận cả gã Phiên giao liên kia nữa.

Trong phút chốc Trác Linh quên khuấy những lời “tư vấn” trên mạng của Đại bàng con. Cô trở lại chính cô với nhỏ mọn con gái, ích kỷ đàn bà và bất hiếu của đứa con đã quen được cưng chiều.

Rồi cuộc sống thật sao mệt mỏi quá. Trác Linh muốn chạy ngay ra điểm Internet nào đó để chìm vào thế giới ảo, để được nghe những lời của những người không rõ mặt mũi, họ tên.

Nhưng đó chỉ là ước muốn vớ vẩn. Trác Linh phải đối diện với thực tế và tập giải quyết khi gặp một vấn đề đau đầu đi là vừa.

Phỉ đặt điện thoại xuống. Đây là lần thứ ba, Trác Linh từ chối nói chuyện với anh. Phỉ chả biết nhỏ Trầm Tú đã... về những gì với Trác Linh nữa.

Linh giận Phỉ cũng phải, có thể cô bé còn xem thường anh là khác. Không coi thường Phỉ sao được khi anh nói một đằng làm một nẻo. Tất cả cũng tại... thằng anh quý sủ. Phỉ chỉ muốn đâm vào mặt khi trông thấy Phiên nhăn nhó cười.

Từ nhỏ, Phỉ đã ý thức rõ việc phải làm sao cho khác Phiên cho nên từ hành động, lời nói, Phỉ luôn cố không giống thằng anh. Ấy vậy mà anh em Phỉ luôn nhận được những câu chả biết khen hay chê đại loại như:

– “Anh em tụi bây y chang nhau, khó nhớ đứa nào tên nào quá”.

Hoặc là:

– “Mày là Phỉ hay là Phiên vậy?”

Bạn bè dù thân thỉnh thoảng cũng vẫn lộn. Mãi sau này khi vào đại học mỗi đứa một trường, không phải mặc đồng phục quần xanh áo

trắng, đầu tóc để thoải mái, Phỉ và Phiên mới ăn mặc khác đến mức hầu như tương phản nhau. Sự nhầm lẫn cũng vơi đi rất nhiều, nhưng rõ ràng vẫn không thể hết.

Phỉ thở dài tự an ủi:

– May là mình và nó... không bị dính chung bất cứ bộ phận nào mà chỉ là sinh đôi thôi.

Điện thoại di động đờn ò e í e. Phỉ cầm lên và nhận ra ngay giọng như cơm nếp nhão của Trầm Tú.

Anh nhăn mặt khổ sở. Ngay lúc đó Phiên trên lầu đi xuống. Phỉ dí ngay cái di động vào tay Phiên.

– Trầm Tú tìm ông đây.

Bất ngờ, Phiên đành cầm máy, anh hỏi:

– Trầm Tú nào vậy?

Phỉ nhún vai:

– Nghe rồi sẽ biết, không có chuyện quýt làm cam chịu đâu. Ai bảo ông cho nó số máy của tôi.

Phiên đành nói:

– Chào Tú!

Giọng Tú có vẻ ngạc nhiên:

– Ủa! Bây giờ anh nói gì với ai à?

– À... với đứa em... Sao? Em gọi tôi chắc có chuyện?

Tú ậm ự:

– Em muốn biết chừng nào chúng ta sẽ gặp nhau?

Phiên ồm ờ:

– Chừng nào lại chả được.

Trầm Tú áp ứng:

– Vậy... vậy ngay bây giờ nhé?

– Ngay bây giờ hả? Không thành vấn đề. Tôi sẽ chờ em ở đâu đây?
Phải cả phút sau, anh mới nghe Tú trả lời.

– Quán cà phê Cát Đằng. Anh biết chứ?

– Rất biết nữa là khác.

– Vậy chúng ta cùng tới đó nhé. Em đi ngay đây... Không được cho em leo cây đấy!

Phiên thả cái di động xuống bàn:

– Tao sẽ giải quyết nhanh chuyện này.

Phỉ cười khẩy:

– Anh làm sao cho nó đừng làm phiền tôi nữa thì làm.

Phiên hát hàm:

– Mày đã quen nó trong trường hợp nào?

Phỉ vấn tắt kể cho Phiên nghe, nhưng anh hoàn toàn không nhắc tới Trác Linh trong toàn bộ câu chuyện. Anh chỉ lững lờ nói Trầm Tú và một cô bạn. Người bạn ấy thế nào, Phiên chẳng nên biết. Thằng anh của Phỉ vốn sát gái, nó sẽ chẳng tha cho Trác Linh đâu.

Phiên cười khì khi nghe hết chuyện:

– Anh hùng cứu mỹ nhân. Thảo nào con nhỏ không choáng sao được. Mà mày cũng đâu hiền từ gì, sao bữa nay lại đùn đẩy em này cho tao vậy? Hay là anh em mình ra đấu láo với nó chơi, luôn tiện tao sẽ giải thích với con bé.

Phỉ lầm lì:

– Tôi không thích phá giao ước, cũng không thích chơi chung.

Phiên nhún vai, anh nhìn mình trong gương:

– Vậy thì thôi. Tao nhìn vậy mà nó nhìn ra mày. Đúng là tệ thật! Con nhỏ này chắc hậu đậu lắm.

Phiên vừa dắt xe ra vừa nói:

– Đâu phải ai cũng nhìn gà hoá cuốc như nó. Con bé em bạn mày nó đâu có lầm.

Phỉ hoang mang:

– Em bạn tôi là đứa nào?

Dứt lời, Phiên vọt xe thẳng ra đường, bỏ mặc Phỉ ầm ỨC nhìn theo. Anh cố đoán nhưng không biết Phiên muốn nói tới ai. Đám bạn học trung học, đại học chắc là không phải, vì bọn chúng biết quá hai anh em Phỉ, Phiên. Nếu có chỉ là những bạn đồng nghiệp chung công ty. Phỉ chợt sững người khi nhớ tới Thuần và Trác Linh. Lẽ nào lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy?

Nhấn số nhà Thuần, Phỉ chờ máy và được bà Hải cho biết Trác Linh vừa ra đầu ngõ để... lên mạng. Mà có thật Linh vắng nhà không?

Hôm trước gọi điện tìm Linh, Phỉ cũng nhận được lời lạnh lùng như thế từ bà Hải. Phỉ có cảm giác bà không thích anh quen với Trác Linh, cho dù anh đang là bạn, làm chung công ty với Thuần.

Anh đi ra đi vào rồi cuối cùng cũng xách xe chạy tới quán Lá. Ngay đầu đường gần đó đúng là có một điểm Internet. Phỉ muốn vào lắm nhưng làm thế khác nào anh dò hỏi để... truy tìm Linh? Lòng tự cao không cho Phỉ làm thế. Vào quán Lá, anh ngồi ở cái bàn dưới gốc dạ lan quen thuộc như một người khách.

Vừa thấy anh, gã sinh viên phục vụ đã trợn mắt:

– Trời đất! Mới thấy... cha trọc đầu hôm qua, hôm kia gì đây, bữa nay tóc đã mọc rồi, sao lạ dữ vậy... cha!

Phỉ thản nhiên:

– Tên trọc đầu ấy chẳng phải tôi đâu.

– Xi! Hồng phải vậy là ai? Rõ ràng là ông nên mới vào nhà Trác Linh đây.

– Cậu có thể mời Trác Linh ra dùm tôi không?

Ngã so vai:

– Nói hộ anh thì dễ, nhưng chắc gì nhỏ Linh chịu ra. Ba mẹ nó khó lắm. Ra ngồi chơi với bà chị Nhật Hạ, nó còn bị mắng nữa là ra ngồi với khách.

Phỉ nói:

– Tôi là bạn của Thuần chứ đâu phải là khách.

Ngã nheo nheo mắt:

– Bạn anh Thuần cũng không có giá đặc biệt đâu. Xin hỏi anh uống gì?

Phải nuốt hận xuống:

– Cà phê!

Ngồi nghe nhạc Trịnh Công Sơn rĩ rả thật rầu thúi ruột, nhưng anh chưa gặp Trác Linh làm sao về được, thôi thì đành nghe nhạc... no nê luôn. Suy đi ngẫm lại, Phỉ chẳng hiểu tại sao anh lại thích Trác Linh nữa. Dường như ngay lần gặp đầu tiên Phỉ đã thích cô rồi, dù hôm đó anh khá bức bối, khó chịu vì bị Trầm Tú và cô “vẽ” một đường lả lướt.

Sau này gặp lại Linh, Phỉ rất vui, phải nói là rất mừng mới đúng khi biết cô là em gái Thuần. Mọi chuyện đang tiến triển ngon lành, tự dưng bị Phiên phá đám. Thật không bức... thằng anh trời đất không được. Lần này giao nhỏ Trầm Tú lại cho Phiên, Phỉ thấy nhẹ nhõm. Nhìn đồng hồ. Đã hơn tám giờ, Phỉ gọi vào máy di động cho Thuần và biết anh chàng đang xem đấu bóng chuyền trong Câu lạc bộ Quân Khu 7. Thế là cánh cổng vào nhà Thuần ngay lúc này xem như bị đóng rồi. Nếu muốn gặp Trác Linh chắc phải vào điểm Internet thôi.

Phỉ vừa đứng dậy định rời khỏi quán thì Ngã bước đến cười cười với anh:

– Trác Linh đang ngồi với chị Nhật Hạ kia, anh có cần tôi gọi hộ không?

Phỉ lắc đầu:

– Cám ơn. Tôi sẽ đến đó. Cậu làm ơn... đừng nói gì với Linh nhé.

Ngã nhún vai bước đi trước, Phỉ đi theo sau.

Đang nói gì đó rất hào hứng, Trác Linh chợt im bật khi thấy anh.

Linh có vẻ lạnh lùng, xa lạ:

– Anh Thuần không có ở nhà.

Phỉ nói:

– Anh biết. Anh muốn gặp em.

Trác Linh nghiêng đầu:

– Em phải vào nhà ngay. Ba em vừa gọi. Với lại em không có chuyện gì để phải gặp anh hết. Chào!

Dứt lời Linh bước vội vào trong. Phỉ vội bước theo:

– Giữa chúng ta có một chút hiểu lầm, anh phải giải thích.

Trác Linh bướng bỉnh:

– Em lại không nghĩ như vậy. Anh có những mối quan hệ bạn bè riêng, sao lại phải giải thích với em. Thôi nhé! Em vào nhà đây.

Nhanh thật nhanh, Linh bước lên những bậc tam cấp vào nhà và chốt cửa lại. Ngồi xuống salon, Linh chợt hả hê khi đã nói thế với Phỉ.

Hừ! Anh ta tưởng cô ngốc lắm hay sao ấy. Đúng là thấy ghét.

Điện thoại reo. Trác Linh nhấc máy.

Giọng Trầm Tú hí hửng:

– Tao vừa gặp Phỉ cách đây bốn mươi phút. Bọn tao đã có một đêm ngồi quán cà phê thật ấm cúng, lãng mạn và ấn tượng.

Trác Linh nghe tức nghẹn ngang ngực, cô cố giữ giọng bình thản:

– Chúc mừng mày!

Trầm Tú nheo nhéo:

– Cám ơn! Từ giờ trở đi nếu có nói tới Phỉ, mày nhớ thận trọng nghen. Đừng bốc phét, tao sẽ không bỏ qua như vừa rồi đâu.

Linh chưa có phản ứng nào, Tú đã gác máy. Ngã lưng ra ghế, Linh tức muốn chết. Phỉ đúng là giả dối. Anh ta mới gặp nhỏ Tú vậy mà còn bày đặt vờ vịt tới đây để giải thích chút hiểu lầm nào đó với Linh. Cô đã hiểu đúng bản chất của Phỉ chứ chẳng hiểu lầm chút nào. Anh ta mặt lạnh và trái tim cũng lạnh vì giả dối. Trác Linh bỗng thấy buồn khi nghĩ cuộc đời này sao giống một màn kịch. Vừa rồi Linh cũng đóng kịch trên Internet với Lăng Tử. Anh ta đòi gặp mặt, Linh phải ỡm ờ thoái thác. Phải chăng Linh muốn kéo dài trò chơi này chứ không muốn kết thúc sớm?

Linh không biết nữa. Mà sao lại tự giam mình trong bóng tối thế này? Phải ra tiếp tục cuộc trò chuyện còn dang dở với chị Hạ chứ.

Quay trở ra, Linh chợt khựng lại khi thấy Phỉ đang ngồi chỗ chị Hạ. Anh ta đang nói gì đó mà... bà Hạ khoanh tay nghe. Lỡ ông Chuẩn nhìn thấy cảnh này thì gay go to. Không hiểu dạo này ông ta bận bịu việc gì mà ít thấy ngồi quán để giữ người yêu ghê?

Trác Linh chưa kịp trở vào, Nhật Hạ đã gọi âm lên:

– Tới đây ngồi chơi, Linh.

Cô lắc đầu:

– Em mắc học bài.

– Ôi dào! Tí nữa rồi học. Ra đây nghe chuyện ma, hấp dẫn lắm.

Nghe tới chuyện ma, Trác Linh chợt nôn nao. Cô vốn sợ ma và cũng rất khoái nghe kể chuyện ma.

Giọng Nhật Hạ lại vang lên:

– Nhỏ Linh mê nghe chuyện ma lắm. Phỉ chịu khó kể lại cho nó nghe với.

Phỉ cười cười:

– Em sẵn sàng...

Trác Linh bĩu môi:

– Đừng có dụ. Anh để dành kể cho Trầm Tú nghe đi. Nó cũng thích nghe chuyện ma lắm đó.

Mặt Phỉ chảy dài ra. Chuyện ma chuyện quỷ gì cũng đành dẹp.

Nhật Hạ chép miệng:

– Con bé này hôm nay lạ thật. Nó giận lấy hay sao ấy!

Phỉ nuốt tiếng thở dài. Anh chào Hạ rồi ra về. Phiên vẫn chưa thấy tăm hơi, chắc ông anh phải đi đến tận đêm. Chẳng biết Phiên đã... giải quyết nhỏ Trầm Tú theo cách nào để con bé đừng theo ám ảnh nữa. Phỉ sợ nhất là kiểu phụ nữ quá tự tin, dạn dĩ như Trầm Tú. Lỡ làm anh hùng phải một... quái mỹ nhân như con bé đúng là khổ.

Ngồi vào máy tính, anh chơi carô. Trò này quá cũ, nhưng Phỉ lại thích mặc kệ lão Phiên chê anh là... cụ già cụ non gì cũng được.

Điện thoại reo, anh nhấc máy và nghe giọng Huyền Mi:

– Anh Phiên hả?

– Không... anh Phỉ.

– Thế anh Phiên đâu? Cho em gặp ảnh với.

Phỉ nói:

– Anh Phiên không có ở nhà.

– Ảnh đi đâu, anh biết không? Em gọi vào máy di động của ảnh không được.

– Chắc ảnh tắt máy rồi. Anh không biết ảnh đi đâu. Có gì cần, Mi cứ

nhấn.

Huyền Mi đánh đá:

– Bao giờ Phiên về bảo ảnh gọi cho Mi ngay, nếu không gọi thì đừng có trách.

Phỉ chắc lưỡi:

– Chà! Nhấn như vậy chắc anh không dám rồi. Em bớt chua đi thì hơn.

– Hẹn người ta mà không chịu tới. Em chờ mấy tiếng đồng hồ, không chua không phải là em đâu. Anh không nhấn hộ thì thôi vậy.

Phỉ chưa kịp nói tiếp, Huyền Mi đã dập máy cái rầm.

Trời đất ạ! Con gái gì thật đáng sợ. Vậy mà lão Phiên... cặp mới ghê chứ. Lão ta lúc nào cũng em này em nọ, rất dễ dãi trong quan hệ.

Bởi vậy tha hồ cho Huyền Mi hồng hách, hăm he. Sức mấy con bé đủ sức trối chân một gã ma lạnh, tinh quái như lão Phiên. Rốt cuộc chả biết ai sẽ trách ai đây.

Vươn vai, Phỉ đứng lên đi vào phòng ba. Ông đang coi tivi một mình trong trạng thái lơ mơ ngủ. Để ông ngủ, Phỉ xuống bếp uống nước. Ba người đàn ông sống trong một ngôi nhà không đàn bà thật là khó khăn, thật là tẻ nhạt. May là ba vẫn còn làm việc, hết nửa thời gian trong ngày ông đã ở công ty, nên cũng đỡ buồn. Có lẽ ba nên tìm cho mình một phụ nữ để những tháng ngày sau này bớt quạnh hiu. Điều kiện như ông, đâu khó tìm một người bầu bạn. Ấy vậy mà ông hầu như không màng tới chuyện thêm bước nữa.

Thỉnh thoảng có tí rượu vào, ông mới than:

– Ba và chú Thao mỗi người bất hạnh một kiểu. Ba thì vợ chết sớm. Chú Thao thì sống với vợ mà như sống với một pho tượng.

Nghe đâu ngày xưa, chú Thao đã bỏ người yêu đầu đời để vượt

biên. Sống ở xứ người chú giàu có, dư giả về vật chất, song về tinh thần chú Thao thuộc hàng khổ rách áo ôm, nên không trở về Việt Nam, chú đã cố công tìm cho ra người yêu cũ.

Dường như chú Thao đã gặp lại người phụ nữ đó nhưng chẳng tới đâu vì bà ta đã có chồng có con. Chuyện này Phỉ không mấy quan tâm, chú Thao thân với Phiên hơn. Hai chú cháu hô vẫn thường gặp nhau, chén tạc chén thù tâm sự thâu đêm. Một già một trẻ, sống xa nhau cả nửa vòng trái đất, chẳng biết hai người nói gì với nhau mà lắm thế.

Mở tivi, Phỉ bấm remote loạn lên. Cuối cùng anh đành xem bóng chuyền dù không mặn mà lắm với môn thể thao này.

Phải gần mười hai giờ, Phiên mới về. Mồm huýt gió, Phiên ngồi xuống salon.

– Ủa! Mày đâu thích bóng chuyền.

Phỉ ậm ừ:

– Chẳng có gì khác để coi.

Rồi anh hỏi ngay:

– Sao rồi? Chuyện nhỏ Trầm Tú đó?

Phiên dựa người vào ghế:

– Chẳng sao hết. Tao chuyển số di động của tao cho nó rồi. Từ giờ trở đi, nó không tìm mày nữa đâu.

Phỉ nghịch mặt ra:

– Vậy nghĩa là sao?

– Nghĩa là với nó, Phiên chính là Phỉ. Thế thôi!

Phỉ nháy dưng lên:

– Bịp bợm! Tôi không muốn...

Phiên nhún vai:

– Vậy sao lúc này mày không tới gặp nó? Tao nghĩ chỉ cách đó Tú mới không bám mày thôi, có chả còn cách nào hay hơn đâu. Rạch ròi, dứt khoát với con nhỏ quá đâm ra mình độc ác. Điều đó không nên chút nào.

Phỉ nhăn nhó:

– Nhưng mà anh không thể nào là tôi được. Trò chơi này sẽ sớm kết thúc trong nhục nhã nếu nó biết tôi và anh là hai người.

– Tao có số di động của Trầm Tú nè. Mày gọi cho nó để giải thích đi cho khỏi nhục.

Phỉ tức điên lên:

– Anh đúng là... là...

Phiên bật cười khoái trá:

– Tao đùa thôi. Mày làm gì bức xúc dữ vậy? Mà con nhỏ cũng kỳ, tao nói thật, nhưng nó không tin mới quái chứ.

Phỉ gặng:

– Nghĩa là anh đã nói rõ anh tên Phiên?

Phiên gật đầu:

– Ờ. Tao nói rõ mục đích gặp nó nữa kìa. Thời buổi này con gái thật đáng sợ. Đàn ông yếu bóng vía một chút là bị ăn tươi nuốt sống ngay.

Phỉ phản đối:

– Đâu phải con gái nào cũng vậy. Quên nữa! Vừa rồi Huyền Mi gọi điện. Nó bảo anh gọi cho nó ngay, nếu không thì đừng có trách.

Phiên chép miệng:

– Cứ bị quấy rối như thế, bố ai sống nổi. Đúng là thời đại này của đàn bà.

Phỉ tò mò:

– Vậy anh có gọi nó không?

Phiên đứng dậy:

– Không. Tao vào gửi E- mail cho em gái Internet thú vị hơn nhiều.

Phỉ kêu lên:

– Ông đúng là cơn ác mộng của con gái.

Phiên hát mặt đầy tự phụ:

– Hồng dám ác mộng đâu mày.

Vừa nói, anh vừa đi về phòng mình. Còn lại một mình Phỉ cũng ngồi xuống trước máy tính. Sao anh không E- mail cho con bé hôm trước anh vừa quen trên mạng nhỉ?

Không trò chuyện được với Trác Linh, anh vẫn có thể tâm tình với con bé đó mà.

Thế là anh em Phỉ, người một máy, mỗi người mỗi gõ cách những dòng thư điện tử cho những người chẳng biết đang hiện hữu chốn nào.

Email Mùa Thu

Tập 2 (tập cuối)

Giọng Trầm Tú đều đều không lên không xuống nhưng vẫn như dao nhọn đâm vào lòng Trác Linh:

– Thì ra Phỉ còn có một ông anh tên Phiên. Hai anh em họ giống nhau như hai giọt nước.

Linh buột miệng:

- Mày đã gặp cả tay Phiên ả?

Tú hiu hiu tự đắc:

– Đương nhiên! Phỉ giới thiệu Phiên với tao mà. Ông Phiên trông thật ấn tượng với cái đầu đỉnh mạnh mẽ, ông ta cũng rất thích tao mới khó xử chứ.

Trác Linh cười nhạt. Tất cả đàn ông con trai trên trái đất này đều mê, đều thích Trầm Tú. Con bé luôn ảo tưởng về bản thân. Lần này chả biết nó có ảo tưởng không nữa.

Có lẽ vừa rồi Trầm Tú không khoe khoang, khoác lác, vì nếu không thích nó, Phỉ đâu giới thiệu nó với anh trai mình. Anh em song sinh thường có nhiều điểm tương đồng, Phỉ thích Trầm Tú thì Phiên chắc cũng thích.

Trác Linh khẽ liếc Trầm Tú. Trông nó mới xa xôi làm sao. Nó đang nghĩ gì nhỉ? Chắc nó đang tiếc không thể bắt cá hai tay một lúc cả ông anh lẫn ông em.

Nếu bây giờ Linh nói thật là cô cũng quen hai anh em nhà Phỉ thế nào nó cũng cười vào mặt cô. Tốt hơn hết hãy im lặng cho tình bạn không bị tổn thương.

Trầm Tú nhìn Linh:

– Lần này sao mày không hỏi tao Phỉ có nhắc gì tới mày không?

Trác Linh so vai:

– Thế hẳn có nhắc đến tao không?

Tú gật đầu:

– Có, nhưng chỉ là câu thăm hỏi xã giao để lấy lòng tao thôi.

Trác Linh mĩa mai:

– Vậy à? Tao tưởng lòng mày Phi đã lấy từ lần gặp đầu tiên rồi chứ.

Trầm Tú hơi khựng lại, nhưng sau đó nó nói:

– Bây giờ khác rồi. Trái tim Phỉ, tao đang nắm trong tay. Anh chàng nhắn tin cho tao đầy nhóc trong điện thoại. Đây mày xem?

Lấy cái di động ra, Trầm Tú đưa Linh, cô lắc đầu:

– Thôi!

Tú tròn mắt thật giả tạo:

– Sao vậy? Trước đây thằng nào tán tỉnh, tao đều kể cho mày nghe, mở mail cho cả hai đứa cùng đọc, cùng cười.

Trác Linh ngắt lời Tú:

– Nhưng lần này thì khác. Mày rất thích Phỉ đúng không? Lẽ nào mày xem Phỉ giống những đứa đã tán mày?

Trầm Tú toe toét cười:

– Ờ nhỉ! Mày biết nghĩ vậy là tốt. Tại tao sợ mày giận ...

Trác Linh nhếch môi. Những lời của Tú sặc mùi giả dối. Chơi với nó bao nhiêu năm, Linh nắm rõ nó chỉ biết nghĩ cho bản thân, vậy mà bữa nay ... Dường như Trầm Tú đang tính toán, sắp xếp một cái gì đó mà bất quá Linh cũng là một con cờ trong tay nó.

Cầm chiếc muỗng trong tay, Linh chậm chạp khuấy đều ly nước tắc mặn mặn, chua chua, ngọt ngọt mà tụi bạn học cùng khi vào quán thường gọi đùa là ly nước cuộc đời! Cuộc đời phải đủ mùi vị mới hấp dẫn chứ. Bỗng dưng Trác Linh buồn cười trước triết lý rẻ tiền của mình.

Cô nhìn ra cửa quán và thấy Hóa bước, vào mất dấu dác tìm.

Trầm Tú thì thào:

– Tao hết muốn gặp Hóa rồi. Nhưng bỏ thì không đành. Thôi thì ... xài tạm vậy.

Trác Linh đứng dậy vì không muốn nghe tiếp những lời xạo sự của Tú:

– Tao về trước đây!

Bước ngang Hóa, Linh mỉm cười thay câu chào. Cô chọt tội nghiệp anh chàng và tội nghiệp cho Phỉ nữa.

Nói là về nhưng Linh đâu về sớm như vậy, cô lại tấp vào điểm truy cập Internet. Mở hộp E-mail của mình, cô suýt reo lên vì có thư của Đại bàng con.

Thật không ngờ hẳn lại gửi thư cho Linh. Vào những lúc buồn như vậy được nhận E-mail thật là cảm động.

“Sâm Cầm nhỏ!

Bây giờ là không giờ. Trong căn phòng đàn ông bẽ bộn, vô trật tự của mình, lòng tôi chọt ám áp khi E-mail cho bạn. Có lẽ bạn đang

thắc mắc sao Đại bàng con lại ngồi trước máy vào giờ ... linh đến thế phải không?

Không giờ thường là giờ làm thêm của tôi sau một ngày bon chen với cuộc sống và cả cuộc chơi. Thế nhưng hôm nay đầu óc nặng trĩu, tôi không sao làm việc được, tôi muốn được trò chuyện với một ai đó thật hợp rơ với mình. Nhưng vào đúng giờ của ma quỷ này có ai, ngoài tôi đối diện với tôi. Làm người lảm khi thật phiền. Lẽ ra hôm nay là ngày tôi vui vì tôi vừa mới quen một cô bé xinh xinh, rất moden và thời thượng. Tôi đã vào quán ngồi đốt hết mấy tiếng đồng hồ với những câu chuyện kể cho cô bé nghe. Những câu chuyện ấy tôi đã kể rất nhiều lần với nhiều cô em xinh xinh, nên với tôi chúng giống như thứ rượu quá cũ đã nhạt mùi, thế nhưng cô bé vẫn tròn xoe mắt nghe như nuốt lấy từng chữ, từng chữ.

Cô bé tôi vừa quen thuộc tuýp Mắt nai cha cha chá nghĩa là vờ vịt nai đấy thôi, chứ chắc cô em ấy đã hóa hồ ly lâu rồi. Cô bé đang giận người yêu Việt kiều nên ngồi quán một mình. Tôi cũng đang buồn tình nên chả ngại gì chuyện tán gẫu cho vui. Sự đời thật khó ngờ Mắt nai cha cha chá ... dẹp ngay gã Việt kiều và không giấu ý định thế tôi vào chỗ trống.

Lẽ ra tôi không nên ngồi lại để cà kê tán tỉnh cô nàng, nhưng thú thật với Sâm Cầm, tôi vốn háo thắng và có vô số tật xấu. Một trong những tật xấu đó là sở thích cưa đổ con gái. Tôi đã cưa đổ nhiều cô em thì tại sao tối nay lại không khi chuyện “Kéo cưa lừa xẻ” này chả ảnh hưởng tới ai?

Chính vì suy nghĩ đều giả đó, tôi đã kết với Mắt nai cha cha chá . Chỉ kết chơi cho vui, cho đỡ cô đơn thôi. Tôi đã tự nhủ lòng như vậy và thoải mái ngồi với cô bé. Để bây giờ thấy hồn mình trống rỗng vì ruồng rẫy.

Sâm Cầm nhỏ!

Tôi đúng là một gã không ra gì phải không? Tôi chưa bao giờ thật lòng với bất cứ cô gái nào. Với họ, tôi chỉ đùa chơi cho thỏa mãn tánh tự cao, hiếu thắng chứ không yêu thương gì. Khổ sao tất cả những cô gái xung quanh tôi lại không nhận ra điều đó. Họ luôn tin vào sự dối trá của tôi như tin đồ tin đáng tối cao.

Trước đây, tôi rất hãnh diện với những thành tích mình đạt được. Không hiểu sao tối nay tôi lại chán, tôi chán tôi lắm Sâm Cầm nhỏ ạ! Chuyện là như vậy. Tôi đã gặp một người mà tôi rất rất thích, nhưng cô gái ấy lại cứ trốn tránh tôi. Có thể vì cô ấy hiểu lầm tôi, cũng có thể vì gia đình cô ấy không thích tôi, một gã nhiều tai tiếng về con gái.

Tôi rất muốn thay đổi bản thân. Tôi muốn tôi phải sống khác trước, khác trước đây, nhưng tôi chẳng biết mình tự răn mình có được không nên có ý nhờ bạn giúp đỡ.

Tới đây tôi bỗng hình dung bạn đang nhăn mặt nhíu mày dù tôi không biết bạn như thế nào. Tôi mong bạn hãy là người để tôi bày tỏ những điều tôi chưa bao giờ nói cũng ai về cái sự tự hoàn thiện bản thân. Bạn hãy đọc, hay nói khác hơn là lắng nghe nỗi niềm của tôi. Và tôi cũng sẽ lắng nghe những điều bạn cần được chia sẻ. Nếu được như vậy tôi rất vui.

Hãy cho tôi biết ý bạn thế nào nhé Sâm Cầm”.

Trác Linh thở hắt một hơi. Đây là lần đầu tiên trong đời cô nhận thơ của một gã con trai, dù đó là thơ điện tử. Gã Đại bàng con viết thơ hay ra phết. Mà sao gã lại nhằm vào Linh để trao gửi nỗi niềm riêng nhi? Bỗng dưng cô thấy hai vai chột nặng trĩu trách nhiệm, dù cô chưa hề cho Đại bàng con biết ý của mình .

Linh có nên lắng nghe nỗi niềm của hắn không nhỉ? Chắc cô nên học cách chia sẻ với người khác là vừa rồi. Trầm Tú không phải bạn tâm giao của Linh, nó chả đời nào quan tâm tới ai, nhưng lúc nào cũng muốn mọi người phải vì mình. Đã có bao giờ nó để ý xem Linh đang buồn hay đang vui đâu. Bởi vậy Linh chưa lần nào hé môi với Trầm Tú về những riêng tư cô mang nặng trong lòng. Đại bàng con là người duy nhất Linh thổ lộ chuyện bạn tâm. Anh đã cho cô lời khuyên, giúp cô và mẹ bớt căng thẳng. Vậy thì tại sao Linh không thể Lắng nghe nỗi niềm của anh.

Rất từ tốn, chậm rãi, Trác Linh gửi E-mail cho Đại bàng con.

Đại bàng con!

Thật bất ngờ và cảm động khi nhận được E-mail của bạn. Đây là một bức thư dài chứ không phải những lời nhắn gửi tôi vẫn thường nhận từ những người khác trên mạng. Bạn làm tôi thấy mình lớn hơn và có trách nhiệm với cuộc sống hơn vì được chia sẻ với người khác là niềm vui cũng là trách nhiệm cơ mà. Có điều tôi chỉ là Sâm Cầm nhỏ, liệu tôi có đủ sức chở nổi niềm của Đại bàng con trên đôi cánh bé xiu của mình không? Bạn làm tôi hơi lo đó.

Nói thế chứ bạn cứ yên tâm gửi E-mail cho tôi lúc nào bạn thấy cần được chia sẻ.

Cuối cùng tôi xin tặng bạn một câu:

Cuộc đời là một ca khúc, hãy hát lên .

Mong rằng cả tôi cả bạn sẽ cùng hát lên ...

Chúc bạn vui .

Trác Linh vui suốt đoạn đường về nhà.

Đẩy xe vào sân sau, cô ríu ra ríu rít hát khiến Thuần cũng phải ngạc nhiên:

– Chuyện gì mà vui dữ vậy?

Linh thần nhiên:

– Có gì đâu. Không hát thì bị hỏi sao buồn ... Mà hát lại bị nghĩ là có gì vui.

Bà Hải liếc cô:

– Nhìn mặt con rõ ràng vui bất thường.

Trác Linh lảng đi:

– Chiều nay mẹ cho ăn món gì?

Bà Hải đáp:

– Bò kho. Món này cả nhà đều thích. Thằng Thuần ra đầu ngõ mua bánh mì đi.

Thuần ngần ngừ:

– Mẹ nấu nhiều không? Cho bạn con ăn với.

Bà Hải hỏi:

– Là đứa nào?

– Thằng Phỉ!

Trác Linh buột miệng:

– Cho ông ta ăn uống.

Thuần khó chịu:

– Con gái mà ăn với nói ... Nó từng là ân nhân của em và Trầm Tú đó ghen.

Linh bĩu môi:

– Ân nhân, người hùng, thần tượng của nhỏ Tú chứ không dính dấp tới em.

Thuần ngạc nhiên:

– Sao tự nhiên em ghét Phỉ vậy?

Trác Linh so vai:

– Em có ưa anh ta bao giờ đâu.

Thuần lừ mắt:

– Nói láo! Anh Hai mày đâu có quáng gà.

Bà Hải ngập ngừng:

– Phỉ là đứa bắt cá hai tay, mẹ không thích. Chính vì nó mà Trầm Tú và con Linh bất hòa.

Thuần ngó người ra, rồi anh nói:

– Ôi dào? Con nhỏ Trầm Tú đó không hợp rơ thằng Phỉ đâu.

Trác Linh gân cổ lên:

– Sao anh biết không hợp? Không hợp mà gọi di động cho nhau, hò hẹn ngồi quán với nhau. Mở miệng là nhỏ Tú nói:

Phỉ của tao thế này, Phỉ của tao thế nọ

Thuần nhún vai:

– Tao chả nghe Phỉ nói gì về con nhỏ Tú hết. Nó quen ỨC TỈ ĐỨA, nhưng chả đứa nào vừa chanh chua vừa chảnh như con Tú.

Bà Hải nghiêm mặt:

– Biết nó không đàng hoàng sao còn dẫn nó về nhà rồi ngủ qua đêm trong khi nhà mình có em gái. Dù nó là cháu của ông Thao bạn của ba mẹ trước đây, mẹ cũng không muốn nó tới nhà mình với một mục đích nào đó không phải tư cách bạn con.

Thuần khoát tay:

– Mẹ khó tính quá. Con lại thấy cứ thoải mái, nhỏ Linh biết người biết ta cả rồi, mẹ lo quái gì chứ. Đàn ông nào lại không bắt cá hai ba tay, quen bốn năm cô gái trước khi có vợ

Rồi anh nhú mày:

– Ủa! Mẹ bảo Phỉ là cháu bạn mẹ à? Sao chuyện này con không biết nhỉ!

Linh chớp mi:

– Bộ ông ta không nói với anh sao?

– Không.

Trác Linh liếc môi, cô liếc bà Hải rồi hỏi:

– Anh không biết ông Thao à?

– Không. Ông Thao nào? Bạn của mẹ làm gì có ai tên Thao.

Trác Linh chép miệng, giọng băng quơ:

– Đúng là ... vô tư hưởng thái bình.

Thuần xụ mặt:

– Này! Hồn vừa thôi nhé. Mày muốn nói tao ngu hả ranh con?

Bà Hải nhìn Linh đầy trách móc. Rất từ tốn, bà bảo:

– Ông Thao là bạn của ba và mẹ hồi còn trẻ. Ông ấy sống ở Mỹ hai mươi mấy năm nên làm sao con biết được.

Thuần nhăn nhó:

– Cái thằng kín miệng thật. Nó chẳng nói với con tiếng nào.

Trác Linh lơ lửng:

– Chỉ sợ lão ta cũng chả biết ông chú mình quen với ba mẹ.

Mặt Thuần nghếch ra:

– Vậy sao mẹ và em biết Phỉ là cháu ông Thao?

Trác Linh nhìn mẹ rồi kể chuyện Phiên tới nhà cho Thuần nghe. Cô kết luận:

– Nếu ... tay Phiên cũng kín miệng ít lời như tay Phỉ thì lão Phỉ không biết gì mà kể với anh là đúng.

Thuần gật gù như ông cụ non:

– Đời chú bạn với cha, đời con bạn với cháu là tốt. Mẹ không phải lo, bạn con không tệ đến nỗi như mẹ nghĩ đâu. Dầu sao Phỉ cũng phải nể nang con một chút chứ. Con muốn mời nó ăn cơm. Mẹ nghĩ sao?

Trác Linh im lặng nhìn mẹ. Bà im lặng một lát rồi gật đầu:

– Ừ, nếu con thích.

Thuần vui hẳn lên:

– Con sẽ gọi cho Phỉ ...

Đợi Thuần ra khỏi nhà, bà Hải mới nói bằng giọng nghiêm nghị:

– Mẹ không muốn con tiếp tục hiểu sai mối quan hệ của mẹ và bác Thao. Với mẹ hiện giờ gia đình là trên hết. Bởi vậy con đừng kéo anh Thuần vào chuyện này.

Trác Linh thoáng đỏ mặt:

– Con chỉ muốn gia đình được yên ấm.

Bà Hải nhấn mạnh:

– Gia đình mình từ đó tới giờ vẫn thế.

Linh chất vấn:

– Rõ ràng thời gian gần đây ba mẹ không vui. Lẽ nào không phải tại ông ta?

Bà Hải nạt:

– Đừng có suy diễn. Đời người ta phải có lúc buồn lúc vui, lúc lên lúc xuống.

Mẹ không làm gì sai trái hết, nếu không ba con chả im lặng như vậy đâu.

Trác Linh âm ức làm thinh. Cô vẫn không chấp nhận điều mẹ vừa nói. Linh nghĩ nếu Phỉ không phải cháu ông Thao, chắc gì mẹ đã chịu cho anh ta tới chơi.

Bởi vậy tự nhiên Linh càng ác cảm hơn với Phỉ. Những ấn tượng thật đẹp buổi đầu gặp anh ta vụt tan nhanh.

Giọng bà Hải chợt trầm xuống:

– Khi bằng tuổi mẹ, khi đã từng trải con sẽ hiểu mẹ hơn, còn bây giờ mẹ không muốn giải thích gì hết.

Rồi bà như ngậm ngùi:

– Hồi đó mẹ từng chép hai câu thơ.

“Chuyện ngày xanh trả ngày xanh. Chuyện em trả mộng, chuyện anh trả đời ...”.

Cho tới bây giờ, mẹ vẫn nhớ và thích hai câu đó. Nhưng đó là chuyện thuở tóc còn xanh, mắt còn biếc, môi còn hồng chớ không phải chuyện của bây giờ.

Trác Linh liếm môi:

– Chẳng lẽ mẹ không có mối bận tâm nào khi nhớ tới cái ngày xanh ấy?

Bà Hải bình thản:

– Nói không là nói láo. Nhưng tất cả đã trôi qua rồi. Ngày xưa ông Thao đã bỏ mẹ mà đi. Có thể bây giờ ông ấy hối tiếc. Kiểu hối tiếc của một người đã có tất cả mọi thứ song lại không bao giờ thấy mình đủ khi nhớ về một thời êm đẹp trong quá khứ. Ông Thao có khuấy động quá khứ của mẹ, nhưng nó đã tự chìm lắng xuống. Chẳng có gì nghiêm trọng như con nghĩ đâu.

Trác Linh nói:

– Vâng, con sẽ ... cho qua chuyện này. Nhưng con không ăn cơm đâu.

Bà Hải cao giọng hỏi:

– Không muốn đụng mặt Phỉ à?

Linh bĩu môi:

– Con không thích mấy người một mặt hai lòng.

Bà Hải nhẹ nhàng:

– Con mới nghe từ phía Trầm Tú, chắc gì nó nói thật. Cứ gặp Phỉ xem sao.

Trác Linh khoanh tay:

– Con cũng muốn mời nhỏ Tú lại ăn cơm cho rõ trắng đen. Mẹ thấy có nên không?

Bà Hải lắc đầu:

– Không nên, làm như vậy con sẽ mất hết bạn bè. Cứ đối xử bình thường với Phỉ.

Trác Linh nói:

– Con sẽ cố ...

Nhưng tối đó Phỉ đã không tới vì bận việc gì đấy. Anh Thuận có vẻ buồn khi phải đánh vật một mình với máy tính.

Trác Linh dường như cũng buồn, nhưng cô lại ra về hả hê.

– Anh ta không có lộc ăn, thật đáng đời!

Thuần nhún vai:

– Không biết đáng đời ai nữa ...

Trác Linh bước vội ra quán.

Lá bữa nay rơi nhiều vì trời nhiều gió. Có chiếc lá nào đang thổn thức vì vòng đời ngắn ngủi của mình không nhỉ?

Phiên áp điện thoại vào tai:

– Alo Làm ơn nói to dùm. Ở đây đang ồn lắm. Xin lỗi ai vậy?

– Là Trầm Tú mà. Anh quát lên làm tim em muốn rơi ra ngoài rồi nè.

Phiên khế lắc đầu. Anh đang muốn điên lên vì mấy bản thiết kế chưa đâu vào đâu. Ấy vậy mà con ranh này lại alô alô mới bực chớ.

Giọng Phiên khô khốc:

– Chuyện gì?

– À, em biết một quán cà phê rất hay ...

Phiên ngắt ngang:

– Cà phê mà hay à? Em nói cứ như Tây xài tiếng ta ấy. Tiếc là anh không rảnh nên cà phê ngon hay cà phê hay gì anh cũng chào hẹn dịp khác.

Trầm Tú vừa nũng nịu vừa chua ngoa:

– Em bị hẹn hơi nhiều lần dịp khác rồi, bởi vậy em nhất định không để lỡ dịp này. Nếu anh tiếp tục “Chào! Hẹn dịp khác”, em sẽ gọi vào số máy của anh Phỉ.

Phiên lim dim mắt:

– Em cứ gọi thử đi, biết đâu chừng Phỉ rảnh.

Trầm Tú dài giọng:

– Anh xúi em đó ghen.

Phiên bật cười:

– Nói thế không đúng. Mà thôi anh đang bận. Chào! Hôm khác rảnh sẽ nói nhiều hơn.

Trầm Tú vội vã:

– Khoan đã, em ... Alo ...

Tú xịu mặt vì Phiên đã tắt máy. Cô âm ỨC chống cằm. Cô chưa bao giờ bị bọn đàn ông con trai từ chối bất kỳ vì lý do gì, vậy mà hai anh em Phỉ, Phiên lại phớt lờ Trầm Tú. Cô đã lỡ nổ với Trác Linh rồi, nếu bây giờ im ỉm cho trôi vào dĩ vãng thì mất mặt. Thà như trước kia không biết Phỉ ở đâu mà tìm thì khác, giờ đã biết số điện thoại nhưng không liên hệ, gặp gỡ thì đúng là quá dở. Hình như anh em Phỉ làm cô hậm hực tự ái nhiều hơn đấm đuối say mê thì phải.

Gõ gõ vào trán, Tú suy tính làm sao để Phỉ phải đến chỗ hẹn mà không thể từ chối mới được.

Muốn thế cô chỉ còn cách nhắn tin vào máy của anh thôi. Mà nhắn gì đây nhỉ? Hôm trước Phỉ không muốn gặp lại cô nên mới yêu cầu ông anh mình ra giải thích. Lần đó nếu Trầm Tú không cố uốn cong bảy tác lười với Phiên thì cô đã khó có cái số di động của anh. Lẽ ra Tú giữ đúng lời hứa là không gọi cho Phỉ, nhưng ai biểu vừa rồi Phiên lạnh nhạt với cô làm chi.

Tú mân mê cái điện thoại trong tay. Rồi cô nhấn liên tục vào những con số để gọi đến Phỉ một câu hết sức bí hiểm.

Em chờ anh ở quán Lá, đường Tú Xương đúng sáu giờ chiều nay”.

Tú không xưng họ, chả khai tên, chắc Phỉ phải tới vì không biết ai nhắn tin cho mình.

Trầm Tú cười đắc ý. Nếu Phỉ tới đây, Tú sẽ gọi Trác Linh ra cho nó

thấy cô không hề nói dối. Rồi sau đó bằng kinh nghiệm bản thân, cô nhất định sẽ thu phục bằng được trái tim Phỉ.

Chỉ nghĩ thế thôi, Trầm Tú đã thấy hồn lâng lâng khoái chí. Cô muốn mình luôn là người nổi bật trong đám bạn bè. Cô phải là người muốn gì được nấy cơ.

Ngồi vào bàn trang điểm, Trầm Tú kẻ mắt, tô son. Cô phải đẹp nhất khi tới cái quán lá xập xệ của nhà nhỏ Trác Linh, cô phải chói sáng bên cạnh Trác Linh lu mờ, có thế Phỉ mới để ý tới cô. Rồi anh chàng sẽ không thoát khỏi tay cô đâu.

Mãi lo nghĩ vẩn vơ, Trầm Tú tô môi son quá đậm, lẽ ra phải chùi bớt nhưng cô lại mặc kệ. Biết đâu chừng Phỉ thích bờ môi đỏ mọng đầy quyến rũ này.

Thay cái áo hai dây màu tím, cái quần lưng thấp hở rốn, lòi eo, Trầm Tú hớn hờ dắt xe ra. Từ nhà cô tới nhà Trác Linh có bao xa, nhưng chả lẽ đi bộ?

Mà cũng nên đi bộ lắm chứ, biết đâu một lát Phỉ sẽ đưa cô về.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tú dẫn xe vào rồi đi bộ tới quán Lá với điệu bộ của một người mẫu đang biểu diễn trên sân khấu.

Tới nơi, Trầm Tú không vòng ngõ sau để vào nhà Trác Linh như mọi khi, cô vô quán và tìm Phỉ.

Đã sáu giờ hơn vài phút nhưng anh chưa đến. Tú sẽ ngồi đây mười phút, nếu Phỉ không tới cô sẽ nhắn tin lần nữa.

Nhật Hạ đơn đả cười:

– Trời ơi! Trầm Tú mà chị tưởng diễn viên nào chứ. Sao bữa nay đẹp dữ vậy em?

Trầm Tú tíu tít mắt:

– Bộ em đẹp thiệt hả chị?

Hạ tấm tắc:

– Th ...iệt! Ủa, em gặp nhỏ Linh chưa? Nó đang nấu cơm trong bếp.

Trầm Tú nói:

– Em có hẹn với bạn nên chưa vội gặp nó.

Nhật Hạ nheo nheo mắt:

– Chắc là bạn trai phải không?

Tú chớp nhẹ bờ mi uốn cong.

– Vâng.

Nhật Hạ mỉm cười:

– Không làm phiền Tú nữa. À, em uống gì?

Trầm Tú ậm ự:

– Chị cho em ly ... ly Ice dâu vậy.

Nhật Hạ vừa bước đi, Tú đã vội nhìn đồng hồ, cô lấy điện thoại ra. Ngay lúc đó Phỉ đến, anh cau mày khi thấy Trầm Tú.

Cô đứng đầy, môi chúm chím:

– Anh trễ mất bảy phút.

Phỉ ngờ ngàng:

– Là em à?

Trầm Tú phụng phịu:

– Chớ anh tưởng ai?

Phỉ lạnh lùng:

– Trác Linh đâu?

Trầm Tú xụ mặt:

– Làm sao em biết được. Em là người mời anh đến đây chứ đâu phải Trác Linh.

Phỉ cộc lốc:

– Có chuyện gì không?

Tú ngọt như mật:

– Anh ngồi xuống đã.

Phỉ miễn cưỡng kéo ghế, lòng phân vân lẩn tức giận. Vừa rồi, anh thật hấp tấp khi tới đây. Phỉ cứ ngỡ Trác Linh nhắn tin cho mình không thôi, nào ngờ ...

Trầm Tú lấp láy mắt:

– Gặp được anh, em thật hạnh phúc.

Phỉ bồn chồn ngó quanh, Tú ngỡ anh đang quan sát khung cảnh quán Lá nên hỏi:

– Không gian nơi đây thật lãng mạn phải không anh?

Phỉ khẽ nhếch mép. Vậy mà ông Phiên cam đoan Trầm Tú sẽ không làm phiền anh nữa. Phỉ là người đa tình song anh rất ghét ba cái trò lấp lửng này, bởi vậy dù khung cảnh quán Lá rất lãng mạn, nhưng anh lại thấy lằng xẹt khi phải ngồi với cô gái mình chẳng có chút cảm tình nào.

Phỉ ậm ự không trả lời, anh chợt đề nghị:

– Mời Trác Linh ra cho vui.

Trầm Tú hơi khựng lại:

– Em không biết Linh đang ở đâu.

Phỉ nói bằng giọng chắc chắn:

– Giờ này chắc Linh đang trong bếp. Anh sẽ nhờ chị Nhật Hạ mời Linh ra vậy.

Mặt Trầm Tú nghếch ra, mất mấy giây sau, Tú mới đáp ứng:

– Anh ... anh đã từng tới đây à?

Phỉ nhún vai:

– Đây là nhà Thuần, bạn anh mà.

– Nghĩa là anh vẫn gặp Trác Linh?

– Đúng vậy. Trước đó anh không biết Linh là em gái Thuần, sau này tới nhà Thuần chơi anh mới gặp lại cô bé.

Trầm Tú đỏ bừng mặt:

– Nhỏ Linh không hề nói với em.

Phỉ thở nhàn:

– Thì bây giờ anh nói. Điều đó đâu có quan trọng phải không?

Trầm Tú đau như bị ai đâm vào mặt, cô trấn tĩnh lại:

– Vâng! Quan trọng là em đang ngồi với anh. Em biết Linh sẽ không ra đâu, nó ghét số ba lắm, cho nên để gì Linh chịu làm kẻ thứ ba.

Phỉ nhíu mày:

– Em nói vậy hình như có gì không phải. Với anh, Trác Linh giữ vị trí số một, em nhắc chi tới số ba xa xôi đó.

Mặt Trầm Tú xạm lại, cô không đời nào ngờ tình thế bỗng dưng đảo

ngược như vậy. Trác Linh độc thật, nó phổng tay trên Phỉ của cô một cách âm thầm.

Nỗi uất hận khiến Tú phát run lên.

Cô lắp bắp:

– Không thể có chuyện đó. Em biết anh trước nó cơ mà.

Phỉ nghiêm giọng:

– Em đã nói gì để Trác Linh hiểu lầm anh vậy?

Trầm Tú nuốt nghẹn xuống:

– Em làm gì hả? Thật là quá bất ngờ. Từ trước tới giờ, em luôn nghĩ Trác Linh là đứa bạn thân thiết, tốt nhất và hiền nhất của mình. Em chưa hề tiếc với nó món gì. Vậy mà nó lại ... lại ...

Nói tới đây, Trầm Tú không thốt nên lời, nước mắt đầm đìa nhanh và nhiều hơn cả diễn viên thứ thiệt, cô bắt đầu thút thít khiến Phỉ hết sức lúng túng.

Ngay lúc đó, Nhật Hạ mang nước lại, cô ngạc nhiên:

– Ủa, sao vậy Trầm Tú?

Nhìn Phỉ, Hạ kêu lên:

– Cậu làm gì con bé vậy Phỉ?

Phỉ nói nhanh:

– Giữa bọn em có chút hiểu lầm. Em đang muốn làm rõ điều đó.

Nhật Hạ ngần ngừ rồi nhún vai:

– Mong là hai người không làm ngập lụt vườn nhà chị. À, Phỉ vẫn uống cà phê đen như bình thường chứ?

Trầm Tú cay đắng. Thì ra Phỉ thân thiết với gia đình Trác Linh đến thế.

Phỉ nhún mạnh một cách lạnh lùng:

– Trả lời đi? Em đã nói gì với Trác Linh?

Đến nước này, Trầm Tú không dần được nữa, cô hất mặt lên:

– Trác Linh là một đứa bạn tồi, em đã nói thế đấy. Anh thật độc ác khi đối xử bất công như vậy với em. Rõ ràng em biết anh trước, sao nhỏ Linh lại dành chứ?

Phi cười nhạt:

– Xin lỗi! Tôi không phải một món hàng ngoài chợ để ai thấy trước thì người ấy mua. Nếu biết người nhún tin là em, tôi đã không đến.

Trầm Tú quắc đôi mắt xanh:

– Anh quyết liệt đến thế sao? Thật ra Trác Linh có gì hơn em? Gia đình nghèo, đã vậy mẹ nó còn lẳng lơ, ngoại tình. Nó biết nhưng lại về phe với bà. Anh thích một đứa như Trác Linh, anh không sợ nó giống mẹ sao?

Thấy mặt Phi sừng sốt, Trầm Tú liền nói tới:

– Bọn con trai trong trường, trong khoa của em đứa nào lại không từng yêu Trác Linh. Nó làm như hiền lành, nhưng tấm ngấm tấm ngấm thay bồ như thay áo. Nó lợi dụng bọn con trai nên đâu muốn đứa này biết đứa nọ đang là bồ nó ...

Phỉ đan giọng:

– Đừng nói xấu sau lưng người vắng mặt.

Trầm Tú nhếch mép:

– Có nó ở đây em cũng nói ý như vậy. Đó là sự thật mà!

Tú vừa dứt lời thì Trúc Linh ra tới. Cô nhìn gương mặt hất lên trời của Tú mà không biết phải nói gì, hỏi gì.

Vừa rồi, Linh nghe chị Hạ bảo có Phỉ và Tú ngoài quán. Chẳng hiểu Phỉ làm gì mà Trầm Tú khóc. Linh thừa biết Cái sự khóc mần tuồng của Trầm Tú nhưng cô vẫn bỏ nôi thịt kho dờ dang, ra đây để nhận lấy cái hất mặt khinh khỉnh của nó.

Phỉ đứng dậy kéo ghế:

– Ngồi đây Trác Linh. Anh muốn chúng ta ba mặt một lời, làm rõ một vài điều em đã hiểu lầm anh.

Trác Linh kêu lên:

– Anh gọi Tú đến nhằm mục đích này à? Nếu em không ra đây thì sao?

Phỉ nhún vai:

– Tú gọi anh đến đây thì đúng hơn.

Trầm Tú cay đắng:

– Nếu tôi biết các người thân thiết như vậy, tôi đã không ngốc nghếch mời anh vào quán cà phê này.

Cười khẩy, Tú nói tiếp:

– Thì ra bạn bè là thế này đây. Tốt lắm Trác Linh. Tao phục tài nghệ mời chài đàn ông của mày lắm lắm.

Móc trong ví ra một tờ tiền, Tú thả lên bàn:

– Trả tiền nước cho nhà mày, nếu không lại mang tiếng ...

Đứng lên, Trầm Tú dần từng bước chân ra khỏi quán Lá.

Trúc Linh nhìn Phỉ:

– Chính anh đã khiến em và Tú trở nên như vậy. Em không muốn đâu.

Nói xong, cô băng qua hàng rào rẽ về nhà mình. Phỉ vội vã bước theo.

Anh trầm giọng:

– Linh phải nghe anh giải thích.

Trác Linh bướng bỉnh:

– Không có gì để anh giải thích hết.

Vào nhà, cô đóng cửa lại, mặc kệ Phỉ, đứng trơ trơ bên ngoài.

Trác Linh tựa vào vách tường và nghe tim đập thình thịch vì giận. Những lời nặng nề của Trầm Tú như những nhát búa gỗ vào đầu Linh. Mỗi chài đàn ông. Tú dùng từ nghe mới ấn tượng làm sao. Chẳng hiểu nó còn nói gì với Phỉ về cô nữa.

Trác Linh đã không hé môi với Tú về mối quan hệ của cô. À không, của cả gia đình cô với anh em Phỉ, Phiên, là đúng hay sai nhỉ?

Thật là khó lòng. Càng lớn, người ta càng dễ hiểu lầm và bị hiểu lầm trong đối xử. Cô có hiểu lầm Phỉ không? Sao anh cứ đòi giải thích với cô chuyện gì đó?

Mà có giải thích gì đi chẳng nữa, anh cũng nói dối Linh mối quan hệ với Trầm Tú.

Hừ! Sài Gòn này ứ tở quán cà phê, tại sao Phỉ và Tú lại chọn quán cà phê nhà cô?

Giọng anh Thuần to như thùng bễ:

– Mở cửa cho anh ... Linh ơi!

Trác Linh ầm ức dậm chân. Cô mở nhanh cửa rồi chạy lên lầu vì biết theo sau anh Thuần thế nào cũng là Phỉ.

Vào phòng cô đóng cửa rồi hồi hộp lắng nghe động tĩnh. Dường như không có Phỉ, bởi vậy anh Thuần mới huýt gió luôn mồm chớ không nói chuyện. Chả lẽ mới đó Phỉ đã về rồi? Nếu đúng vậy, anh ta đúng là dối trá. Mẫu người đó rất hợp với Trầm Tú. Giờ này chắc Phỉ đang ngồi bên nó để nắn nỉ ỉ ôi.

Giọng anh Thuần lại vang lên:

– Linh xuống ăn cơm.

Uể oải, cô đứng dậy. Xuống tới bếp, Linh thấy cả nhà đã có đủ. Dễ ghét nhất là có thêm phỉ. Anh ta đang cùng mẹ dọn cơm. Hừ! Thân thiết dữ, tự nhiên dữ!

Mặc kệ ba hỏi anh Thuần và Phỉ về công việc rồi bàn luận về thể thao, bóng đá, Trác Linh làm thỉnh ăn.

Anh Thuần hát hàm:

– Ê! Nhỏ tham ăn kia. Sao không nói tiếng nào vậy? Cứ làm lì, im lặng nhai thể kia anh đây hết dám mời bạn tới nhà ăn cơm.

Trác Linh nhát gừng:

– Chuyện của các quý ông, em biết gì mà nói. Mà đã không nói thì đành phải ăn vậy.

Ông Triệt lắc đầu:

– Con nhỏ này thật hết biết.

Bà Hải nhìn Phỉ:

– Nghe nói ở nhà, ba cháu là người lo việc bếp núc?

Phỉ gật đầu:

– Vâng, nhưng anh em cháu cũng biết nấu ăn. Thường gia đình cháu cũng phân công nhau vào bếp, riêng phần đi chợ thì cháu chịu trách

nhiệm.

Ông Triệt có vẻ ngạc nhiên:

– Giỏi thế à? Thành Thuần nhà này chỉ biết nhấn nút nồi cơm điện.

Thuần cười toe:

– Thì con giống ba mà.

Rồi anh nhìn Phỉ:

– À, quên nữa. Mày chắc không biết, chú Thao của mày là bạn của ba mẹ tao đó.

Mặt Phỉ lẩn mặt ông Triệt đều bưng lên vẻ ngạc nhiên tột độ.

Ông Triệt kêu lên:

– Thảo nào bác thấy cháu cứ ngờ ngợ giống một người nào đó trong quá khứ.

Vậy chắc cháu là con anh Kính?

Phỉ lễ phép:

– Vâng ạ.

Ông Triệt lại tiếp tục hỏi:

– Vậy hôm trước ai mang quà của anh Thao đến nhà mình?

Trác Linh đành trả lời:

– Dạ, đó là anh Phiên ...

Phỉ nghe nhói ở ngực. Tại sao anh em anh lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn dễ ghét này nhỉ. Phỉ không hề muốn Phiên biết Trác Linh, ấy vậy mà ...

Phỉ làm thỉnh nghe bà Hải nói về ... cái sự giống nhau của một cặp sinh đôi.

Anh bỗng thấy mình trở nên ngây ngô buồn cười trong mắt nhìn của ông Triệt.

Ông tò mò:

– Anh em cháu cá tính có giống nhau như hình thức không?

Phỉ nói:

– Anh em cháu rất khác, khác gần như đối lập hoàn toàn về tính cách.

Bà Hải tỏ vẻ không tin:

– Thật vậy sao? Người ta nói là anh chị em sinh đôi, đau cùng đau, bệnh cùng bệnh mà.

Phỉ gượng cười:

– Anh em cháu thì không như vậy.

Trác Linh chen vào:

– Mẹ không thấy anh Phiên hớt tóc ngắn đó sao? Đâu ai muốn làm bản sao của người khác cho nên có giống cũng phải làm cho khác đi.

Thuần lừ mắt:

– Em biết gì mà nói.

Linh liếc anh:

– Sao không biết. Em có mắt và biết cách nhìn người mà.

Bà Hải háng giọng:

– Con mang lê trong tủ lạnh ra đi Linh.

Trác Linh chun mũi trên Thuần trước khi đứng dậy. Mẹ mà không khéo nhắc Linh giữ mồm giữ miệng, cô đã xuất chiêu tiếp cho Phỉ ngậm bồ hòn làm ngọt rồi.

Đặt đĩa lê đã cắt sẵn xuống bàn, cô ngọt ngào:

– Ba mẹ, anh Hai, anh Phỉ ăn tráng miệng ạ.

Nói xong, cô nhón một miếng rồi chạy biến lên lầu. Mở nhạc, cô nghe một mình. Nghe để lòng sân si lắng xuống, nghe để thôi không nghĩ tới gã dễ ghét đang ngồi dưới nhà. Thế nhưng cô đâu dễ tìm sự bình yên trong thế giới luôn chuyển động này. Nghe chưa hết bài Trên ngọn tình sầu, anh Thuần đã gọi toáng lên.

– Li ...nh ... Có người tìm!

Trác Linh ngạc nhiên. Đứa nào tìm cô nhỉ! Vội chạy xuống nhà, cô hỏi:

– Ai tìm em vậy?

Thuần bí mật:

– Ngoài quán ấy.

Linh nhìn quanh, cô không thấy Phỉ đâu. Ngoài phòng khách, ba đang xem tivi, mẹ rửa chén dưới bếp, chắc là ... Phỉ tìm cô thôi.

Trác Linh bĩu môi:

– Lão ... Thở Phỉ phải không? Em không rảnh đâu.

Thuần ôn tồn:

– Ít ra cũng phải nghe xem người ta muốn phân bua giải thích chuyện gì chứ.

Cứ tránh né như vậy là dở ẹt.

Trác Linh nhún vai:

– Em có nói mình giỏi sao?

Thuần gắt:

– Đừng có bướng nữa. Phỉ không muốn em đánh giá sai về con người nó.

Anh cũng không muốn.

Trác Linh dài giọng:

– Vậy thì em sẽ ra quán. Anh đừng nạt em nữa. Được chưa?

Phụng phịu, Trác Linh dậm mạnh chân đi ra sân, Linh tới bàn của Phỉ, giọng chua lét:

– Em không muốn mang tiếng với Trầm Tú, anh định nói gì làm ơn nhanh nhanh:

– Nhanh cỡ nào, em cũng ngồi xuống đã.

Trác Linh bỗng thấy ngượng vì mình quá ngoa ngoắc. Cô ngồi xuống đối diện với Phỉ và im lặng.

Anh mở đầu bằng cách nhắc tới Phiên:

– Rất hay là em cũng biết anh Phiên, nếu không chắc gì em đã tin những lời anh sắp nói.

Trác Linh ngạc nhiên:

– Anh Phiên có liên quan gì cơ chứ?

Phỉ thẳng tuột:

– Anh không thích Trầm Tú nên đã đề nghị Linh giữ bí mật mối quan hệ của chúng ta, nào ngờ trong một lần tình cờ, Tú gặp anh Phiên mà tưởng đó là anh.

Ngập ngừng như để lựa lời, Phỉ nói tiếp:

– Tính anh Phiên hay ỡm ờ, thích đùa cợt, trêu chọc người khác. Anh ấy cũng rất đa tình nên ít bỏ qua cơ hội để làm quen với các cô gái. Hôm đó dù biết Trầm Tú làm, anh Phiên vẫn tình bơ chả hề dính chính, đã vậy anh ấy còn cho Tú số di động của anh. Thế là rắc rối đã xảy ra. Trầm Tú liên tục gọi cho anh.

Bực quá chịu không nổi, anh đã yêu cầu anh Phiên phải gặp Tú nói rõ chuyện này. Anh ấy bảo đã gặp Tú rồi, không ngờ cô bé vẫn chưa chịu buông tha anh.

Thời gian qua, chắc chắn Trầm Tú đã phịa ra nhiều chuyện về anh, nên Linh mới hiểu làm đến mức không muốn trông thấy anh.

Dù thừa biết tính tình của Trầm Tú, nhưng Trác Linh vẫn ngạc nhiên trước những gì vừa nghe. Thì ra Tú biết cả anh Phiên là như vậy. Nó nói láo không chớp mắt, không đỏ mặt. Đã vậy còn quay lại máng Linh, con bé này thật quá quắt. Chắc nó tưởng cô đã giấu nhem chuyện Phỉ là bạn anh Thuần vì cô thích anh.

Đúng là rắc rối. Nếu từ đầu cả cô, cả Phỉ và cả Trầm Tú thành thật với nhau thì đâu có ngày bực mình thế này.

Trác Linh đan hai tay vào nhau:

– Trầm Tú có phịa gì đi chẳng nữa, cũng tại con bé thích anh. Anh đừng khó tánh trách móc Tú.

Phỉ khô khan:

– Anh không làm khác được. Với anh, chuyện gì cũng phải rõ ràng. Hơn nữa, anh không thích Trầm Tú ...

Trác Linh kêu trời trong bụng. Nhỏ Tú đụng phải bức tường băng giá rồi.

Không những Phỉ mặt lạnh mà còn kiêu ngạo nữa, anh nói như vậy mà chẳng cần biết Linh nghĩ gì về mình.

Cô trầm giọng:

– Không nên nói như vậy, Tú là bạn em.

Phỉ vội vàng bảo:

– Chính vì vậy, anh mới phải hết sức rạch ròi trong tình cảm. Anh thích em, Linh à.

Trác Linh ngồi chết cứng trên ghế. Cô không ngờ Phỉ lại nói thế.

Ấp a ập úng, Linh lắp bắp:

– Anh ... anh đừng làm em khó xử với Trầm Tú ...

Phỉ lắc đầu:

– Đây là chuyện của em và anh, liên quan gì tới Trầm Tú đâu.

Linh nói nhanh:

– Em không thích anh.

Phỉ cười khẽ:

– Em nói dối?

Trác Linh liếm môi:

– Anh tự tin quá!

Phỉ hạ giọng:

– Em đâu cần phải vì Trầm Tú đến mức như vậy. Nếu không thích anh, em đâu giận và không gặp anh suốt thời gian vừa rồi.

Trác Linh nói:

– Em không gặp anh vì nghĩ anh giả dối, anh có mối quan hệ với

Trầm Tú nhưng lại bảo em đừng cho con bé biết anh và anh Thuần là bạn. Giờ đây em đã thông suốt chuyện đó, nhưng không có nghĩa là em thích anh.

Phỉ kêu lên đầy ảm ức:

– Tại sao em lại không thích anh?

Linh nói nhanh:

– Em không biết. Xin lỗi anh, em xin phép vào nhà.

Rồi bỏ mặc Phỉ ngồi đó, Trác Linh bước nhanh đến mức va vào Nhật Hạ.

Hạ quát:

– Mày chạy đi đâu vậy con ranh?

Trác Linh không trả lời, cô hấp tấp vào nhà.

Đang ngồi xem tivi, Thuần vô tư:

– Ủa! Xong rồi hả? Nhanh vậy?

Trác Linh làm thỉnh đi tiếp lên lầu. Ngồi tựa vách nhìn ra cửa sổ, cô nghe tiếng gió, tiếng lá chạm nhau và cả tiếng trái tim mình đập mạnh.

Vừa rồi cô nói chắc như đinh đóng vào cột rằng:

Không thích anh . Đó là tiếng nói của trái tim hay của lý trí vậy?

Trác Linh đã làm đúng hay sai? Cô có thích Phỉ không?

Bó gối, Linh không tài nào nghĩ tiếp. Đầu óc rối tung, trái tim loạn nhịp, cô muốn bay ra điểm Internet nào đó để chat với bất kỳ Nick name cho bớt căng thẳng, khổ nỗi giờ này ra khỏi nhà là không thể.

Thôi thì Lãng Tử, Mất biếc tử thần, Xương rồng đen, Kiều Phong,

Đông Phương bắt bại, Đại bàng con ... gì gì nữa. Xin chào! Đêm nay Trác Linh sẽ khó ngủ vì nỗi lòng không thể ngủ cùng bất kỳ ai.

oOo

Nhật Hạ lôi trong tủ ra cái jupe màu hồng phấn và cái áo yếm đen lấm tẩm hoa mười giờ trông thật dễ thương.

Rất nhiệt tình, Hạ bảo Linh:

– Em mặc bộ này đi. Mới tinh luôn đó.

Trác Linh lắc đầu:

– Thôi kỳ lắm. Bộ này ông Chuẩn mua cho chị mà, lỡ ông thấy em mặc khính thì quê độ.

Nhật Hạ cười khì:

– Ăn thua gì! Lão mới điện thoại báo với tao lão đi Vũng Tàu mai về, mày khỏi lo lão ta thấy mày mặc khính.

Trác Linh ngần ngừ:

– Bộ này có nổi quá không?

– Nổi cái ... đầu mày! Đẹp gần chết! Mau thay vào đi rồi tao trang điểm cho.

Còn gái đưa nào không khoái đẹp, giả bộ ngại vài ba giây cho ra vẻ mình không điệu xong, Linh chả đợi chị Hạ nhắc tới lần thứ hai, cô vợ bộ đầm mặc vào.

Nhật Hạ tấm tắc:

– Vừa y hà.

Linh ngồi im cho Hạ vẽ mắt, tô môi, thỉnh thoảng cô lại nhắc:

– Đừng ... làm đậm quá nhe.

– Xi ... Đi sinh nhật có đậm một chút đã sao.

Trác Linh đẩy nẫy:

– Nhưng em không thích nổi.

– Vậy thì ... làm lợt cho mày chìm luôn. Xong rồi đó? Có thấy phần son gì đâu nào?

Trác Linh vội nhìn vào gương. Cô hài lòng với gương mặt của mình. Một chút hồng, một chút xanh đủ khiến một con bé tầm thường như Linh trở nên xinh xắn hơn.

Cô gật gù:

– Cũng không tệ lắm.

Nhật Hạ cao giọng:

– Qua bàn tay của tao, lọ lem phải thành công chúa nói chi mày. Phen này con Tú phải lác mắt.

Linh ậm ự:

– Bữa nay không có nó.

Hạ nhún vai:

– Vậy thì khỏe. Khởi mắt công bốn mắt nhìn nhau như trâu trợn.

Linh nhìn đồng hồ:

– Em đi đây!

– Ủa! Sao không thấy quà! Em mua gì cho bạn vậy?

Trác Linh ngáp ngừng:

– Em đi chung với mấy đứa nữa. Tụi nó chịu trách nhiệm mua quà.

Nhật Hạ tò mò:

– Xin phép được tới mấy giờ?

Trác Linh trả lời:

– Hết mức là chín giờ. Thôi, em đi à!

Dắt xe ra, Linh nheo mắt nhìn mình trong gương chiếu hậu rồi mới chạy đi.

Tới quầy bán hoa trưa gần đó, Linh mua một bông hồng màu cam.

Lúc này Trác Linh đã nói dối chị Hạ, cũng như mấy hôm trước cô đã dối mẹ khi xin phép tới nay đi sinh nhật bạn.

Thật ra Trác Linh đang tới một điểm hẹn. Cô sẽ gặp Lăng Tử tới nay trong quán cà phê Cầm Thi. Dĩ nhiên cô giấu biến mọi người chuyện phiêu lưu mạo hiểm này. Với Linh đây đúng là phiêu lưu mạo hiểm. Cô đồng ý gặp Lăng Tử một phần vì tò mò, những phần còn lại là vì cô muốn có một người cho riêng mình, một người thật hảnh hoi. Linh hy vọng nhờ người thật này, cô sẽ thoát khỏi sự ... ám ảnh của Phi.

Từ hôm gặp anh ngoài quán Lá tới nay, Trác Linh rất khó xử. Cô luôn mang cảm giác có lỗi với Trầm Tú. Vào lớp, hai đứa đã hết ngồi gần, Linh muốn nói chuyện với Tú như bình thường nhưng điều ấy xem ra thật khó vì nhỏ Tú lạnh lùng chẳng thèm nhìn tới mặt Linh. Nó khiến cô hết sức khó chịu. Linh biết nó không chỉ giận mà còn hận cô nữa. Chính vì vậy cô không thể nào nghĩ tới Phi.

Với Linh anh đúng là nỗi ám ảnh và cô cần mau chóng thoát khỏi nó.

Nhìn đồng hồ, Linh thấy đã trễ mất mấy phút. Là con gái, lần hẹn đầu không nên đến sớm. Nhỏ Tú từng bảo như vậy. Nó có thừa kinh nghiệm hẹn hò, Trác Linh học lóm của nó kinh nghiệm này cũng đâu

có sao.

Gởi xe vào bãi, Trác Linh nghe tim đập thành thịch. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây? Thật hồi hộp quá!

Quán Cầm Thi không đông như quán Lá nhà Linh nhưng mùi cà phê vẫn dậy mùi thơm phức khiến bao tử cô cồn cào. Chiều nay Linh chưa có hột cơm nào trong bụng. Đã nói là đi sinh nhật, nên cô đâu thể xơi cơm nguội lớt lòng, bởi vậy bây giờ mới đói.

Đói cộng hồi hộp khiến Linh có cảm giác đang đi trên mây, chỉ mong sao Linh đừng lọt khỏi mây rơi bịch xuống vì Lãng Tử quá xí trai là tốt rồi.

Dù đang bước nhẹ như đi trên mây, Trác Linh vẫn đảo mắt tìm. Đích thị kia là chàng Lãng Tử xanh áo hào hoa kia rồi. Dầu Lãng Tử xoay mặt vào trong, nhưng Linh vẫn tin người áo sơ mi xanh, quần ủi phẳng phiu, giày xi bóng loáng kia là Lãng Tử. Chả là hai người đã dặn nhau cầm hoa hồng màu cam để làm hiệu là gì. Cái hoa hồng của Lãng Tử đang nằm trên bàn kia.

Sửa lại mái tóc, Linh đứng sau lưng chàng, giọng cô ra vẻ tự nhiên:

– Chào ... Lãng Tử.

Lãng Tử của Mắt biếc từ từ quay lại lẳng mạn như trong phim Hàn Quốc, để rồi hai cái miệng há hốc kinh ngạc. Bốn con mắt ... Phải nói bốn con mắt và một cặp kính cận nhìn trừng trừng vào nhau.

Lãng Tử kêu lên:

– Mắt biếc là em hả?

Trác Linh trấn tĩnh lại và đáp chát:

– Chớ hồng lẽ là chị Nhật Hạ. Anh giỏi lắm, dám nói láo chị Hạ là bạn đi Vũng Tàu mai mới về để rảnh rang vào quán hẹn hò với người khác.

Mắt anh Chuẩn cụp xuống sau hai tròng kính, anh ỉ ôi:

– Đừng mách chị Hạ nghe Linh.

Hất mặt lên trời, Linh nói:

– Còn khuya. Ngu gì không mách để anh tiếp tục lừa dối chị tui.

Chuẩn thiếu não:

– Anh năn nỉ em mà!

Trác Linh khoanh tay, giọng lạnh như băng:

– Khởi phải năn nỉ. Anh phải biết mình đang làm gì chứ. Nếu Mắt biếc là một đứa khác thì sao? Chắc anh ... de chị Hạ luôn hả? Hay là chơi trò bắt cá hai tay, tìm anh chia đôi cho hai người? Lúc nào anh cũng bấu môi chề chat là vớ vẩn, vô bổ, tốn thời gian. Thì ra anh giả vờ chề để chị Hạ tưởng anh ghét Internet.

Anh đúng là thâm mà!

Mặt Chuẩn chảy dài thườn thượt trông thảm làm sao.

– Anh lơ dại theo mấy thằng bạn chat cho biết ...

– Biết rồi đâm ghien phải không? Khai thật đi. Ngoài Mắt biếc ra, anh còn chat với đứa nào nữa?

– Hết rồi. Anh chat với mình em hà.

Trác Linh lên gân:

– Thề đi!

Chuẩn nhăn nhó:

– Anh biết lỗi rồi mà Linh. Cho qua vụ này đi, anh xin ... hậu tạ.

Trác Linh bấu môi:

– Lại còn hối lộ nữa. Nhưng em không che giấu tội lỗi của anh được đâu.

Chuẩn xoa cằm:

– Vậy tội lỗi của em thì sao? Anh dám cá là chú Triệt và cô Hải không biết buổi hẹn này.

Chà! Lão Chuẩn trở mặt hay thật. Lão định mang mẹ ra hù cô chắc.

Trác Linh gõ gõ tay lên bàn:

– Đó là chuyện của em. Còn chuyện của anh và nhỏ Mất biếc, em cứ kể cho chị Hạ nghe. Có sức chơi phải có sức chịu chứ.

Sửa lại gọng kính mỏng tanh trên sống mũi, Chuẩn đứng đĩnh:

– Nghe nói em đang quen với Phỉ, bạn của Thuần, vậy sao còn đồng ý gặp Lãng Tử. Nếu Lãng Tử là thằng cha khác anh thì em sẽ de Phỉ à? Hay em cũng bắt cá hai tay?

Mặt Trác Linh nóng lên:

– Ai nói là em quen ông Phỉ?

Chuẩn rung đùi đắc ý:

– Thì bà chị Nhật Hạ của em chớ ai. Hạ còn kể mới đây hai đứa bây giận hờn chi đó em bỏ đi một nước, mắt nhắm mắt mở tung cả vào Hạ suýt đổ hết cà phê của khách.

Linh nghiêng rằng:

– Bà Hạ này thiệt tình ...

Chuẩn nói:

– Em đừng trách Hạ vì chị em là một nửa của anh. Không được giấu nửa còn lại của mình bất cứ chuyện gì.

Trác Linh gật đầu:

– Nói chí phải. Bởi vậy em kể chuyện Langtu, Matbiec cho chị Hạ nghe là đúng.

Chuẩn hạ giọng:

– Anh xin em mà Linh. Nè! Anh em mình qua quán bên kia đường ăn bún bò Huế đi. Lúc nãy nồn nóng quá anh đã kịp ăn gì đâu, bây giờ bụng anh đang biểu tình đây.

Nghe nói bún bò Huế tự nhiên Linh chảy nước bọt. Cô cũng đói bụng gần chết, vậy thì tội gì từ chối đề nghị tội nghiệp đầy hấp dẫn của lão bốn mắt.

Hai anh em hì hà hì hụp xuýt xoa, mắt nhắm mắt mở vì vị cay của món bún bò Huế.

Trác Linh khen:

– Công nhận bún bò Huế ở đây bá cháy thiệt!

Lão Chuẩn gật gù:

– Cay điên khủng luôn. Người ta nói ăn hai tô quên đường về đó. Mình xơi thêm tô nữa hén?

Trác Linh cong môi:

– Đủ rồi! Anh định cho em ăn nhiều để em lú lẫn quên hết chuyện hả?

Chuẩn chép miệng:

– Vậy chắc anh phải gặp Phỉ để tâm sự cho hần hiểu quá.

Linh nhún vai:

– Anh thích thì cứ. Em và hần chả có gì hết.

Bỗng dừng Chuẩn nhìn Linh chăm chăm. Chắc ... lão đã nhận ra bộ váy áo cô đang mặc rồi.

Trác Linh trừng mắt cho đỡ quê.

– Nhìn gì mà nhìn dữ vậy? Không khéo anh lọt trông, gãy gọng kính bây giờ.

Chuẩn vênh mặt:

– Nhìn váy, nhìn áo, nhìn mắt, nhìn môi sao mà quen thế nhỉ?

Khịt khịt mũi, lão cặn nói tiếp:

– Tại mùi bún bò Huế đậm đặc quá, nên át mắt chớ, không khéo mùi nước hoa em dùng cũng đúng là mùi anh mua đó.

Trác Linh liếc Chuẩn:

– Tất cả là do chị Hạ diện cho em, bởi vậy thế nào lát về chỉ cũng sẽ hỏi ...

Rồi cô cao giọng:

– Hỏi thật. Anh chăm sóc chị em từ màu son môi tới màu phấn mắt, từ cái váy tới lọ nước hoa. Nhà em ai cũng khen anh hết. Vậy sao anh lại lao vào trò chat chét rồi còn hẹn gặp mặt này hả?

Chuẩn gãi đầu:

– Đúng là: *Ma đưa lối, quỷ dẫn đường Lựa chi những lối đoạn trường mà đi*”.

Tại anh tò mò ... anh xem đây là một trò chơi nên mới chơi thử.

Trác Linh hất hàm:

– Chị Hạ sẽ nghĩ gì, làm gì khi biết ... cái trò chơi của anh nhỉ? Chắc chán buồn lắm, khổ lắm ... Anh đúng là độc ác.

Chuẩn rầu rĩ:

– Em mắng chửi cỡ nào anh cũng chịu, nhưng đừng cho Nhật Hạ biết, nếu không Hạ sẽ xé phay anh.

Trác Linh bật cười trước gương mặt bánh bao chiều của lão Chuẩn.

– Nãy giờ em giả bộ hù anh thôi. Chớ ai mách chị Hạ làm chi.

Rồi cô nghiêm mặt:

– Anh phải thề với em là không chat với ai nữa. Thề đi!

Chuẩn gượng gạo:

– Anh xin thề ...

Linh gặng:

– Thề cái gì mới được.

– Thề suốt đời không bao giờ chat với bất kỳ ai, nếu không sẽ bị bà bắn.

Trác Linh cười cười:

– Suốt đời thì hơi bị lâu. Anh nên thề tới già là đủ rồi.

Chuẩn chép miệng:

– Mồm mép chị em nhà em đúng là đáng sợ. Giỏi nói lời ràng buộc lắm.

– Vậy mà anh có nề gì chị Hạ đâu.

Chuẩn lảng đi:

– Ê Linh! Anh thấy gã Phỉ cũng được đó chứ. Sao hai đứa giận nhau vậy?

Trác Linh lầu bầu:

- Sao, chắc chị Hạ đã nói với anh rồi, bày đặt hỏi nữa.
- Nếu vì nhỏ Trầm Tú thì thật không đáng, Phỉ đâu có thích nhỏ đó.

Linh bấu môi:

- Chỉ trời mới biết lòng dạ đàn ông.
- Em đa nghi quá. Cũng nhờ vậy nên hôm rày tối nào quán Lá cũng có thêm một khách ngồi đồng.
- Chuyện đó không liên quan tới em.

Chuẩn háp háy mắt:

- Vậy liên quan tới ai? Em đồng ý gặp Lãng Tử vì muốn tránh Phỉ chớ gì?

Trác Linh liếc xéo lão cận:

- Cái gì mà tránh với trốn. Anh thất cười thật.

Chuẩn cười đều:

- Anh làm em loạng choạng rồi. Hay là anh sẽ giới thiệu cho em một đứa bạn.

Trác Linh lắc đầu:

- Cám ơn! Không có Lãng Tử em còn quen ước tí Nick name cần gì tới bạn anh.
- Ví dụ như Nick name nào đâu?

Linh hờ hững:

- Có nói chắc gì anh biết.

– Thì em cứ nói. Tụi bạn anh có nhiều Nick name chiến đấu lắm. Biết đâu chừng ... Hà hà!

Trác Linh buột miệng:

– Có ông nào lấy Nick name là Đại bàng con không?

Chuẩn xoa cằm:

– Vậy thì không. Đà điểu, Gà tây, Cúc cụt đuôi thì có. Đại bàng nghe giang hồ quá, con gái nó sợ.

Trác Linh kết tội:

– Té ra các ông chọn những Nick name hiền lành, lãng mạn để dụ con gái.

Đương nhiên! Bộ tụi em không vậy sao? Nào là Mắt biếc, Người em sâu mộng, Áo lụa Hà Đông, Ngọc trai đỏ, Môi hồng ... Eo ơi! Thiệt ra toàn là bà chằn cỡ như em hay nhỏ Trầm Tú không thôi. Nói thật, không cần phải thề thốt, anh cũng cách tụi già.

Dứt lời, Chuẩn bị cười hi hi làm Linh cũng bật cười theo.

Đúng là chat với mail. Người thật bằng xương bằng thịt như lão cận Chuẩn đây mà chị Hạ còn chưa “nắm” được cận kể tận tâm hồn lão nói chi tới những con người chỉ có cái tên giả trên máy tính, mà Linh quen qua vài ba hàng xạo sự. Nhìn đồng hồ, Chuẩn hỏi:

– Về được chưa?

Trác Linh nói:

– Giờ này hơi bị sớm. Nhưng về sớm còn hơn về trễ để bị rầy.

– Anh sẽ đưa em tới ngã tư.

– Không cần đâu, em về một mình được rồi.

Chuẩn ngập ngừng:

- Coi như tối nay là một bí mật cần được chôn kỹ nhen Linh.
- O.K. Em sẽ chôn sâu, cất kỹ và không muốn nhớ làm gì. Anh khỏi lo.

Trác Linh cho xe chạy thật chậm. Cô chả vội gì, về sớm thế nào cũng nhận được vô số câu hỏi của ... bà Hạ. Bà ấy là chúa tò mò. Cũng may Linh đã nói dối là đi sinh nhật bạn, nếu không chắc chả biết đường đâu mà trả lời với bà ta.

Nghĩ lại, Linh còn buồn cười. Có lẽ cô cũng ... tồn tới già. Thôi giả từ chat, vĩnh biệt mail. Vĩnh biệt thật sự, chứ không phải đùa.

Nghĩ tới Đại bàng con, Trác Linh chột băng khuâng, cô vẫn chưa biết thật sự hắn là ai, bản chất như thế nào nhưng nếu phải vĩnh biệt hắn không một lời từ tạ, Linh thấy buồn buồn.

Dẫu biết chat là một trò chơi, và trò chơi nào cũng có lúc chấm dứt, song thật lòng Trác Linh vẫn còn muốn kéo dài mãi cuộc chơi với Đại bàng con.

Phiên đưa mắt đảo một vòng khắp quán và nhìn thấy Trầm Tú ngay. Con bé ngồi cái bàn giữa quán với vẻ hiu hiu tự đắc của một cô nàng cho là mình đẹp.

oOo

Dù ngán Trầm Tú tới tận cổ, Phiên cũng phải bấm bụng tới gặp cô nàng để giải quyết rắc rối của anh em anh.

Mấy hôm nay Phỉ luôn nhìn Phiên bằng đôi mắt hình viên đạn. Hai anh em cứ hằm hừ nhau suốt, cuối cùng Phiên đành điện thoại cho Trầm Tú để sắp xếp một cuộc hẹn. Cô nàng đã hí hửng OK và bây giờ Phiên vẫn chưa hình dung mình sẽ nói gì với Tú.

Ngồi xuống, mắt nhìn Tú đầy lảng lơ, Phiên cao giọng:

– Anh không đến trễ chớ?

Tú cười:

– Anh tới sớm ba phút.

– Nhưng vẫn trễ hơn em.

– Đây là lần đầu em đến sớm khi hò hẹn.

Phiên nheo mắt:

– Nghĩa là em đã có rất nhiều cuộc hẹn?

Trầm Tú chúm chím cười:

– Anh muốn nghĩ sao cũng được.

Đợi người phục vụ mang cà phê tới cho mình xong, Phiên nói:

– Chỗ này đông vui quá nhỉ!

– Cà phê sinh viên mà anh.

Nhúu nhúu mày nhìn lên mặt bàn bằng gỗ, Phiên đọc:

Bước chân qua mối tình đầu. Là thành người cũ đã lâu lắm rồi .

Mỉm cười, anh khen:

– Vừa uống cà phê vừa có thơ để đọc. Thú vị chứ!

– Chính vì vậy em mới hẹn anh ở đây. Trong quán này người ta có thể đọc thơ miễn phí làm thơ thoải mái và nhìn thiên hạ biểu lộ tình yêu với nhau trong ganh tỵ.

Phiên thêm vào:

– Ngoài ra còn nhìn thiên hạ bước qua bước lại nữa chứ.

Trầm Tú ngạc nhiên:

– Bước qua bước lại ... đâu?

Phiên hóm hỉnh:

– Thì Bước chân qua mỗi tình đầu ấy.

Tú bật cười:

– Anh đúng là tếu, chứ không như anh Phỉ, mặt lạnh như băng, không biết cười là gì.

Phiên nói:

– Nhưng người thật sự không biết xúc động là ai khác chứ không phải Phỉ.

Đừng nghĩ người hay đùa là người dễ gần gũi nhé.

Trầm Tú cong môi:

– Anh đang hù dọa em chắc? Nghĩ cũng lạ, bỗng dưng em lại quen một lúc hai người giống y như nhau, đã vậy người nào cũng dành cho em tình cảm hết sức đặc biệt.

Phiên nhướn mày:

– Tình cảm đặc biệt. Có chuyện đó à? Sao anh không biết kìa?

Trầm Tú chớp mắt:

– Em không tin là anh không biết ... Vậy anh hẹn gặp em làm chi, nếu anh ghét em?

Phiên gật gù:

– Hỏi hay lắm. Em nghĩ anh gặp em làm chi nào?

Trầm Tú sẫm soi móng tay:

– Chắc không phải để trút sang em bức bối của một người khác.

Phiên xoa cằm:

– Em khéo nói lắm, và cũng khéo đùa lắm. Anh và em biết nhau qua một màn đùa dai vì anh vốn rất thích đùa, nhưng Phỉ thì không. Trò đùa của anh có dính líu một chút tới Phỉ và cậu em anh khá bức mình.

Nhìn Tú, Phiên nói tiếp:

– Chuyện này em đã biết. Em bảo sẽ không gọi điện cho Phỉ khi đã là bạn của anh. Thế nhưng chỉ cần anh bận việc không thể đi cà phê với em là em đã gọi điện ngay cho Phỉ. Hừ! Em thích thấy bọn anh huynh đệ tương tàn lắm à?

Trầm Tú chỉ vào mình:

– Huynh đệ tương tàn vì em ấy hả?

Phiên gật đầu:

- Vì em nhưng không phải như em nghĩ. Tóm lại một câu. Làm ơn đừng gọi điện cho Phỉ nữa, nhắn tin cũng đừng. Có muốn gì cứ gọi cho anh.

Trầm Tú bắt bẻ:

– Sao Phỉ không trực tiếp nói với em điều này mà là anh?

– Vì anh đã cho em số di động của Phỉ, mà chưa hỏi ý cậu ấy. Bây giờ anh muốn thu hồi số di động ấy về.

– Bằng lời yêu cầu vừa rồi à? Em nói thật, cả hai anh em anh đều ác như nhau. Có thể em trong cái nhìn của hai anh không tốt, nhưng tình cảm của em dành cho Phỉ là chân thành.

Giọng ghen lại, Tú nói:

– Em thích Phỉ ngay cái nhìn đầu tiên. Em chỉ muốn được gặp mặt, được nghe Phỉ nói chớ em có làm gì sai quấy đâu. Nếu có chẳng là vì em không giấu tình cảm của mình như những đứa con gái khác mà chạy nháo nhào tìm cho được người ta.

Phiên thẳng thắn:

– Anh không phê phán, đánh giá em, nhưng em phải thực tế một chút. Phỉ không hề nghĩ tới em.

Trầm Tú chắc nịch:

– Rồi anh sẽ nghĩ.

– Em tự tin vậy sao?

Tú gật đầu.

Ngay sau đó cô thấy Trác Linh bước vào cùng Thủy Trúc và Hồng Thắm.

Thấy Phiên, Trác Linh khựng lại rồi gật đầu chào anh, trong khi Thủy Trúc đưa tay lên chào kiểu trêu chọc Trầm Tú, nhưng cô tỉnh bơ như người xa lạ.

Cô hỏi Phiên:

– Anh biết Trác Linh chớ?

Phiên gật đầu:

– Linh là bạn em à?

Trầm Tú bĩu môi:

– Trước kia thì là bạn, giờ thì chấm dứt rồi. Vì sao chắc anh đã biết.

Phiên thoáng ngỡ ngàng:

– Không liên quan tới cậu em của anh chứ?

Trầm Tú nói:

– Tiếc rằng hơi bị có đó.

Phiên vốn nhạy cảm, anh hiểu ngay nguyên nhân khiến tình bạn giữa hai cô gái đã chấm dứt.

Giọng Tú trầm xuống:

– Linh biết em quý Phỉ nhưng vẫn xen vào phá đám. Nó đã gây mâu thuẫn khiến Phỉ hiểu lầm em.

Im lặng một chút, Tú nói tiếp:

– Có thể rằng anh cho là em nói xấu bạn nhưng sự thật là vậy. Linh chả hề thích Phỉ song nó rất háo thắng. Trác Linh muốn chứng tỏ nó là người quyền rũ, nên đã cố ý mê hoặc Phỉ, về phương diện này em thua xa Trác Linh.

Phiên nghiêng đầu nhìn Trầm Tú, nghe giọng nói, nhìn điệu bộ con bé thì thấy tội nghiệp thật. Song Phiên vốn già đời, anh biết Tú đang nói xấu Trác Linh vì ghen tức chứ thật sự chưa hằn Trác Linh đúng như lời Tú nói.

Ở Trác Linh toát lên vẻ gì đấy hay hay, dù thoát nhìn cô không đẹp bằng Trầm Tú. Đó chắc là cái duyên ngầm con gái, cái duyên ấy sẽ đeo đẳng bọn đàn ông suốt cả đời.

Ông chú Thao của Phiên đã tám tấc khen Trác Linh giống mẹ, ông đã vì cái duyên thời thiếu nữ của bà Hải mà trở về cố xứ để rồi đón đau hối tiếc cho cái quyết định ngày xưa của mình.

Phiên mới gặp Trác Linh một lần, nhưng anh vẫn có cảm tình với Linh nhiều hơn với Trầm Tú. Tình cảm đó khó lòng giải thích được vì sao. Phỉ là em song sinh với anh nên chắc nó cũng thích Trác Linh hơn.

Những chuyện ư ghét này rất thường xảy ra mà có mấy ai giải thích được lý do vì sao.

Phiên từ tốn:

– Sao em không nghĩ Phỉ thích Trác Linh vì một điểm nổi bật nào đó mà lại nghĩ Trác Linh cố ý mê hoặc Phỉ.

Trầm Tú nhún vai:

– Em chả thấy Linh có điểm nào hơn em cả.

– Vậy Linh dựa vào đâu để mê hoặc Phỉ?

Trầm Tú ngậm tằm. Cô ám ức với câu hỏi của Phiên. Coi bộ cả anh cũng quan tâm tới Trác Linh.

Giọng Phiên nhẹ nhàng:

– Trái tim người ta luôn có lý lẽ riêng. Bởi vậy có thể Trác Linh thua xa em về mọi mặt, nhưng Phỉ vẫn thích cô bé mà bản thân cậu ấy cũng không hiểu tại sao.

Trầm Tú nói:

– Anh Phỉ đang ngộ nhận tình cảm của mình đó thôi. Em tin chắc anh sẽ sớm nhìn ra bản chất của Trác Linh ...

Nói tới đây, Tú chợt khựng lại vì thấy Hóa. Anh chàng đang hăm hăm bước tới bàn cô và Phiên ngồi.

Mặt đanh lại vừa xác xược vừa khó chịu, Hóa chả thèm nhìn tới Phiên, anh chàng ra vẻ quyền hành:

– Anh có chuyện muốn nói với em.

Trầm Tú liếc nhanh về phía Phiên để xem thái độ của anh thế nào. Thấy Phiên tỉnh queo không đổi sắc mặt, Trầm Tú nói:

– Lúc khác đi. Còn chừng nào, em sẽ điện cho anh.

Hóa khoanh hai tay:

– Anh muốn gặp em ngay bây giờ.

– Nhưng mà ...

Phiên nói ngay:

– Tú cứ ra gặp bạn đi. Những gì cần nói với em, anh đã nói cả rồi, hy vọng em sẽ hành động thật chính chắn. Chào!

Chả thèm nhìn tới mặt Hóa, Phiên đứng dậy.

Ngang bàn của Trác Linh, anh đưa tay lên chào và thoáng thấy cô đổ mặt trước khi gật đầu với anh.

Phiên mỉm cười, lòng nhẹ nhõm. Anh cho xe chạy tà tà. Về tới nhà đã thấy Phỉ đứng ngoài sân.

Phiên dựng xe lên:

– Tao vừa gặp Trầm Tú xong. Đã nói hết nước hết cái rồi, nếu nó vẫn mãi nặng tình với mày thì phải chịu thôi. Tao chả còn trách nhiệm gì nữa đâu nhé.

Phỉ nói:

– Tôi sợ cái chữ nặng tình của ông quá. Tình ở đâu mà nặng cơ chứ.

Phiên nheo nheo mắt:

– Tại sao mày lại không thích Trầm Tú? Con bé đâu hề thua kém những đứa mày đã quen?

Phỉ nhún vai:

– Sao anh lại hờ hững với Huyền Mi trong khi con bé cũng thuộc dạng hàng có chất lượng?

Phiên bỗng hạ giọng:

– Nè! Cô bé Trác Linh con của bà Hải, bạn chú Thao dễ thương chứ?

Phỉ hỏi ngay:

– Sao anh lại nhắc đến Trác Linh?

Phiên tủm tỉm:

– Đã nói rồi, tại con bé ấy dễ thương. Mà có thích Linh không? Nó là em gái bạn mà.

Phỉ bảo:

– Thích hay không chả liên quan tới anh.

Phiên thủng tha thủng thỉnh:

– Có đó. Nếu mà không thích thì tao ...

Phỉ hơi chồm về phía Phiên:

– Tôi cấm anh động tới Trác Linh.

Phiên bật cười ha ha:

– Sao tự nhiên lại cấm tao, trừ phi mà thích Trác Linh. Mà tao đùa thế thôi, chứ tẩy của mày tao nắm trong tay. Mày làm sao ỡn thì làm, chứ Trần Tú đang cay cú Trác Linh lắm đấy.

Thấy Phỉ làm thinh, Phiên hỏi tiếp:

– Tao hỏi thật, mày nghĩ gì về Trác Linh?

Phỉ đều giọng:

– Cô bé đương nhiên là dễ thương, nhưng Linh không dễ dãi như những cô gái khác tôi từng quen. Muốn gặp hay nói chuyện với Linh

khó lắm. Đạo này cô bé luôn tránh mặt khi tôi tới nhà.

– Phải tìm cho ra lý do chứ. Một con chiến mã như mày, chả lẽ chưa chi đã bỏ cuộc chinh phục này?

Phỉ hùng hồn:

– Làm gì có chuyện bỏ cuộc. Tôi muốn đến với Linh bằng tấm chân tình, ngược lại Trác Linh cũng sẽ đáp lại như vậy. Có thể tốn nhiều thời gian và sự kiên trì nhưng tôi sẽ được một tình yêu bền vững.

– Chà! Lãng mạn thật. Mơ mộng thiệt! Ở thế kỷ hai mươi một yêu kiểu này có hơi hoài cổ, không giống với cách yêu của mày lâu nay. Lần này chắc trúng tên rồi.

Phỉ gượng gạo:

– Từ trước tới giờ chắc gì là tình yêu.

Phiên các có:

– Vậy lần này có chắc không? Hay mày, Trầm Tú, Trác Linh cứ xoay vòng như đèn kéo quan kiêu: *Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng. Mà người không bắt bóng được bao giờ.*

Phỉ im lặng.. Anh dắt xe ra, Phiên hỏi vọng theo:

– Nè, vào quán Lá ngồi đồng hả? Mày đã cơm nước gì chưa?

Phỉ không trả lời, anh phóng xe đi một mạch, nhưng không phải là tới quán Lá.

Vào tiệm bán băng đĩa nhạc, Phỉ lựa lựa chọn chọn hơi lâu mới được mấy đĩa mới của Mỹ Linh, Hà Trần, Quang Dũng, Thanh Lam. Anh sẽ nhờ Thuần đưa cho Trác Linh. Những đĩa nhạc này sẽ thay lời muốn nói của anh. Phỉ tin Linh sẽ hiểu sẽ cảm động khi nghe Mỹ Linh hát: *Em có nghe thấy gió nói gì không?* Gió không nói gì, và Phỉ cũng chưa nói gì, nhưng anh tin chắc giai điệu, lời ca những bài hát ấy sẽ làm tim Trác Linh thổn thức.

oOo

Trác Linh ngồi ôm chú gấu nhồi bông mềm mại trong tay và nghe nhạc ...

Những bài tình ca muôn đời là những khúc ru tuyệt vời nhất.

Phỉ đúng là khôn khi gởi nhạc tình cho Linh. Anh đang làm cô không muốn cũng phải nghĩ về anh. Phỉ ác thật!

Trác Linh vừa lim dim mắt vừa ... nguyên rủa Phỉ ác. Cô đang không muốn vấy vào anh, ấy vậy mà. Chỉ tại những đĩa nhạc này thôi. Nếu Linh đừng nghe Mỹ Linh hát Lời của gió lòng cô đâu bằng khuâng thế này.

Mà cũng lạ. Từ hôm gởi anh Thuần mấy đĩa nhạc tới nay, Phỉ biệt vô âm tín.

Anh không ghé quán Lá cũng chẳng ghé nhà Linh. Rất nhiều lần cô định hỏi anh Thuần về Phỉ, song nghĩ lại, cô không mở miệng được. Thế nhưng giờ này anh đang làm gì nhỉ?

Lật bìa một đĩa CD lên, Linh thấy hai số điện thoại được ghi bằng bút bi đen.

Chắc chắn là số di động và số điện thoại nhà Phỉ rồi. Chỉ cần cô gọi để cảm ơn những tình khúc dễ làm say lòng người này thôi thì mọi chuyện sẽ khác. Linh sẽ biết Phỉ đang làm gì, ở đâu ngay nhưng cô vẫn chưa gọi cho anh.

Điện thoại reo. Linh ngần ngừ chưa vội nhấc máy ... Chắc không phải Trầm Tú. Lâu rồi nó không gọi cho Linh, cô cũng chẳng gọi cho nó. Hai đứa lỡ gặp nhau mặt lạnh như tiền. Vào lớp Linh còn có nhiều bạn, Trầm Tú từ trước giờ chẳng đứa nào ưa nên không có bạn. Nó rúc vào lớp vỏ tự cao cho rằng chẳng có ai xứng là bạn mình. Nghĩ vừa ghét vừa tội nghiệp, lắm lúc cô muốn ... huề với Tú, nhưng nghe

Thủy Trúc kể những lời nó nói xấu mình, Linh lại hậm hực tức, đã tức thì làm sao ... huề được.

Vậy thì ai đang gọi nhỉ. Trác Linh chậm chạp nhấc máy với hy vọng nghe tiếng nói của Phi.

Giọng Trầm Tú sũng nước:

– Tao đang rất buồn mày biết không? Buồn nhưng không người tâm tình, không người chia sẻ đúng là khủng khiếp. Bởi vậy tao phải mượn rượu giải sầu.

Hic. Mày có ngon đi nhậu với tao. Tao chờ mày ở quán Hải Nam đây.

Linh chưa kịp nói câu nào, Tú đã cúp. Quán Hải Nam gần đây Linh có lạ gì, nhưng đó là chỗ của các ông bợm, Trầm Tú có điên không mà vào đó uống rượu nhỉ. Đến lúc say mềm, lỡ xảy ra chuyện thì khổ cả đời.

Trác Linh nhún số di động của Tú, nhưng nó đã tắt máy. Cô bồn chồn gọi điện về nhà nó, nhưng không ai nhận điện. Ba mẹ Tú gần như không có mặt ở nhà, bữa nay chắc cũng vậy. Biết ai đưa được Trầm Tú về bây giờ.

Trác Linh xuống quán Lá hy vọng gặp anh Thuần hoặc anh Chuẩn, nhưng xui xẻo sao các ông tướng biến mất hết.

Nhật Hạ lắc đầu:

– Con Tú điên rồi, mới rượu chè bết nhè như vậy. Bộ nó tính bắt chước con gái trong Phim Hàn Quốc hay sao ấy.

Linh nhìn bà chị họ:

– Em phải đi kêu nó về mới được.

Hạ ngần ngừ:

– Vào mấy chỗ đó phải coi chừng. Hay là ... để thằng Ngã đi với mày?

Linh gật đầu. Thế là Nhật Hạ réo Ngã, song chẳng thấy nó đâu, vì quán giờ này khá đông.

Sốt ruột, Linh xách xe đi một mình. Vào tới quán Hải Nam, Linh chỉ muốn dội ra vì mùi thức ăn, mùi rượu bia cùng những gương mặt đỏ kè của các bợm nhậu. Điều khiến Trác Linh sợ hơn cả là Trầm Tú không uống rượu một mình, cạnh nó còn có hai ba gã sồn sồn đáng tuổi chú bác. Cả bàn nhậu đang cụng ly côm cốp trông thật xôm tụ khiến Trác Linh chẳng biết phải làm gì.

Một gã mặt đỏ kè như gà chọi ngược lên nhìn Linh, giọng nhừa nhựa:

– Chào em gái! Ngồi xuống với bọn anh nào.

Trác Linh bước tới kệ Trầm Tú:

– Về với tao. Mày điên quá rồi.

Liếc Trác Linh bằng đôi mắt đại đại của người say, Trầm Tú cười:

– Mày tới rồi hả? Tới đây thì ở lại đây, chớ về sao đặng mà về.

Tú vừa dứt lời thì gã mặt đỏ đứng dậy ôm choàng qua người Linh kéo cô ngồi xuống. Hồn vía lên mây, Trác Linh đẩy mạnh gã ra giữa những tràng cười khả ố của bàn nhậu.

Trác Linh chực muốn nôn vì mùi rượu từ gã đàn ông. Cô cứ muốn đâm vào bộ mặt trơ tráo của gã trong khi Trầm Tú chỉ ngồi cười. Nó nói:

– Mấy anh đừng làm bạn em sợ. Nó thích lịch sự, dịu dàng, mộng mơ, lãng mạn hơn ào ào thế này.

Một gã phạch cả áo ra, tay đâm đôm đốp vào ngực:

– Thích lãng mạn, anh sẽ lãng mạn. Em yêu anh xin dâng tặng em nguyên cả trái tim còn nóng hổi. Hãy nhận lấy hồng thôi anh buồn.

Trác Linh bấm bụng làm thinh, cô kéo Trầm Tú dậy, giọng đanh lại:

– Về ngay!

Tú hất mạnh Linh:

– Mày là cái thá gì mà ra lệnh cho tao. Đồ phản bạn!

Linh đau như bị đâm vào mặt nhưng vẫn nhẫn nhục làm thinh. Cô không thể bỏ mặc Tú giữa đám người nhố nhăng này được.

Trác Linh nhỏ nhẹ:

– Muốn mắng chửi gì tao thì về nhà mắng, tao nghe hết.

– Mày nghe chả ăn thua. Tao muốn cả thế giới này biết mày là đứa đã cướp tình yêu của tao.

Gã đàn ông ngồi bên phải Tú xuýt xoa:

– Chậc ... chậc! Cô em xinh đẹp ơi, ai lại làm thế. Trả tình yêu lại cho em gái này đi. Anh thừa bản lĩnh đàn ông làm người tình tuyệt vời nhất của em mà.

Trác Linh làm như điếc, cô tiếp tục bảo Trầm Tú về, nhưng chả ăn thua.

Tay cầm lon bia trông thật sành điệu, Tú ngửa cổ lên tu trong tiếng dzô theo nhịp của các gã đàn ông ngồi cùng bàn.

Một gã đứng lên áp lon bia vào miệng Linh ép cô uống, Linh vùng ra làm bia văng tung tóe. Nước này thì chịu hết siết rồi, Trác Linh quay lưng, cô chưa kịp bước đã bị một bàn tay kéo mạnh khiến cô ngã ngổ vào lòng gã ta. Trác Linh tức điên lên được, cô vớ lon bia trên bàn đập đại vào đầu gã. Bị đau gã đàn ông ré lên rồi vung tay tát Linh một cái tóe đom đóm.

Ngay lúc đó Linh cũng nghe Trầm Tú ré lên:

– Khốn nạn! Sao lại đánh nó?

Rồi như một người điên, Tú hất tung mọi thứ trên bàn nhậu xuống đất trước những đôi mắt ngầu đỏ của các bọm.

Quên cả nửa gương mặt buốt rất vì cái tát, Trác Linh lo lắng trước những đôi mắt ấy. Nắm tay Trầm Tú, Linh xăm xăm lôi nó đi như chạy ra khỏi quán. May phước chả có gã say nào đuổi theo bọn cô.

Trác Linh dắt xe ra khỏi bãi gửi:

– Tao đưa mày về nhà.

Trầm Tú lắc đầu nguầy nguậy:

– Tao không về. Tao không về! Tao muốn uống nữa.

Trác Linh ngao ngán nhìn Tú. Cô không ngờ nó khốn khổ thế này. Từ trước tới giờ, Tú luôn là đứa tự cao về thành tích có nhiều đuôi đeo bám. Vậy mà nó lại đổ gục trước Phi. Thật là khó tin.

Trác Linh nhỏ nhẹ:

– Mày chỉ được uống đá chanh hoặc cà phê thôi. Về quán Lá, tao sẽ pha cho mày uống.

Trầm Tú ngất ngưỡng ngồi phía sau Linh. Về tới quán, Tú ngã nghiêng đi vào và ngồi gục xuống bàn.

Nhật Hạ lại lắc đầu:

– Đúng là nhìn hổng giống ai.

Trác Linh nhăn mặt:

– Chị làm ơn pha món gì để cho nó uống giã rượu đi.

Nhật Hạ nhún vai:

– Cũng may bữa nay không có ông Chuẩn, thằng Thuần, thằng Phi ở đây, không thì con Tú trong mắt nhìn của họ chẳng được gờ-ram

nào.

Đội bà chị lắm lời đi vào, Trác Linh mới ngồi xuống bên Tú. Giọng nó lẽ nhè:

– Cuộc đời này sao đáng chán thế? Tao chán sống lắm rồi. Ước gì tao chết cho rồi nhỉ.

Trác Linh cười nhạt:

– Sung sướng như mày mà còn ước chết thì trên đời này chẳng còn mấy ai ham sống nữa.

Tú bật giọng:

– Tao sung sướng lắm sao?

Dứt lời, Tú khóc rưng rức, khiến Linh khó xử hết sức. Cô không biết phải an ủi Tú như thế nào nữa.

Trầm Tú nghẹn ngào:

– Ba mẹ tao sắp đưa nhau ra tòa ly dị, tài sản sẽ được chia đôi. Tao cũng bị chia nhưng ba mẹ đều đùn đẩy, chả ai muốn nuôi tao cả.

Hít hít mũi, Tú bệu bạo nói tiếp:

– Anh tao chán quá nên bỏ nhà đi cả tuần nay. Bây giờ tao mỗi một mình ...

Bạn bè cũng không có. Tao gọi điện cho Phỉ mong tìm một lời an ủi, nhưng chỉ cần thấy số máy của tao là Phỉ cúp máy. Tại sao Phỉ ghét tao dữ vậy? Phải tại mày không?

Trác Linh vội nói:

– Tao không hề nghĩ tới Phỉ.

– Vậy mày gọi Phỉ cho tao đi. Sao? Không muốn à? Đúng là dối trá. Ha ha!

Mày không qua mắt được tao đâu. Mày sợ tao cướp Phỉ chứ gì? Hừ! Nếu Phỉ yêu mày thì sao phải sợ.

Trác Linh hỏi:

– Mày muốn gặp Phỉ chi vậy?

Trầm Tú lắc đầu:

– Không biết. Có thể là để khóc để buồn, nhưng tao rất muốn gặp Phỉ, gọi Phỉ cho tao đi.

Linh nhìn vẻ mặt lơ lửng của Tú mà tội. Cô có nên gọi Phỉ không? Từ khi biết anh tới giờ, Linh chưa khi nào điện thoại cho anh.

Giọng Trầm Tú lại thúc giục:

– Đi đi Linh!

Trác Linh buột miệng:

– Mày nhấn số đi.

– Bằng cái di động này à? Phỉ thấy số máy sẽ tắt ngay. Mày gọi điện thoại nhà đi.

– Tao không biết số.

Trầm Tú kêu lên:

– Thật sao? Thật khó tin.

Trác Linh nhún vai:

– Vậy thì thôi.

Tú đọc một hơi số di động của Phỉ và hỏi:

– Mày nhớ chưa?

Làm thinh, Linh vào nhà. Dù chưa gọi Phỉ lần nào nhưng cô thuộc lòng số điện thoại của anh. Chúng nằm trên bao đĩa CD. Hôm nào nghe nhạc, Linh lại không lằm nhăm những con số đó chứ. Nhưng vừa rồi Linh không muốn Trầm Tú buồn nên mới nói thế.

Vào nhà, Linh không gọi vào máy di động cho Phỉ mà gọi số điện thoại nhà.

Lòng hồi hộp theo từng hồi chuông đổ, cô thắc thỏm chờ.

Giọng đàn ông vang lên làm Linh bối rối vì không nhận ra được là ai.

Cô ấp úng:

– Dạ thưa ... cho em gặp anh Phỉ.

Đầu dây bên kia im lặng rồi một giọng ấm áp bật ra:

– Phỉ đây. Là em đúng không Linh?

Trác Linh nuốt nước bọt:

– Vâng.

Phỉ cười thật nhẹ:

– Cuối cùng em đã gọi cho anh. Anh vui lắm!

Trác Linh mím môi:

– Anh tới nhà em ngay được không? Em chờ anh ngoài quán Lá. Chờ đến lúc anh đến mới thôi. Thật đó.

Dứt lời, Linh gác máy. Cô ngồi thừ ra ghé lòng bất ổn. Cô có cảm giác đã làm một việc sai quấy giống như đã lừa gạt Phỉ vậy. Anh sẽ nghĩ gì khi thấy Trầm Tú?

Trác Linh bồn chồn đi tới đi lui. Cô nhìn đồng hồ rồi trở ra ngồi với Tú.

Trước mặt nó là tách cà phê đã vơi. Trông nó có vẻ tươi tỉnh hơn lúc nãy.

Tay nhịp nhịp lên mặt bàn theo điệu nhạc, Trầm Tú hát mặt:

– Sao rồi? Phỉ đến không?

Trác Linh bỗng hết sức khó chịu khi nghĩ mình đã bị Trầm Tú lợi dụng.

Cô cau có:

– Tao không biết, nếu mày không muốn chờ thì cứ về.

Tú cười khẩy:

– Mày khó chịu quá vậy? Lẽ nào tao lại không chờ Phỉ khi tao luôn khao khát được gặp anh?

Trác Linh nhìn ra cửa. Phỉ đã tới, cô thật không ngờ anh phóng xe nhanh đến như vậy. Với mái tóc dài gió bạt ra sau, cái áo sơ mi bỏ ngoài bắt cần và chiếc quần jean bụi bặm, Phỉ hăm hở bước như gió.

Trái tim Linh như thất lại. Cô trông chờ anh biết bao. Vậy mà cô nữ gọi anh đến cho người khác. Linh đúng là đại dột và dối trá ...

Trác Linh đứng dậy khi thấy Phỉ đang đưa mắt tìm. Thấy cô, Phỉ mỉm cười.

Nụ cười của anh ấm áp như ngọn lửa trong đêm mưa, nó khiến Linh ngẩn ngơ.

Phỉ hát mái tóc bông bênh ra sau, mắt không rời khuôn mặt Trác Linh:

– Anh sợ em chờ, nên chạy xe như một gã điên.

Linh chớp mi:

– Vâng. Lẽ ra anh không nên chạy nhanh.

Phỉ say đắm:

– Nhưng anh, muốn gặp em ngay.

Trác Linh không biết nói sao khi lúc này thật lòng cô không muốn cho Phỉ gặp Trầm Tú. Cô sợ Phỉ sẽ hẫng đúng khi anh đang vui.

Lúc hai người còn mãi nhìn nhau thì Trầm Tú ngất ngưỡng đứng dậy. Mới vừa tỉnh queo đó, nó bỗng trở lại trạng thái say.

Giọng kéo nhừa nhựa, Trầm Tú nói như hát:

– Ch ...ào ...! Người làm trái tim tôi tan nát.

Mặt Phỉ chợt cau lại khi đã nhận ra Tú. Anh nói:

– Thì ra là như vậy. Em gọi cho anh tới đây là vì Trầm Tú sao?

Trác Linh ấp úng:

– Tú đang say, nó rất cần anh.

Phỉ khô khan:

– Em muốn anh phải làm gì đây?

Linh lí nhí:

– Anh trò chuyện, an ủi Tú.

Mặt lạnh như đá, Phỉ nói:

– Anh không thể. Em phải hiểu như vậy. Anh rất tiếc ...

Phỉ quay gót thật nhanh. Trác Linh chụp tay anh như một phản xạ:

– Em năn nỉ anh mà.

Phỉ dừng lại nhưng không hề nhìn Linh. Im lặng một chút, Phỉ mới nói:

– Được rồi!

Trác Linh nhẹ nhõm. Cô đi về phía quầy và ngồi phịch xuống.

Nhật Hạ bảo:

– Mày điên rồi mới giao trứng cho ác. Nhỏ Tú là ác là đấy!

Linh cãi:

– Nhưng Phỉ cũng là điều hâu chớ đâu phải trứng.

Nhật Hạ lắc đầu:

– Tao không hiểu nổi mày. Đùa với tình có ngày mất trắng.

– Tại chị hồng biết, chớ nhỏ Trầm Tú đang buồn chuyện gia đình. Ba mẹ đưa nhau ra tòa ly dị, đã vậy còn không ai chịu nuôi nó. Tú thích Phỉ, em nghĩ nếu có Phỉ an ủi, buồn nó sẽ vui.

Hạ nhún vai:

– Mày đặt Phỉ trước sự đã rồi là không nên. Đàn ông nhiều tự ái lắm. Phỉ sẽ nghĩ mày xem thường nó.

Trác Linh áp ứng:

– Em đâu có ...

Rồi thắc thỏm nhìn về chỗ Tú và Phỉ ngồi. Nhật Hạ cũng chong mắt nhìn theo.

Trầm Tú nằm gục trên bàn trong khi Phỉ đang nói gì đó với thái độ hết sức điềm tĩnh.

Hạ chép miệng:

– Con quỷ ấy lại diễn tuồng. Thiết tội cho thằng Phỉ!

Trác Linh xiu xuống như bánh tráng mắc mưa. Cô đúng là ngu nên mới bị Trầm Tú xỏ mũi hết lần này tới lần khác.

Linh ân hận:

– Em đúng là đại dột.

Nhật Hạ cười khẩy:

– Giờ mới nhận ra hả? Hừ! Mày đã nhận ra rồi thì để đó tao trị nó.

Trác Linh còn ngớ ra, chị Hạ đã te te đi một hơi tới chỗ Trầm Tú.

Chả biết Hạ nói gì mà Phỉ đứng lên, bước về phía quầy Linh ngồi.

Ngay lúc đó, Trầm Tú bật dậy, nó đập vỡ cái ly rồi lấy mảnh vỡ dí vào cổ tay mình.

– Phỉ! Nếu anh bỏ đi, em sẽ chết cho anh coi.

Phỉ đứng khựng lại. Cả quán nhốn nháo lên. Nhật Hạ rồi rít năn nỉ:

– Trầm Tú ơi! Có gì bức xúc từ từ nói, em đừng có đại dột ...

Trầm Tú quắc mắt:

– Chị tránh ra đi. Em không cần chị

Trác Linh sợ quá. Cô không ngờ Trầm Tú lại liều mạng đến thế. Dù biết nó giỏi tài đóng kịch, Trác Linh vẫn không sao bình tĩnh khi nghĩ Tú sẽ tự đâm mảnh ly vỡ vào mạch máu tay.

Đưa mắt lơ lảo nhìn Phỉ, Linh thấy anh khẽ nhú mày rồi rất tự nhiên anh trở lại chỗ Trầm Tú.

Miệng mỉm cười thật quyến rũ, Phỉ bảo:

– Em mệt rồi, anh sẽ đưa em về nhà! Ngoan! Đưa anh mảnh ly bể ...

Trầm Tú lắc đầu:

– Em chưa muốn về nhà ...

Phỉ vẫn ngọt ngào:

– Anh sẽ chở em chạy vòng thành phố.

Trầm Tú vênh vác:

– Anh làm em ngạc nhiên quá. Thôi cũng được Nhưng chỉ em và anh thôi, không ai khác đi theo đâu.

Phỉ gật đầu:

– Rồi! Chỉ em và anh ...

Tú vút mảnh vớ xuống rồi ngật nghẻo cười. Phỉ choàng vai và dìu Tú ra chỗ gọi xe. Anh đi và chẳng thèm nhìn lại xem Trác Linh thế nào.

Lòng Trác Linh rối bung lên khi Nhật Hạ lầu bầu:

– Con quỷ ấy đã đạt được mục đích. Công nhận mặt nó dày thật, chỉ vái sao thằng Phỉ không phải đưa yếu bóng vía để bị nó cho vào tròng.

Linh thở dài, Phỉ có phải người yếu bóng vía không? Ai mà biết được. Biết rằng chỉ có lửa mới thử vàng nhưng Trác Linh sợ mình sẽ bốc cháy trước ngọn lửa mình đã đốt.

Cô ngồi ủ rũ bên quầy mặc cho nhạc Metal Rock đập rầm rầm, Linh không động đậy tay chân. Phần xác Linh ở đây còn hồn lang thang ở đâu đấy. Tưởng tượng ngồi sau lưng Phỉ, Trầm Tú sẽ áp mặt, ôm eo rồi mè nheo nũng nịu đủ điều, Trác Linh sôi sục đau. Tất cả cũng tại cô đã ngu ngốc lại hời hợt. Cô đã mang thứ mình quý giá tặng cho kẻ khác, giờ ân hận cũng đã rồi.

Nhật Hạ hỏi:

– Sao còn ngồi đó? Định chờ Phỉ hả? Tao chắc nó về luôn rồi.

Trác Linh kêu lên:

– Sao lại về luôn? Ảnh chưa nói gì với em hết mà.

Hạ dài giọng:

– Nói gì bây giờ. Nó làm gì với Trầm Tú chã lẽ lại kể với mày?

Linh tròn xoe mắt:

– L ...àm gì là ... làm g ...ì?

Nhật Hạ bật cười hi hi:

– Bình tĩnh lại rồi thử nghĩ xem. Tụi nó làm gì. Đúng là ngố!

Trác Linh tức muốn khóc luôn. Cô không nghĩ Phỉ tệ như chị Hạ tưởng, nhưng trong bụng cứ nóng như có lửa.

Cô ngóng mãi ra cổng và bật chạy ra khi thấy cái dáng ngang tàng của Phỉ bước vào.

Trác Linh khựng lại trước vẻ mặt dừng dưng đến vô cảm của anh.

Cô ấp úng:

– Trầm Tú thế nào rồi anh?

Phỉ nhìn cô, đôi mắt đầy trách móc:

– Đã về nhà. Anh tới cho em biết. Xem như anh đã xong phận sự.

– Em rất tiếc, chuyện đã xảy ra ngoài ý muốn.

– Anh hiểu em quan tâm đến Tú nên mới điện thoại gọi anh mà không cần biết anh nghĩ gì. Lúc nhận điện thoại, anh vui lắm, thật ra anh đã làm, trong thâm tâm em không hề có anh. Từ giờ trở đi anh sẽ không làm phiền em nữa.

Trúc Linh đứng như bị chôn chân một chỗ.

Cô rói cả lên:

– Không phải như anh tưởng đâu. Anh chưa bao giờ làm phiền em. Thật mà!

Phỉ cười nhẹ:

– Em nói vậy thôi, chớ có đó. Chào em.

Trúc Linh không sao mở miệng nổi. Cô nhìn Phỉ bước đi và nghe gió khuya từ trên cao ủa về khiến quán Lá nhà cô phút chốc chợt xạc xào lá.

oOo

Trúc Linh ngồi chống cằm nghe Trầm Tú ba hoa:

– Một lần say tao nhớ đời nhớ kiếp, nhưng tao không ân hận chút nào. Tao đã đạt được mục đích của mình. Thật là tuyệt!

Thủy Trúc hỏi ngay:

– Mục đích gì? Nói ra cho người nghe một chút.

Trầm Tú hấp háy mắt:

– Bí mật! Tao nói ra có người buồn đó.

Hồng Thắm bĩu môi:

– Mà mà cũng sợ có người buồn vì mình sao? Hơi bị lạ ghen.

Tú hạ giọng:

– Sợ chớ! Vì người này rất thân.

Thẩm tò mò:

– Đưa nào vậy? Đừng nói là Trác Linh nha, vì chỉ có nó mới thân với mày.

Trầm Tú đưa tay lên ngực:

– Thắc mắc làm chi. Tụi bây chỉ cần biết tao đang vui, đang ngất ngây hạnh phúc vì yêu và được yêu.

Thủy Trúc rùng mình:

– Sến vừa thôi. Ngất ngây hạnh phúc vì yêu và được yêu. Eo ơi! Chân tay tao nổi ốc lên cả rồi. Mày phờ quá, không sợ lão Hóa mắc cỡ hả?

Tú vénh mặt lên:

– Ăn thua gì tới Hóa. Anh ta đâu phải là tình yêu của tao. Tao nhường Hóa cho đứa khác rồi.

Thủy Trúc chanh chua:

– Câu này xưa rồi Diễm. Mỗi lần quen một chàng mới, mày đều nói câu này. Thế anh nào mới là tình yêu sau cùng của mày?

Trầm Tú nhấn mạnh:

– Anh này. Người ta yêu ngay cái nhìn đầu tiên.

Hồng Thẩm hỏi:

– Nhưng hắn ta có yêu mày ngay cái nhìn đầu tiên không?

Trầm Tú lắc đầu:

– Không. Nhưng chàng yêu tao bằng cái nhìn lưng chừng. Với tao

quan trọng là tình cuối, chớ tình đầu thì ... như một nhà thơ đã viết:
Ôi mối tình đầu. Như đi trên cát. Bước nhẹ mà sâu .Mà cũng nhòa mau”.

Mặt Thắm nghếch ra:

– Nghĩa là sao?

Trầm Tú vung tay lên như nhạc trưởng:

– Nghĩa là ... Anh đã từng yêu ai, khổ vì ai em không cần biết, miễn sao từ bây giờ đến cuối đời, anh yêu em và thuộc về em là đủ rồi.

Thủy Trúc gật gù:

– Cũng phải. Mày từng qua tay bao nhiêu đứa, không ... rộng lượng với chàng như vậy thì đâu công bằng.

Tú cau mặt lại:

- Cái gì mà qua tay bao nhiêu đứa? Mày ăn nói cẩn thận một chút đi.

Tĩnh queo, Trúc bồi thêm:

– Ai không biết mày như thế nào. Tao giữ mồm giữ miệng cũng chả ăn thua.

Lời nói có cánh, tiếng đồn biết bay, mày giữ mồm giữ miệng được mỗi tao liệu mày cột được lời nói không?

Trầm Tú thản nhiên:

– Tao đẹp lại con nhà giàu, thiếu gì đứa ganh gét. Mà đã ghét thì phải nói xấu. Tao chả sợ những lời nói có cánh đó.

Thủy Trúc bắt bẻ:

– Vậy thì cần gì mày bảo tao ăn nói cẩn thận.

Trầm Tú lảng ngay sang chuyện khác, khiến Trác Linh dù đang buồn

bực cũng phải nhếch môi chua chát.

Khoảng thời gian gần đây trong lớp hay hỏi Linh vì sao không ... chơi với Trầm Tú nữa. Cô luôn ậm ừ né câu trả lời trong khi Tú lại xa xôi bóng gió rằng Linh thích Hóa của nó nên còn mặt mũi nào để nhìn nhau.

Hôm nghe Thủy Trúc kể lại những lời điêu ngoa đó, Trác Linh tức không chịu được, cô về nhà mách lại chị Hạ.

Bà chị cô cười khẩy:

– Cây ngay không sợ chết đứng. Mà cứ để ngoài tai những lời đấy, tao sẽ cho nó biết tay.

Chả hiểu chị Hạ sẽ Cho nó biết tay ra sao mà hôm nay Trầm Tú lại bày trò nữa. Nó không nói thẳng họ tên ra, Linh cũng hiểu nó muốn nhắc tới ai. Tú muốn Linh phải khốn đốn, khổ sở vì miệng lưỡi rắn rết của nó. Chơi với Tú cũng mấy năm ròng, vậy mà Linh vẫn không hiểu nổi nó.

Chị Hạ bảo nó là đứa bệnh hoạn, nên mới đối xử với bạn bè như vậy. Đúng là Tú đang bị sốc chuyện gia đình nên mới đối xử với cô như thế, nếu không nó đâu quá độc ác với Linh. Cô đã làm tất cả vì nó vậy mà Tú vẫn chưa vừa lòng.

Nhớ tới Phi, Trác Linh nuốt tiếng thở dài. Kể từ buổi tối đầy kịch tính đó, Phi không thấy đâu cả. Anh đã không làm phiền Linh như đã hứa.

Có khi nào Phi đã chuyển tình cảm sang Trầm Tú không? Con yêu ấy giỏi lấp lửng trên người người khác, nó khiến Trác Linh cứ rối mù như người đi trong sương ấy.

Mà nếu Phi thay đổi thì anh quá tầm thường, đâu đáng Trác Linh phải đau khổ.

Trác Linh chua chát nghe Trầm Tú cười. Khó chịu quá, Linh bước ra hành lang. Thủy Trúc bước theo. Nó choàng vai Linh:

– Mày mà buồn là trúng kế của nó.

Linh gượng cười:

– Tao đâu có buồn, nhưng khó chịu lắm.

Thủy Trúc nói:

– Đâu phải mình mày khó chịu. Tú rất dở khi đánh mất tình bạn duy nhất nó có được từ mày. Trong lớp này đâu ai là bạn nó đâu. Thấy nó bây giờ, đứa nào cũng ón. Ờ, quên nữa. Ba mẹ nó vẫn làm ăn sinh sống cùng nhà, chớ làm gì có vụ ly dị người ở một nơi. Nó nói láo để người khác phải chú ý tới nó đó.

Trác Linh kêu lên:

– Sao mày biết?

– Chú tao là bạn làm ăn với ba mẹ nó mà. Ổng hết sức bất ngờ khi nghe tao nói về ba mẹ Tú. Sau đó ổng tìm hiểu và cam đoan là không có chuyện ly dị.

Chú tao bảo ba mẹ Trầm Tú là một cặp vợ chồng đồng lòng tát cạn biển Đông.

– Ba mẹ Tú giả vờ hạnh phúc thôi, chớ thật ra ông bà lục đục lâu lắm rồi.

– Tao thấy nó cần đi bác sĩ tâm lý. Nó sung sướng quá, nên hóa khùng. Nếu không thì bản chất nó là một đứa dối trá, thích phóng đại sự việc chớ bộ ai cũng nhậu xỉn như nó khi bố mẹ có vấn đề sao.

Trác Linh còn đang băn khoăn vì những lời của Thủy Trúc, thì con nhỏ lại hỏi:

– Mày biết cái gã đang làm Trầm Tú ngất ngây hạnh phúc chứ?

Linh gật đầu:

– Biết!

– Phải gã hôm trước ngồi trong quán Gió với nó không?

Linh ngập ngừng:

– Không phải.

– Ủa! Vậy mà cách đây mấy hôm, tao lại thấy Tú và gã đó cùng uống cà phê.

Trác Linh nuốt nghẹn xuống. Cô biết Thủy Trúc nhìn lầm Phỉ thành Phiên, nhưng không muốn giải thích.

Chuông vào học. Trác Linh uể oải vào lớp. Cô không ngồi kế Trầm Tú như trước kia, nhưng khổ sao mọi hành động của nó cô đều biết. Nó khoe khoang, khoác lác với lũ bạn về tình yêu của nó bằng những lời hết sức lấp lửng, Linh nghe và âm ức.

Bữa nay cũng thế. Dẫu biết là không đáng, song Trác Linh vẫn nặng ngực.

Không có gì ấm áp bằng tình bạn và cũng không có gì ghẻ lạnh như tình bạn.

Cũng lạ! Mới hôm nào thân thiết là vậy, thoáng chốc đã xem nhau hơn cả kẻ thù.

Giá mà Linh có được bộ mặt trơ tráo như Trầm Tú để có thể thản nhiên nhí nhố giống nó nhỉ? Mà nếu được như thế thì cô đâu còn là cô nữa.

Chuông tan học xè xè vang lên. Trác Linh cố hết sức chậm rãi thu dọn sách vở vào túi xách. Cúi người, cô lùa tay vào kiểm tra chiếc ngăn bàn rộng không như một cách tránh gương mặt kênh kiệu của Trầm Tú khi nó vung vít tuyên bố:

– Đứa nào muốn biết mặt. boy mới của tao thì xin mời, chàng đang chờ tao ngoài cổng trường ngoài kia kìa.

Trác Linh cố giữ vẻ mặt bình thản, cô không tin vào lời của Tú, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt e ngại của Thủy Trúc dành cho mình.

Đến bên cô, Trúc thân mật:

– Về mầy! Để ý chi tiếng ... bò rống đó.

Linh nói:

– Tao muốn lên mạng. Mầy đi không?

Thủy Trúc gật đầu.

– Đi!

Hai đứa ra bãi gọi xe. Tới cổng, Trác Linh tìm nhưng chẳng thấy Tú cũng chẳng thấy Phi đâu.

Vậy là họ đưa nhau đi rồi, Linh uể oải không dẫn nổi xe. Cô chạy rề rề đến mức Thủy Trúc phải thúc hối.

Hai đứa vào điểm truy cập. Giờ tan học chả có máy trống thế là về. Đến gần nhà mình, Linh tấp vào điểm Internet quen. Cũng may ở đây hoàn toàn trống vắng.

Cũng khá lâu, sau sự cố Lãng Tử, Mắt Biếc, Linh đã thôi lên mạng. Cô bỏ mặc Đại bàng con mà không quan tâm xem hắn còn liên lạc với mình không?

Bữa nay, nếu không Đấu láo với ai đó, chắc Linh phát điên mất.

Mở hộp thư của mình, cô cảm động khi thấy những tin nhắn rất chân tình của Đại bàng con. Thì ra anh chàng vẫn còn nhớ tới cô, dù cô không chat, mail gì với anh chàng nữa.

Sâm Cầm!

Không biết vì sao em biến mất như chưa bao giờ trò chuyện với tôi.

Dù không biết lý do, tôi vẫn mong mọi điều tốt đẹp hãy đến với em ngay cả khi em ngủ .

Trác Linh chớp mi. Cô không ngờ mình lại đọc được những lời lẽ thương như vậy của một gã đàn ông chưa rõ mặt mũi, họ tên.

Linh lướt mắt qua tin nhắn mới nhất của Đại bàng con.

Sâm Cầm nhỏ!

Em đang ở đâu vậy? Giá mà có em, chắc tôi sẽ bớt buồn

Trác Linh bâng khuâng nhìn gương mặt buồn được vẽ kèm theo những dòng chữ. Gương mặt tròn xoe với các nét kéo xuống trông thật tội nghiệp.

Suốt thời gian qua, Linh có vui đâu nào. Nhưng Linh ôm nỗi buồn chớ không “trút” với ai ngoài chị Hạ.

Phải chi Linh đừng bị sự cố Lăng Tử, chắc cô cũng đã lên mạng để gào to rằng:

Tôi đang buồn, đang thất tình ... với gã Đại bàng con này rồi. Và như thế biết đâu tâm hồn Linh đã bình lặng trở lại.

Gỡ lốc cốc những con chữ, Trác Linh gửi cho gã:

Đại bàng con!

Rất cảm động khi bạn vẫn nghĩ đến tôi. Giá mà bạn xuất hiện ngay bây giờ để chúng ta cùng chat nhĩ”.

Vừa gửi lời nhắn của mình đi vài phút, Trác Linh đã suýt reo lên khi nhận được phúc đáp của Đại bàng con ngay.

– Hi! Sâm Cầm nhỏ! Mừng em đã vỗ cánh bay về với tôi.

– Hi! Đại bàng con. Thật ra suốt thời gian qua, tôi tự giam mình chớ có bay đi đâu mà trở về.

– Tự giam mình nghĩa là sao?

Trác Linh gõ chữ:

– Nghĩa là tôi không thoát khỏi nỗi buồn tự tôi gây ra.

– Tên nỗi buồn là gì?

– Bạn hỏi để làm chi?

– Biết tên nỗi buồn tôi sẽ làm phép hóa giải cho em?

– Làm phép hóa giải à? Ý tưởng hay, nhưng người hóa giải được nỗi buồn của tôi không phải bạn đâu?

– Vậy thì là ai?

– Không nói được.

– Nỗi buồn không tên và người không tên, chúng ta không nhắc đến những cái không tên ấy nữa, được chứ?

– OK. Hãy nói về mình đi. Suốt thời gian qua, bạn đã làm được những gì hả Đại bàng con?

– Tôi làm vui lòng một hai người nào đó và làm đau lòng mình.

– Và bây giờ bạn đang ân hận?

Đại bàng con:

– Không đâu! Tôi chỉ phân vân không biết phải đối xử làm sao cho phải với người tôi không yêu với người không yêu tôi. Sớm muộn gì cũng nhận thấy rằng được sống thanh thản và rất khó không?

– Có! Bạn đang bận tâm điều gì mà mơ tới sự thanh thản?

– Ở tuổi tôi và em có điều gì để bận tâm hơn tình yêu?

Trác Linh mỉm cười, cô gởi cho Đại bàng con một đoạn nhạc:

Tình yêu là chiếc lá khô, là bóng dáng ai, một chiều nhạt phai. Tình yêu là những cánh chim là tiếng hát em trong xanh êm đêm ...

Đại bàng con:

- Một ca khúc về tình yêu hay tuyệt. Cảm ơn em đã gửi cho tôi.
- Nói với tình yêu của bạn đi. Người ấy vẫn còn trốn tránh bạn sao?
- Đã có một lần cô bé gọi điện cho tôi.
- Vậy là tốt quá rồi.
- Nhưng không phải vì tôi mà vì một người khác Tôi gửi em đoạn thơ này đọc chơi: *Có gì nản hơn gã đi về một mình. Thêm tí trời mưa nho nhỏ ...*

Có gì nản hơn gã ngồi quán một mình. Đèn khuya quán lạ. Trút hết hũ đường vào ly cà phê. Uống và nhăn mặt . Và cười khan. Và tự nhủ... Thôi, hãy quên đi gương mặt. Cần lãng quên.. Như mưa đang làm mờ ô cửa kính.. Mặt ai nhìn cũng lem nhem .

Trác Linh thắc mắc:

- Thơ của anh à?
- Ồ không! Thơ của nhà thơ Đỗ Trung Quân đang hoàng.
- Một bài thơ tội nghiệp. Thế bạn đã quên được Gương mặt cần lãng quên chưa hay chỉ mới làm gương mặt ấy lem nhem thôi?

Đại bàng con:

- Gương mặt ấy vẫn hiển hiện trong tôi như từ đó đã sinh ra vậy.
- Bạn là người chung thủy?
- Trước đây tôi vốn rất hoang đường, giờ thì ngựa đã mỗi vó. Tôi đã tìm được cánh đồng của mình, nhưng thật khó khi tôi không được

đón nhận như đã mong mỏi.

– Và bạn đã bỏ cuộc?

– Chắc là không. Tôi chỉ hụt hẫng đôi chút nhưng rồi đâu sẽ vào đó, có điều lần này tôi chân tình và nghiêm túc.

– Đã xác định tư tưởng thì sao bạn lại than buồn?

Đại bàng con:

- *Buồn này từ thuở thôi nôi. Từ khi đất biết cuộc đời khổ đau”.*

Trác Linh:

– Bạn mê thơ quá nhỉ. Tôi sẽ tặng bạn một “Khúc buồn”.

“Buồn giao cánh tay. Buồn khoác lên vai. Buồn sắp hàng hai. Buồn dài trên mi. Buồn bước chân đi. Buồn dừng chân lại. Buồn đứng thẳng hàng. Vĩnh biệt nỗi buồn”.

– Có người nói với tôi rằng người ta đã chia loại buồn để rồi vĩnh biệt nó. Tôi hy vọng Đại bàng con cũng sẽ vĩnh biệt nỗi buồn.

– Người nào đã tặng em bài thơ này vậy? Phải hẳn đang là nỗi buồn của em không Sâm Cầm?

Trác Linh nghe lòng rưng rưng, cô gõ phím:

– Bạn đoán đúng rồi. Chính hẳn, một gã tưởng là sâu sắc nhưng rất đỗi vô tình. Hẳn làm tôi trở nên dờ dờ ươn ươn, tâm tính thay đổi bất thường nhưng hẳn không hề biết ... Đã vậy, hẳn còn trách trong tim tôi không có bóng hình hẳn. Hẳn không hề biết tôi phải giấu kín tình cảm vì một người bạn thân của tôi cũng thích hẳn. Con bé đã thổ lộ với tôi, năn nỉ tôi giúp nó có được tình yêu từ hẳn ... Và tôi đã động lòng trắc ẩn.

– Có thật Sâm Cầm nhỏ thích gã vô tình ấy không?

– Có chứ! Nhưng hai người cùng thích một người chắc chắn phải có

người rút lui.

– Sâm Cầm đã tình nguyện rút lui?

– Tôi không rút lui mà chỉ khó xử với hấn và với bạn. Hấn đã hiểu lầm và quay đi. Thật không gì buồn hơn ...

Đại bàng con:

– Tôi chợt ngộ ra một điều. Đôi khi người ta nên bị buồn. Nỗi buồn khiến mình chứng chắc hơn, lớn khôn hơn. Bởi vậy em hãy tin: Niềm hạnh phúc sẽ xuất hiện tiếp theo nỗi buồn. Tôi tin tôi và em sẽ: Vĩnh biệt nỗi buồn. Cảm ơn bài thơ Khúc buồn của anh chàng rất đổi vô tình. Nhờ bài thơ ấy tôi đã nhận ra em Sâm Cầm nhỏ ạ!

– Nhận ra tôi nghĩa là sao?

– Nghĩa là tôi hiểu em hơn và hiểu cả tôi hơn trước đây. Em không còn là một người bạn ảo nữa. Tôi đã hình dung khá rõ về em. Chúng ta sẽ là bạn tốt, em đồng ý chứ?

– Đồng ý! Nhưng đã tới giờ tôi phải nói chia tay rồi.

– Vâng! Mong gặp lại. Sâm Cầm nhỏ. Chúc em đêm nay ngon giấc. Nằm mơ sẽ không gặp gã vô tình cho đáng đời gã đã quá vô tình ...

Trác Linh mỉm cười. Cô rời khỏi điểm Internet với cái hẹn sẽ gặp lại ...

Dẫu biết Đại bàng con không thể nào thay thế Phỉ, nhưng Trác Linh vẫn thấy vui, vui vì được chia sẻ. Đây là lần thứ nhì Trác Linh thổ lộ tâm sự của mình với Đại bàng con. Lần trước nhờ hấn, Linh và mẹ đã hết căng thẳng. Lần này biết đâu nhờ hấn tiếp sức, Trác Linh sẽ sớm “Vĩnh biệt nỗi buồn”.

Về nhà, Linh chạy vội ra quán Lá để ... khoe Nhật Hạ. Tới quầy, Linh gặp chị Hạ mặt mày phùng phùng sát khí.

Dí dí cái di động vào người lão Chuẩn, Nhật Hạ rít lên như mụ điên:

– Anh khai đi chứ. Nó là ai mà nhắn cho anh những lời tình tứ thế này?

Mặt lão Chuẩn chảy dài ra:

– Là ai, anh đâu có biết.

Hạ dậm chân:

– Không biết mà sao lại hẹn hò? Tôi đọc thấy rõ ràng đây: *Họa mi chờ anh ở quán Bến Sông Trăng. Nhớ tới đúng giờ đã hẹn* .

Gãi đầu, Chuẩn nhìn Trác Linh rồi nói:

– Họa Mi là một người anh quen qua ... qua ... Internet nên đâu biết là ai.

Mắt tròn ngược, Nhật Hạ lấp bắp:

– Cái gì? Anh cũng chat nữa hả? Trời ơi! Tôi thật không ngờ. Vậy mà anh luôn mồm chê chat là vớ vẩn, nhảm nhí. Thì ra anh xảo sự, dối trá. Anh vờ chê để qua mặt tôi. Hừ! Anh quen nó lâu chưa?

Lão Chuẩn nhăn mặt:

– Mới ... hai ngày.

– Xảo! Mới hai ngày mà hẹn gặp rồi.

– Em nghe anh giải thích đã ...

Nhật Hạ nhe nanh cọt ra:

– Im! Không giải thích gì hết. Tôi không nghe đâu. Lâu nay anh giả bộ hiền lành, đạo đức, nhưng không ngờ anh lừa dối tôi. Anh là ... là đồ ma quỷ.

Trác Linh cũng tức phụ chị Hạ:

– Anh đúng là quá đáng. Em không bênh vực anh nổi rồi.

Hạ ra lệnh:

– Tôi muốn chat với con Họa Mi này cho rõ trắng đen. Anh đi với tôi ra tiệm.

Linh! Mày trông quán hộ tao.

Chuẩn sửa gọng kính trên mũi:

– Khổ quá! Em chả biết gì hết. Giờ này nó có lên mạng đâu mà em đòi gặp nó.

Nhật Hạ khựng lại. Cô nhìn Chuẩn đầy ngờ vực rồi qua sang hỏi Trác Linh:

– Phải làm sao đây Linh?

Trác Linh cười cười rồi bỏ nhỏ vào tai Hạ:

– Làm sao em đâu có biết. Ý chị muốn xử ống thế nào? Nói ra đi cho nhẹ.

Giọng Nhật Hạ cứng cỏi:

– Cắt đứt! Từ nay trở đi tôi không muốn nhìn thấy bản mặt anh nữa. Biến!

Chuẩn đứng xụi lơ:

– Anh chỉ đùa cho biết thế nào là chat thôi. Có anh thề, anh chì có mình em.

Không tin em hỏi Trác Linh xem.

Linh dẩy nẩy:

– Em biết gì mà anh bảo hỏi em?

Rồi cô hấp háy mắt:

– A nhớ rồi. Nếu anh trong sáng, hồng có.. gian tình với nhỏ Họa Mi, Sáo Sậu gì đó thì đưa em cái địa chỉ và password của cả hai người. Em sẽ kiểm tra hộp thư của anh xem là biết liền chứ gì.

Chuẩn nuốt nghẹn xuống. Anh chép miệng viết lên cái phiếu tính tiền địa chỉ rồi biết thân biết phận ra cái bàn ô góc quán ngồi ... sám hối.

Nhật Hạ nói một hơi:

– Mày đi kiểm tra liền cho chị, nếu không lão sẽ xóa hết thì đâu còn bằng chứng. Hừ! Nhìn bộ mặt lão mới thấy ghét làm sao. Đúng là tao quả chủ quan, tin người ...

Nói tới đó, Nhật Hạ sụt sịt khóc, khiến Trác Linh phải gắt.

– Trời ơi! Đã bảo đây là trò giải khuây tán gẫu, chị khóc gì mà khóc.

Nhật Hạ mếu máo:

– Giải khuây, tán gẫu cũng không được. Hừ! Bọn đàn ông sao mà đều giả, sở Khanh thế cơ chứ. Hic ...

Trác Linh lắc đầu thờ dài. Ông Chuẩn quá quắt thật. Vậy mà hôm trước ông thề sống thề chết sẽ chừa tới già, không chat với ai. Hà! Giờ thì Ông bị bà bắn thật rồi. Thật đáng kiếp!

Nhật Hạ giận dỗi:

– Sao còn đứng đó. Đi dùm chị đi.

– Em đọc mail của ông thì ăn thua gì. Ngày mai em chở chị đi. Nếu hộp thư của ông trống không nghĩa là ông có tịch nên đã rục rịch trước. Chị đe ông em không cần.

Nhật Hạ im lặng. Một lát sau mới gạt đầu:

– Được rồi. Em vào nhà đi.

Trác Linh dứ dứ nắm đấm về phía Chuẩn và nhận nụ cười méo mó

của ông ta.

Ngồi thừ ra salon, Linh nhớ tới Đại bàng con. Có bao giờ vào ngay lúc này, anh ta cũng đang bị một phụ nữ khác tra xét, hỏi cung như chị Hạ vừa hỏi cung anh Chuẩn không?

Thật khó trả lời khi mối quan hệ giữa Sâm Cầm nhỏ và Đại bàng con là mối quan hệ của thế giới ảo ...

Thế giới thật với Trác Linh vẫn còn muôn màu muôn vẻ cần được khám phá, nói chi tới thế giới ảo đó. Đã có gan thì phải đi tới cùng chứ không thể bỏ cuộc giữa chừng. Cho dù Đại bàng con là ai chẳng nữa, thì giữa cô và hắn cũng có những đồng cảm, bởi vậy Linh đừng nghĩ ngợi xa xôi làm gì rồi thất vọng.

Bụng chai nước trong tủ lạnh lên tu một hơi thật dài, phiên hà một tiếng rồi hỏi:

– Đạo này mày còn gặp con bé Tú không Phi?

Đang rửa chén, Phi ngừng tay:

– Không. Anh hỏi chi vậy?

Phiên chép miệng:

– Tao vừa gặp nó. Đúng là oan gia ngõ hẹp vào quán, mới ngồi xuống là nó sà tới ngay, tao muốn lui cũng hông kịp. Thế là hai đứa cùng nhậu ...

Phi bực giọng:

– Phải anh không vậy? Bộ hết người nhậu rồi à? Coi chừng anh rước họa vào thân đó.

– Ôi dào! Sao đạo này mày đang hoang thế? Đàn bà, con gái đẹp thì đúng là họa rồi. Không rước cũng tới, đã tới thì phải đón tiếp, phải chuyện trò.

– Nhưng đâu có nghĩa là anh nhậu với nó. Con bé ấy mà say thì

quậy tới bến luôn.

Phiên xoa cằm:

– Sao mày biết? Đã từng uống với nó rồi hả?

Phỉ ậm ự:

– Không. Nhưng tôi từng chịu trận khi nó say.

– Thì ra là thế. Trầm Tú cũng hoang gớm.

– Anh không làm gì con nhỏ chứ?

Bật cười, Phiên nói:

– Tao đâu có đồn mạt dữ vậy. Nói chung Trầm Tú cần một kẻ cao tay dạy dỗ, nó sẽ đầu vào đó nếu được yêu chân thật.

Phỉ lắc đầu:

– Rất tiếc tôi không thích Trầm Tú.

– Vì mày đã thích Trác Linh chứ gì? Nhỏ Tú thật ngốc khi không nhìn nhận sự thật này. Tánh tình con bé đâu hợp với tánh tình mày.

Phỉ tán thành:

– Đúng. Trầm Tú có vẻ hợp với anh hơn.

Phiên hất hàm:

– Mày ngụ ý gì khi nói thế?

Phỉ nhún vai:

– Chỉ là nhận xét thôi.

Rửa tay, Phỉ mở tủ lạnh lấy ra đĩa dưa hấu. Anh bảo:

– Ăn đi! Mẹ của Trác Linh cho đấy.

Phiên cười cười:

– Cá cắn câu rồi à?

Phỉ lắc đầu:

– Đầu óc anh lúc nào cũng hắc ám.

Cầm miếng dưa đỏ ao lên, Phiên nói:

– Đùa thôi mà. Nếu lần này mày thành thật với tình yêu thì tốt. Chúc mừng mày, bản sao của tao.

Phỉ đập lại:

– Tôi là tôi, chứ chả là bản sao của ai hết.

Phiên cắn miếng dưa:

– Vậy tao là bản sao của mày. OK chưa?

Phỉ lầu bầu:

– Cóc thêm! Hừ! Là bản sao của kẻ khác hoặc kẻ khác là bản sao của mình đều khó chịu như nhau. Bộ anh không thấy vậy à?

– Đương nhiên là thấy, nhưng tao không đặt nặng vấn đề ấy như mày. Tao tự do sống theo sở thích của tao chứ đâu vì sợ giống mày mà phải ép bản thân cho khác đi.

– Tôi chả hề ép bản thân cho khác đi.

– Thế thì có gì phải ngầu lên.

Thấy Phỉ mặc áo, Phiên hỏi:

– Tới nhà ... em à?

– Ờ ...

– Trác Linh hả?

Phỉ hỏi ngược lại:

– Chớ anh nghĩ là ai?

Vỗ vỗ vào vai Phỉ, Phiên ra về anh Hai:

– Cố lên! Đừng để vượt mất Trác Linh như ngày xưa chú Thao đã để vượt cô Kim Hải.

Phỉ cười cười:

– Chắc chắn tôi sẽ không để vượt Trác Linh rồi. Phần anh, lo dạy dỗ con bé cá biệt Trầm Tú đi. Xem ra nó với anh xứng đôi vừa lứa lắm đó.

Phiên cười hi hi:

– Chuyện nhỏ! Tao đâu ngại khó. Dạy dỗ thì dạy dỗ chứ. Dạy vợ phải từ thuở bơ vơ ... chưa về mà.

Phỉ dắt xe ra. Anh kiểm tra và thấy mấy quyển sách vẫn còn trong bao mang bên hông xe.

Qua Thuận, Phỉ đã biết được gu đọc sách của Trác Linh nên đã cất công tìm cho bằng được những quyển cô ưa thích. Với món quà này, chắc chắn cô nàng sẽ rất ư cảm động.

Từ ngày biết Sâm Cầm nhỏ là Trác Linh, Phỉ như người trúng độc đắc.

Anh biết Linh thắc thỏm vì mình, nhưng vẫn kiên lòng lặng thinh. Anh muốn Trác Linh phải nặng tình với anh hơn nữa. Làm như vậy có ác thật, nhưng Phỉ cũng thắc thỏm khi vẫn chưa nắm được trái tim dễ thương của Trác Linh, chớ có vui sướng gì.

Vào quán, Phỉ ngồi cái bàn gần góc ngọc lan quen thuộc và thấy

Chuẩn cũng ngồi gần đó. Trông anh ta rầu rĩ làm sao ấy.

Phỉ tới ngồi cùng Chuẩn và tỏ vẻ quan tâm.

– Anh bệnh hay sao mà uể oải quá.

Chuẩn chép miệng:

– Tôi và Nhật Hạ đang có chiến tranh. Có khỏe cũng thành bệnh.

Phỉ tò mò:

– Bộ không giải hòa được hay sao?

Chuẩn thở dài:

– Phụ nữ là vua cố chấp. Tôi bị xem như kẻ thù cả tuần rồi, nhưng coi bộ Nhật Hạ vẫn chưa hả giận. Con bé Linh cũng đang làm ngơ cậu phải không?

Chị em nhà này thật đáng sợ.

Phỉ nói:

– Trường hợp của anh chắc chắn không giống trường hợp của tôi rồi.

Chuẩn ậm ự:

– Cũng tại ba cái trò chat ... Đến bây giờ tôi đã có cơ sở để kết luận ... Chat đúng là vô bổ, chỉ hại thân chứ chẳng ích lợi gì.

Ngã bưng tới hai phin cà phê. Cậu ta cười cười:

– Anh Chuẩn có bạn rồi hén. Hai người cùng uống cà phê hợp thiệt! Chúc hai anh ngon miệng và tối về cũng ngủ ngon hén.

Chuẩn âm ỉc nhìn theo Ngã:

– Cái thằng bố láo! Thứ mượn gió bẻ măng.

Phỉ thắc mắc:

– Tôi nghe chị Hạ nói anh rất ghét chat. Ghét đến mức chị Hạ tính theo Trác Linh chat cho biết, nhưng nghĩ tới anh chỉ không nở đi. Chả lẽ ông bà giận nhau vì chị Hạ đã đi chat thử?

Chuẩn thở dài:

– Nếu phải như vậy thì đỡ khổ rồi. Đằng này tại tôi nói một đằng, làm một nẻo mới có chuyện chớ.

Nghe Chuẩn vừa nhăn nhó vừa kể tội lỗi của mình, Phỉ chỉ tủm tỉm cười.

Kể xong, Chuẩn năn nỉ:

– Nhật Hạ rất quý cậu, bởi vậy nhờ cậu làm ơn nói hộ vài câu cho thế giới hòa bình.

Phỉ hỏi:

– Sao anh không nhờ ,Trác Linh “Dầu gì” cô bé cũng là em chị Hạ.

– Trác Linh và Nhật Hạ cùng một phe sao nhờ được mà nhờ.

Ngập ngừng một chút, Chuẩn nói:

– Trác Linh cũng rất mê chat. Cậu biết không?

- Dạ biết chứ.

– Thế cậu nghĩ gì nếu con bé yêu một gã nhân tình ảo nào đó chớ không yêu cậu?

Phỉ thản nhiên:

– Nếu yêu một người ảo thì tình yêu đó cũng là tình yêu ảo. Tôi chả nghĩ gì hết.

Chuẩn chống cằm:

– Phải chi Nhật Hạ nghĩ được như cậu thì khỏe quá rồi. Khổ nỗi cô ấy ghen khiếp đảm.

Phỉ nói:

– Tôi cho rằng chị Hạ giận anh nhiều hơn ghen.

Chuẩn thở dài:

– Tôi biết, thành ra ngày nào cũng ngồi đây sám hối.

Bưng ly cà phê lên uống một ngụm, Chuẩn nhìn Phỉ:

– Cậu và Trác Linh tới đâu rồi?

Phỉ ậm ự:

– Chưa tới đâu hết.

– Xời ời! Sao dở vậy? Phải mạnh dạn tiến công chứ. Nhỏ Linh ngoài mặt né né tránh tránh cậu vậy thôi, cậu cứ thế nào cũng được.

– Tôi thật lòng với Linh nên muốn mọi việc diễn ra thật tự nhiên.

Chuẩn vỗ vai Phỉ:

– Tôi ủng hộ cậu. Nhưng hỏi thiệt nghen, còn nhỏ Trâm Tú cậu để cho ai?

Phỉ nói:

– Rồi. Trâm Tú sẽ tìm thấy người thật sự hợp với mình. Tôi tin là vậy.

Chuẩn nheo nheo mắt:

– Trác Linh kìa ...

Phỉ nhìn về phía quầy, Trác Linh vừa ra tới, cô ríu rít gì đó với Nhật

Hạ.

Nhạc trong quán Lá bỗng nhẹ nhàng vang lên:

Hà Nội mùa thu cây cốm nguội vàng, cây bàng lá đỏ, nằm kề bên nhau, phố xưa nhà cổ Chuẩn nhún vai:

– Lại bài nhạc này. Nhỏ Linh bộ quen qua mạng với gã nào ở tận Hà Nội hay sao mà dạo này nó cứ rí rả hát Hồ Tây chiều thu ... mặt nước vàng lay, bờ xa vời vợi. Màu sương thương nhớ ... Bầy Sâm Cầm nhỏ vỗ cánh mặt trời ... mãi nghe nhức cả óc.

Phỉ buột miệng:

– Tại Linh thích con chim Sâm Cầm đó thôi.

Chuẩn lắc cổ:

– Sao cậu biết? Hay cậu là con chim Sâm Cầm ấy?

Phỉ lảng đi ngay:

– Đương nhiên là không phải rồi. Tôi to xác thế này, chỉ có thể là kên kên hoặc điều hâu, hay bồ nông, cánh cụt gì đó ...

– Ê, lên mạng mà lấy Nick name Cánh cụt, Kên kên hay Điều hâu, Quạ đen, chắc chả em nào chịu chat với mình đâu hả?

Phỉ tủm tỉm:

– Anh vẫn còn mơ tưởng tới chuyện chat à?

Chuẩn chối ngay:

– Đâu có! Mà này! Ra nói chuyện với Trác Linh đi chứ. Nó thấy cậu rồi đó.

Phỉ bồi hồi khi ánh mắt Trác Linh hướng về phía mình. Cô bé đang bối rối thì phải. Tự dưng Phỉ cũng thấy tim mình rung động. Anh không thể thản nhiên như trước đây khi gặp các cô gái. Trong hồn

anh một mối xúc cảm nào đó thật lạ chột dâng trào. Cảm giác ấy giống cảm giác hạnh phúc bùng lên khi lần đầu tiên Phỉ nhận điện thoại của Trác Linh. Chỉ e rằng khi anh bước đến kế bên, cô lại nhắc đến Trầm Tú hoặc nói những lời xúc phạm đến tình cảm của anh như hôm đó.

Mà sao Phỉ dè dặt thế nhỉ? Anh đã tin chắc Sầm Cầm nhỏ chính là Trác Linh, vậy sao còn ngại cô sẽ làm mình tổn thương?

Lỡ như Sầm Cầm nhỏ là ai khác thì sao?

Phỉ khẽ nhíu mày tự chê mình thiếu bản lĩnh, nhát gái, không dám thực hành theo câu: “Rằng yêu thì sự đã liệu ...”

Chuẩn hạ giọng:

– Nè! Cậu làm ơn kéo Trác Linh ra đây để tôi tiếp cận Nhật Hạ đi. Tôi xin cậu đó. Hãy tạo cơ hội tốt cho nhau đi.

Phỉ gật đầu. Anh bình thản bước đến bên Nhật Hạ và Trác Linh. Bằng giọng tỉnh rụi, Phỉ chào Hạ và nói với Linh:

– Anh muốn gặp riêng em.

Trác Linh chớp mi dịu dàng khiến lòng Phỉ nhẹ tênh. Anh biết mình sắp chạm được trái tim dè dặt của Linh rồi. Nhưng ngoài mặt Phỉ vẫn ra vẻ dửng dưng, lạnh lùng. Anh hơi nghiêng người:

– Ra bàn ngồi nhé!

Trác Linh do dự nhìn Nhật Hạ. Bà chị cô nháy mắt.

– Hai đứa cứ nói chuyện thoải mái, nếu ba mẹ gọi Linh, chị sẽ ... hú báo động.

Phỉ lịch sự:

– Em cảm ơn chị.

Nhật Hạ chép miệng:

– Ơn nghĩa gì ... Nhìn thấy người khác vui là chị vui rồi.

Phỉ túm tít:

– Em cũng vậy nên mong chị cũng vui như bọn em.

Phỉ đưa Trác Linh về chỗ anh ngồi lúc nãy, Chuẩn hỏi ngay:

– Chị Hạ thế nào rồi ... bé Linh?

Trác Linh nói:

– Anh tới nhà hỏi chị ấy chứ em đâu có biết.

Chuẩn cười toe:

– Đuổi anh thì anh đi. Hai đứa cứ tự nhiên há. Anh sẽ lấy lại phong độ với Nhật Hạ cho mà xem.

Chuẩn đã rời khỏi bàn, nhưng Phỉ vẫn im lặng khiến Trác Linh hết sức sốt ruột. Cô đang hồi hộp chờ Phỉ mở lời, song anh vẫn làm thinh.

Cuối cùng người lên tiếng trước là Linh:

– Anh gặp riêng em có chuyện gì không?

Phỉ nhẹ nhàng:

– Anh muốn được ngồi bên em khi nghe bài nhạc này.

Trác Linh ngạc nhiên:

– Sao lại là bài nhạc nói về Hà Nội?

Phỉ nói:

– Bài hát ấy có nhắc đến một loài chim nhỏ rất dễ thương và dường như em cũng thích nó?

Trác Linh nhìn Phỉ trần trối:

– Sao ... sao anh biết?

Phỉ trầm giọng:

– Anh nghe anh Chuẩn nói em cứ nhắc đi nhắc lại tên Sâm Cầm. Ảnh còn bảo đó chắc là Nick name của em.

Linh gạt ngang:

– Anh Chuẩn, chỉ giỏi đoán mò.

– Vậy là không phải à?

Trác Linh ậm ự:

– Anh quan tâm đến chuyện này làm chi?

Phỉ ung dung đáp:

– Tại anh thấy thích thích tên Sâm Cầm ... Có lẽ chúng ta cùng sở thích rồi.

Trác Linh đan hai tay vào nhau:

– Anh biết sở thích của em sao?

– Anh không nói thế. Cùng sở thích với một người khác biết sở thích của họ.

Đẩy bao đựng sách về phía Linh, Phỉ nhìn cô, giọng nồng nàn:

– Anh mang đến cho em. Giờ anh về.

Trác Linh ấp úng:

– Sao ... sao vội thế?

– Anh không vội.

Trác Linh buột miệng:

– Vậy thì đừng về.

Phỉ thì thầm:

– Ừ không về. Nhưng ngòai lại anh sẽ là người nghe Linh nói.

Trác Linh bối rối:

– Anh thích nghe chuyện gì?

Phỉ không rời mắt khỏi Trác Linh:

– Những chuyện thuộc về em ... lẽ nào Linh không có gì để nói với anh?

Trác Linh ậm ừ:

– Có chớ, nhưng em muốn anh tự hiểu hơn là phải nói ra bằng lời.

Phỉ xoay xoay cái lá ngọc lan vừa rơi xuống bàn, mùi thơm đặc trưng của ngọc lan nhẹ nhàng bay ra từ chiếc lá khiến cả hai cùng băng khuâng.

Phỉ trầm trầm giọng:

*- Có chiếc lá khúc khích đùa trên vai tôi Chiếc lá hát nghêu ngao
Chiếc lá còn biết khóc ... Tôi yêu chiếc lá nên chột sợ Một ngày theo
đám mây xám xịt Chiếc lá bay về phía mùa đông ...*

Trác Linh vẽ vu vơ trên mặt bàn, cô nói:

– Vậy anh hãy là mùa đông đi.

Phỉ nói:

– Mùa đông lạnh lắm, em không sợ sao?

Trác Linh khẽ lắc đầu, cô nóng bừng hai má vì ánh mắt của Phỉ. Có lẽ vừa rồi Linh đã bạo dạn quá khi nói thế.

Phỉ say đắm:

– Mùa đông sẽ ấm áp nếu chúng ta cùng nhen một ngọn lửa. Em có nghĩ thế không?

Linh trấn tĩnh lại, cô tránh cái nhìn của Phỉ:

– Đề nghị hay. Nhưng anh sẽ không nhóm lửa bằng những chiếc lá đã bay về phía mùa đông chứ?

Phỉ bật cười:

– Em nghĩ về anh như vậy sao?

Trác Linh cong môi:

– Muốn hình dung đúng về một người, tốt nhất nên có nhiều cách nghĩ về họ.

– Em còn nghĩ thế nào nữa về anh?

Linh nhấn mạnh:

– Anh là một người lạnh lùng như mùa đông ...

– Và cũng vô tình nữa.

Trác Linh tròn xoe mắt:

– Sao ... sao anh lại ...

Phỉ thản nhiên:

– Đã có người trách anh như vậy. Anh định lấy Nick name khi lên mạng là Gã vô tình ...

Trác Linh nuốt nước bọt. Cô chợt nhớ tới Đại bàng con ... Chính Đại bàng con đã gọi Phỉ là Gã vô tình, bây giờ anh lại có ý định lấy Nick name đó. Dường như có điều gì ngộ ngộ ở đây. Không lý nào Phỉ có liên quan tới Đại bàng con.

Cuộc đời này đâu thể có nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy.

Phỉ hỏi tới:

– Em nghĩ sao về cái Nick name này?

Trác Linh gật gù:

– Cũng hay hay, nhưng con gái không chọn một gã vô tình để chat đầu.

– Điều đó thì chưa chắc. Nhất định anh sẽ thử.

Thấy Linh im lặng, Phỉ nheo nheo mắt:

– Em không ủng hộ anh à?

– Ủng hộ một Gã vô tình ? Chắc em cần suy nghĩ cho kỹ. Thấy anh Chuẩn và chị Hạ, em oải quá. Nhưng anh chưa có người yêu, chat tha hồ, đâu sợ bị giận.

Phỉ gặng:

– Sao em biết anh không sợ bị giận? Bị người ta hiểu lầm, xua đuổi rồi tránh mặt rồi từ chối tình cảm ... Eo ời, anh ốm o luôn.

Trác Linh liếc Phỉ:

– Anh đáng bị như vậy lắm!

– Vì anh là gã vô tình sao?

Trác Linh cao giọng:

– Còn phải hỏi.

Phỉ cười. Anh muốn gọi Linh là Sâm Cầm nhỏ vô cùng. Nhưng chắc là chưa nên. Nhỡ cô nhỏ sốc vì bất ngờ rồi lại giận, lại tránh mặt chắc anh ... tiêu tùng.

Trác Linh bỗng hỏi:

– Nick name của anh là gì?

Phỉ hấp háy mắt. Anh bảo:

– Là tên một bài nhạc Liên Xô mà từ hồi còn bé anh đã rất thích.

Linh tò mò:

– Đó là bài gì?

– Anh đổ em đó.

Trác Linh chống cằm:

– Chiều Maxcova? Kachiusa hay Triệu đóa hoa hồng? Nếu không thì Cây thù dương?

Phỉ lắc đầu:

– Những cái tên đó đâu không thích hợp với anh.

Linh xù mắt:

– Chịu! Nhạc Nga em biết có chừng ấy bài.

Phỉ động viên:

– Cố nhớ nữa đi.

Linh kêu lên:

– A! Ngôi sao ban chiều!

Phỉ lắc đầu. Trác Linh nhăn nhó:

– Thua! Em không nhớ được.

Phỉ nhắc:

– Bài hát đó trẻ con hay hát hơn người lớn:

– Vậy thì em không biết rồi.

Phỉ cười:

– Nick name của anh vẫn còn là bí mật. Thú vị thật!

Trác Linh vênh mặt:

– Của em cũng vậy. Anh sẽ không biết đâu.

Phỉ tự tin:

– Nếu em cung cấp một vài thông tin, anh sẽ đoán ra.

Linh im lặng, một lát sau cô nói:

– Đó là một ca từ trong bài nhạc của Trịnh Công Sơn.

– Một loài hoa hay một mùa?

– Không phải hoa cũng không phải mùa.

Phỉ vờ vịt:

– Cũng hóc búa đấy. Nhưng anh tin ông Trịnh Công Sơn sẽ giúp anh.

Trác Linh tự tin:

– Không biết ai sẽ giúp em đây nữa.

Rồi cô ranh mãnh bảo:

– Mà sao em phải vất óc cho ra Nick name của anh trong khi em đã trò chuyện trực tiếp với anh rồi.

Phỉ gục gặc:

– Ừ nhỉ! Vậy thôi cho qua vụ này hén.

Trác Linh cười:

– Qua thì qua.

Hai người chột im lặng. Một lát sau Phỉ lên tiếng:

– Anh từng nói “Anh thích em”. Và bây giờ anh vẫn nói Anh thích em . Em nghĩ sao?

Trác Linh chớp mi:

– Em nghĩ là anh thích em thật.

Phỉ nghiêng đầu:

– Lém lẩn! Rồi sao nữa?

Trác Linh phụng phịu:

– Thì em vui chứ sao.

Phỉ thì thầm:

– Anh cũng vui nữa.

Trác Linh buột miệng:

– Nhưng có người không vui đó.

Phỉ trầm giọng:

– Chúng ta đâu có lỗi trong chuyện buồn vui của Trầm Tú.

Linh bút rút:

– Em biết nhưng vẫn thấy như em là nguyên nhân nỗi buồn của Tú. Con bé đã tin tưởng kể hết với em mọi suy nghĩ về anh. Vậy mà bây giờ hai đứa không còn là bạn nữa.

Phỉ lắc đầu:

– Không nên tự trách mình. Em đã hết lòng với Tú, cô ấy không biết nên đánh mất tình bạn, Tú mới có lỗi.

Trác Linh ngập ngừng:

– Thật ra em chả có gì hơn Trâm Tú.

Phỉ nhìn cô:

– Trong tình yêu không thể so sánh hơn thua.

Mặt nóng bừng, Linh ấp úng:

– Tình yêu à? Có quá vội vàng không?

Phỉ nghiêm nghị:

– Ngay bây giờ thì anh đã vội vàng, nhưng sau này thì không. Anh nghĩ là Linh tin vào sự chân tình của anh và anh sẽ chờ tới lúc em thấy quả cần có anh trong cuộc sống.

Trác Linh xúc động muốn khóc. Cô chớp mi liên tục và không biết nói gì đành im lặng nghe mắt mình cay cay.

Gió lại về lay động các tàng cây. Ngọc lan thơm lờn tình tự.

Giọng Phỉ khẽ khàng:

– Em nghĩ sao hở Trác Linh. Có đồng ý để anh chờ không?

Linh nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nghe Phỉ thở ra nhẹ nhõm và nghe trái tim mình trần trổ một tiếng yêu.

Một ngày nào đó ... Ừ, cô sẽ rất cần anh. Rất cần anh, sao lại không nhỉ?

oOo

Trầm Tú trừng mắt nhìn Hóa dần gót bước đi. Thế là xong, thằng con trai đó đã trở mặt với cô. Nó không chỉ trở mặt cặp với đứa khác mà còn mắng Tú là lừng lợ, mất nết. Trầm Tú tức điên lên vì những lời chát chúa cất lên từ cái miệng rộng, nhiều đứa con gái từng khen là sang ấy.

Sao Hóa lại dám bỏ cô, dám ngang nhiên ôm eo một con nhỏ trông quê mùa trước mũi cô nhỉ? Hóa từng si mê ngây dại vì Trầm Tú nầy cơ mà.

Càng nghĩ, Trầm Tú càng đau. Cô không còn ai để lu loa kể lể. Mà kể sao bây giờ? Chẳng lẽ Tú thú nhận với bạn bè rằng cô đã bị đá?

Điều đó là không thể. Ngoài Trác Linh ra, Tú chưa bao giờ thật tình với đứa bạn nào làm sao cô có thể mở miệng tâm sự điều đáng buồn này.

Bỗng dưng Trầm Tú nhếch môi. Một con bé coi trời bằng vung muốn gì được nấy như cô mà có chuyện buồn không ai là người chia sẻ nghĩ cũng ngộ

Ngày mai chắc cả trường biết Trầm Tú bị Hóa cho de. Nhìn mấy cái đầu nhuộm vàng nhuộm nâu loe loe vài sợi của bọn con gái chụm vào nhau xì xầm, khúc khích là Tú chịu không nổi.

Dù chẳng nghe được bọn yêu nữ ấy nói gì, Trầm Tú vẫn nhột nhạt nghĩ chúng đang hê hê trước những gì vừa mục kích.

Hóa thật độc ác khi hện Tú vào quán Gió để tuyên bố chia tay. Hấn cố tình hạ nhục Trầm Tú mà.

Càng nghĩ, Trầm Tú càng đau, cô muốn tìm một người để trút giận nhưng bọn con trai cùng trường một giuộc với Hóa, chúng mỗi lúc một xa lánh Tú.

Giờ thì không còn ai để Tú ba hoa về bản thân cũng như thổ lộ tâm tình nữa rồi. Giả dụ như bây giờ Tú có say thật, buồn thật và thật lòng gọi điện cho Trác Linh thì nó cũng chẳng thêm đến với Tú. Trong cái nhìn của Linh, Trầm Tú khác nào ... thím cuội, nói dối không chớp mắt.

Ngồi gục đầu xuống, Trầm Tú chỉ muốn khóc cho dù khóc không phải là thói quen của cô. Ngay lúc đó, Tú thoáng thấy có người ngồi xuống đối diện với mình. Ngược vội lên, cô suýt reo mừng vì nhận ra người đó.

Nhưng Trầm Tú đã nén lại, cô vờ dửng dưng.

– Thì ra là anh. Thật ngạc nhiên!

Phiên ung dung:

– Chớ em nghĩ là ai? Bản sao của tôi chắc chắn không tới đây rồi.

Tú lạnh lùng:

– Phỉ và anh khác nhau hoàn toàn. Sao lại cho rằng Phỉ là bản sao của anh được.

Phiên nương mày:

– Phải lần đầu gặp tôi, em nói được câu này thì đâu có phiền phức.

Trầm Tú đốp chát:

– Phiên thì tới đây làm gì. Tôi đâu có gọi điện cho anh.

Phiên xoa cằm:

– Ủa, tôi có nói tới đây tìm em à?

Trầm Tú nuốt nghẹn xuống. Cô rít lên:

– Quỷ tha ma bắt anh em nhà anh đi.

Dứt lời nước mắt Tú đã tràn trụa:

– Tại sao anh em anh chỉ thích mỗi Trác Linh thôi. Giờ này nó đang lên mạng chứ không ở đây đâu mà anh tìm.

Giọng Phiên vẫn đầy riều cợt:

– Ủa! Tôi có nói tới đây tìm Trác Linh à?

Trầm Tú hất hàm:

– Vậy anh tới đây làm chi? Đừng giả bộ vờ vịt nữa. Bọn sinh đôi thường có sở thích giống nhau.

Phiên nhìn Tú rồi từng từng:

– Vào quán cà phê Sinh Viên để uống cà phê, để nhìn thiên hạ chụm đầu vào nhau thì thắm, để được đọc thơ tình miễn phí. Không được sao?

Nghiêng đầu nhìn xuống mặt bàn, Phiên lẩm nhẩm đọc: *Tình ngoan mắt giấu vội vàng Người thương không biết để càng nợ nhau*”. Chà! Câu này hay thật. Em có cảm nhận được không?

Trầm Tú cộc lốc:

– Không.

– Thảo nào ...

Tú ầm ỨC gặng:

– Thảo nào ... cái gì?

Phiên tỉnh bơ:

– Thảo nào Phỉ không thích em. Cậu em tôi mê văn chương thơ phú lắm.

Nhỏ Trác Linh cũng vậy. Hai đứa nó chat với nhau toàn bằng thơ. Em nên làm quen với thơ đi.

Trầm Tú bĩu môi:

– Làm quen với thơ để được lòng Phỉ hở? Xin lỗi, tôi đã quên anh ta rồi.

Phiên xoa hai tay vào nhau:

– Vậy thì tốt. Tôi không ân hận đã tới đây. Nào, chúng ta tìm một quán cùng nhau nhen.

Trầm Tú ngờ vực:

– Anh không tìm Trác Linh thật sao?

Phiên nhún vai:

– Tôi thích rượu chứ đâu có thích thơ thần.

Tú cười nhạt:

– Anh nghĩ tôi là bợm hả?

Phiên xua tay:

– Không hề! Uống rượu cũng phải chọn người chứ đâu phải bạ đâu uống đó.

Em nhớ lần trước tôi gặp em không? Lần đó chẳng phải tôi uống một mình là gì?

– Anh có muốn hai mình cũng không nên chọn tôi.

Phiên cười nhẹ:

– Nên lắm chứ!

Im lặng, một lát sau Tú dè dặt:

– Phải Phỉ nhờ anh tới để yêu cầu, yêu sách gì đó nữa với tôi không?

Phiên khe khẽ lắc đầu:

– Dẹp Phỉ qua một bên đi. Tôi đang muốn uống rượu, em có vì tôi thì đi cùng.

Trầm Tú khinh khỉnh:

– Tôi chưa bao giờ vì anh cả.

– Em hãy buồn hơn là tự hào. Nên vì người khác và tôi tình nguyện làm người khác đó. OK?

Trầm Tú hỏi:

– Rủ một con nhóc đi uống rượu, anh không thấy kỳ sao?

– Không.

Tú bĩu môi:

– Chắc anh vẫn thường như thế?

Phiên đáp:

– Chưa bao giờ, thường tôi rủ bọn con trai, chứ với con gái chỉ mới mình em.

Tú mỉm cười:

– Hân hạnh quá nhỉ!

Phiên thân nhiên:

– Bởi vậy em không nên từ chối.

Trầm Tú hát mặt lên:

– Tôi không muốn thành bọm nhậu đâu. Anh đừng hòng dụ khị.

Phiên bật cười. Anh nhìn Tú và nhận ra cô chỉ là một con bé quen được cưng chiều đâm ra tự phụ kiêu căng, cô thích làm những điều lập dị để gây chú ý với mọi người chứ không phải hư hỏng gì.

Anh hóm hỉnh:

– Em thích làm trung tâm của vũ trụ lắm mà sao lại sợ bị tôi dụ? Làm bạn nhậu cũng có nghĩa là làm siêu sao đó.

Trầm Tú chớp mi. Cô chột rưng rưng:

– Siêu sao. Trung tâm vũ trụ. Hừ! Toàn những từ đao to búa lớn. Cuối cùng được gì đâu? Bè bạn không. Người yêu không. Tôi đã sống cuộc sống gì vậy?

Sao càng ngày tôi càng cô đơn và bị bỏ rơi thế này?

Phiên hạ giọng xưng anh ngọt xớt:

– Em vẫn còn anh mà.

Trầm Tú cười nhạt:

– Cám ơn. Anh đừng nói những lời giả dối rỗng tuếch đó.

– Anh nói thật đấy chứ. Nếu không anh tới cái quán Sinh Viên này làm gì.

Chả lẽ chi để đọc thơ tình miễn phí?

Trầm Tú nhìn Phiên trân trối:

– Anh ... anh thích tôi à?

Phiên âm ự:

– Cũng không hẳn là thích em. Nhưng nói chuyện với em cũng vui, khác những cô nàng anh từng quen.

– Ra là vậy. Thế những cô nàng ấy đâu cả rồi.

– Nhà ai nấy ở, em hỏi làm chi?

Trầm Tú hỏi:

– Nhắm anh sẽ giúp được gì cho tôi ngoài chuyện rủ đi nhậu?

– Thế em cần gì? Cứ thành thật nói đi, nhất định anh sẽ giúp em.

Tú nhấn mạnh:

– Một tình yêu. Anh giúp được không?

Phiên sốt sáng:

– Được chứ. Muốn được yêu chứ gì? Trước tiên em phải biết sống cái đã.

Bao giờ em biết vì người khác, em sẽ có một tình yêu đích thực.

Trầm Tú bĩu môi:

– Nói chuyện với anh thà để nói với máy sướng hơn. Tôi đi chat đây. Anh tìm các cô nàng anh từng quen mà nhậu nhé.

Phiên dừng đỉnh bước theo Tú:

– Em chat ở đâu? Cho anh theo với.

Trầm Tú thản nhiên:

– Thích thì cứ ...

Băng qua đường, Tú vào tìm chỗ ngồi quen của mình. Cô bỏ mặc Phiên nhìn quanh nhìn quất. Hừ! Anh ta đúng là mồm mép. Ngược xuôi gì cũng nói được.

Nhưng tại sao Phiên lại theo cô chớ? Chắc Phiên cũng giống lũ con trai từng bám đuôi Tú? Dần dà đuôi lại rụng, Phiên rồi cũng chia xa thôi.

Trước khi Trầm Tú còn háo hức tìm một người mới bù vào người cũ đã chia tay. Nhưng hôm nay thì không. Cô mệt mỏi lắm rồi, ề chề lắm rồi.

Mím môi, Trầm Tú gõ phím. Những Nick name lại hiện lên cho cô chọn.

Vẫn là Mặt nạ sắt, Kẻ hủy diệt, Người nhện ... và vẫn là những câu đùa cợt, tán tỉnh lẫn khiêu khích, đốp chát quen đến mức nhàm chán. Ấy vậy mà Tú vẫn phí thời gian cho những câu nhàm chán đó. Họ không hề thật lòng với Tú, cô cũng vậy. Hóa mắng cô giả dối cũng đúng.

Bỗng dưng Trầm Tú muốn khóc. Cô ngồi im trước máy mặc kệ thằng Người nhện cứ í ới trên mạng gọi. Người em sâu mộng, em đang ở đâu? Tú đúng là đang sâu, nhưng sâu đời chớ không phải sâu mộng. Sâu đời khổ sở hơn sâu mộng nhiều.

Giọng Phiên vang lên sau lưng Tú .

– Sao thế? Người ta đang tìm em kìa.

Tú cộc lốc:

– Mặc họ. Tôi chán mọi thứ, tất cả rồi.

– Anh cá là em không chán anh. Chúng ta đi nhé.

Trầm Tú ngược lên:

– Tìm một quán nhậu à?

Phiên lắc đầu:

– Không. Anh đưa em về nếu em không thích loanh quanh cho hết một ngày.

Anh muốn em được vui.

Tú tròn mắt nhìn Phiên. Anh hỏi:

– Sao thế? Em không tin anh à?

Tú đứng dậy. Cô trả tiền thuê máy rồi đi một mạch ra bãi gửi xe. Phiên lảo đảo theo sau như một gã si. Anh làm Tú bối rối.

Cô gắt:

– Dẹp cái trò của anh đi. Tôi biết qua cái mồm của Trác Linh thì trong mắt anh em anh, tôi chẳng là cái thá gì, hoặc có thì chỉ là một đứa hư hỏng ... Tôi ...

tôi ...

Nói tới đó, cổ Tú như nghẹn lại, cô mím môi lặng thinh.

Phiên ôn tồn:

– Sao em lại nghĩ như vậy? Trác Linh chưa bao giờ nói xấu em.

– Vậy sao Phỉ ghét tôi?

Phiên nhỏ nhẹ giải thích:

– Cậu ấy không ghét em mà Phỉ đã yêu người khác, tim cậu ấy còn cho cho ai nữa.

Tú chua chát:

– Vì vậy nên anh thấy tội nghiệp tôi à? Làm ơn tránh ra cho tôi đi.

Phiên nhường lối cho Tú dắt xe ra.

Anh không chạy theo mình về nhà.

oOo

Phi đang ôm điện thoại. Chắc đang ngọt ngào với Trác Linh nên mặt anh chàng cứ tươi roi rói. Quả nhiên tình yêu là liều thuốc tiên giúp người ta phơi phới yêu đời. Phiên rất muốn Trầm Tú được vui như Trác Linh mà không hiểu lý do vì sao.

Phải nói là sau lần cùng Tú chén tạc chén thù, bỗng dưng Phiên hay nghĩ tới con bé. Trầm Tú đúng là đứa con gái vừa kênh kiệu vừa xác xược, ngạo mạn.

Nhưng tất cả những tính cách thể hiện bên ngoài đó chỉ để che giấu phần nội tâm đầy mặc cảm bên trong.

Đêm đó uống rượu, Trầm Tú đã lè nhè kể rằng ba mẹ cô đang đóng màn kịch gia đình hạnh phúc, vợ chồng rất mực tin yêu nhau hòng thuận tiện cho việc làm ăn. Hai người chẳng còn tình cảm với nhau. Nhưng vẫn đồng vợ đồng chồng trong việc kiếm tiền. Mới đây ông bà mâu thuẫn vì tiền bạc đã định ly dị, song lại thôi vì không muốn chia đôi của cải, chia đôi con cái.

Trầm Tú lớn lên trong sự giả dối của ba mẹ và sự hờ hững của người anh trai. Cô đã phản kháng lại bằng thói đồng đánh, kênh kiệu, để ghét mà chỉ Trác Linh mới chịu đựng nổi.

Thế rồi người bạn thân thiết nhất và Tú cũng bất đồng vì một gã đàn ông.

Thật ra Trầm Tú đáng thương hay đáng ghét nhỉ?

Phiên vừa ghét ghét vừa tội tội và giữa cái lưng chừng ấy, bước chân anh đã tới quán cà phê của bọn sinh viên để tìm Tú.

Gác điện thoại, Phỉ vươn vai đứng dậy:

– Sao về sớm vậy ông? Không có mục nào hết sao?

Phiên ậm ự:

– Có nhưng bề rồi, về nhà thôi.

Phỉ bồng hỏi:

– Đạo này anh có gặp hay điện thoại qua lại với Trầm Tú không?

Phiên hỏi ngược lại:

– Chi vậy?

– Nghe Trác Linh nói. Tú đang gặp chuyện buồn.

– Về gia đình há?

– Không! Nghe đâu gã lâu nay đeo đuổi Tú đã bye con bé. Chuyện này làm Tú bị sốc. Sốc nhất là mới vừa rồi gã nhắn Tú tới quán cà phê Sinh Viên rồi trước mặt bao nhiêu là người hấn tuyên bố dứt tình với lý do Trầm Tú lẳng lơ, mất nết.

Phiên sững sốt:

– Sao mày biết?

– Trác Linh nói. Lúc đó có Linh nữa, nhưng cô bé lên về ngay vì sợ Trầm Tú mắc cỡ. Trước đây có chuyện buồn vui gì, Tú vẫn tâm sự với Linh, giờ chắc con nhỏ chỉ giấu trong lòng. Chỉ sợ tới lúc nó bùng phát lên thì không ai kiềm nó nổi.

Phiên ra về hờ hững:

– Mày nói với tao chuyện của Trầm Tú làm gì?

Phỉ nhún vai:

– Tôi buột miệng vậy mà. Biết đâu anh quan tâm.

Phiên xua tay:

– Mỗi nhỏ Huyền Mi tao đã phát khùng rồi.

Phỉ rung đùi:

– Tôi không nghĩ anh sợ nhỏ Tú.

Phiên lâu bầu:

– Khỏi cần khích tướng. Mày còn sợ nó, hướng chi tao.

Dứt lời, anh đi về phòng mình, lòng xốn xang vì những gì vừa nghe. Với tính cách của Tú, chuyện xảy ra hồi chiều là một sự sỉ nhục, vậy mà Tú lại không tỏ vẻ gì muốn quậy. Điều đó hình như đáng lo hơn đáng mừng.

Bứt rứt không yên, Phiên gọi điện cho Tú và mừng đến thót tim khi nghe giọng cô:

– Là anh à? Chuyện gì vậy?

– Không. Xem em có bình yên về tới nhà chưa.

Tú im lặng. Vái trời con nhỏ đang cảm động.

Một chút sau, Tú hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ:

– Nếu bây giờ em muốn ăn phở, anh có đi không?

– Có chứ. Không những chỉ bây giờ mà sau này cũng vậy. Tú thích ăn gì anh sẽ đưa em đi.

– Tại sao?

– Tại anh muốn em được vui. Đơn giản thế thôi.

Giọng Trần Tú xúc động:

– Vậy thế đến nhà em. Chúng ta cùng đi. Em đói lắm rồi.

Phiên gác máy. Anh ngồi thừ ra vì không biết mình đúng hay sai. Ai cũng lánh xa con bé, anh lại lao vào ... Anh định làm người hào hiệp hay sao? Không khéo anh sẽ chết vì sự hào hiệp của mình.

Nhưng cho dù như vậy, hiện tại Phiên cũng không cưỡng được lòng. Có thể tình cảm của anh đối với Trần Tú chỉ là sự bốc đồng, bộc phát của một gã háo thắng trước một cô ả đầy cá tính, song anh không thể dừng lại khi hiện tại trái tim đang bảo anh phải lao nhanh về phía Trần Tú bằng tốc độ ánh sáng.

Ngày mai mọi chuyện sẽ khác đi. Chỉ mong sao sự đổi khác ấy sẽ chuyển động theo chiều hướng tốt.

oOo

Trác Linh nhìn vào màn hình, cô tủm tỉm cười khi đọc dòng chữ:

– Hi! Sâm Cầm nhỏ lâu rồi không trò chuyện, nhưng tôi biết em đang vui.

Chính vì vui nên mới bỏ quên tôi như vậy ...

Linh vội gõ vào phím:

– Tôi không hề bỏ quên bạn, dù đúng là lúc này tôi đang vui.

– Chúc mừng Sâm Cầm nhỏ. Tôi đoán không lầm, gã vô tình ấy đã tỉnh ngộ để hiểu trái tim mình muốn gì.

– Tôi không biết gã vô tình có hiểu tim gã muốn gì không, nhưng dạo này gã khiến tôi hiểu tim mình muốn gì.

– Thế tim em muốn gì?

– Đồ bạn đó Đại bàng con.

– Đây không phải câu đồ của con Nhân sư, nhưng tôi vẫn sợ hóa đá nếu trả lời sai.

- Bạn đã quá cẩn trọng rồi. Thế bạn đang thế nào? Có còn đi về một mình, ngồi quán một mình không?

Đại bàng con:

– Đi về tôi vẫn một mình, nhưng ngồi quán tôi đã có đôi rồi.

– Xin chúc mừng bạn. Hy vọng chúng ta sẽ vĩnh viễn già biệt buồn.

– Ừ, vĩnh viễn già biệt buồn. Tôi lại sợ bạn sẽ già biệt luôn tôi ...

– Tại sao?

– Gã vô tình của bạn sẽ không thích đâu.

– Tôi nghĩ gã không ích kỷ đến thế.

– Cảm ơn Sâm Cầm đã nghĩ tốt về bọn đàn ông. Hỏi thật ngen. Gã biết em chat trên mạng không?

– Biết chứ. Gã cũng nghiện chat như tôi và bạn.

– Vậy hai người đã chat với nhau bao giờ chưa?

– Đến Nick name của gã là gì tôi còn chưa biết nữa là ...

Đại bàng con:

– Gã muốn em tự đoán ra đấy mà.

Trác Linh chống cằm. Cô ngẫm nghĩ một hồi mới hỏi:

- Tại sao bạn lấy nick name là Đại bàng con.
- Vì đại bàng con là loài chim dũng mãnh nhất. Nó chỉ làm tổ trên vách đá.

Nơi ấy không có một loài vật nào có thể đến được. Trước mặt tổ đại bàng con là đại dương mênh mông. Khi đại bàng con chào đời, chúng sẽ được ru ngủ bằng tiếng sóng của biển cả vỗ vào vách đá, chúng sẽ được luyện giọng với tiếng gầm gừ giận dữ của bão biển. Khi đủ lông đủ cánh, chúng sẽ được bố mẹ dạy bay.

Sâm Cầm có biết bài tập bay ấy như thế nào không?

- Không. Nhưng chắc rất cam khổ?
- Đúng vậy. Đại bàng con không chỉ được học bay mà học cả lòng dũng cảm.

Đầu tiên đại bàng bố sẽ hắt con từ trên cao xuống vực sâu hun hút dưới chân.

Chú chim non sẽ chơi vơi nhưng vẫn cố đập cánh, những cái đập cánh yếu ớt chìm ngụp giữa sóng biển rồi sau đó đôi cánh sẽ đập từng nhịp dứt khoát, đại bàng con bay dần lên theo tia nắng mặt trời. Đại bàng con bắt đầu một cuộc sống tự lập. Đã bao nghìn năm trôi qua, đại bàng vẫn xây tổ giữa vách cao và vực thẳm, và đại bàng con bắt đầu cuộc sống của mình bằng bài tập bay duy nhất.

Trác Linh gõ bàn phím:

- Tôi hiểu rồi. Nick name Đại bàng con của anh thật có ý nghĩa.
- Vẫn còn một lý do nữa khiến tôi chọn Nick name này. Em muốn biết không?
- Có. Anh cho tôi biết với.
- Đại bàng con là một bài nhạc Liên Xô mà từ hồi còn bé tôi đã rất

thích.

Tim Trác Linh đập mạnh, hai tai ù lên vì xúc động. Thì ra là vậy. Đại bàng con chính là Phỉ. Anh thật dễ ghét khi đã cố tình giấu cô Nick name của mình rồi bày đặt hỏi đồ.

Trên màn hình những hàng chữ lại hiện ra:

– Sâm Cầm! Em vẫn còn ngồi trước máy hờ?

Linh khoanh tay không trả lời, những con chữ lại hối hả hiện ra:

– Trác Linh! Em đâu rồi? Sao không ... nói gì với anh hết vậy?

Trác Linh mím môi gõ phím:

– Cuộc chơi đã kết thúc. Vĩnh biệt.

Đứng dậy, Linh bước vội về nhà. Cô ức lắm khi nghĩ Phỉ không thành thật.

Rõ ràng lần đó Linh và anh vô tình gặp nhau trên mạng. Phỉ đã đặt cái tên Sâm Cầm nhỏ cho cô. Làm cách nào anh lại biết Sâm Cầm nhỏ là cô cơ chứ.

Linh đã sơ hở ở điểm nào? Sao cô không nhớ ra nhỉ?

Lòng Trác Linh ngập tràn ghen tuông con gái. Dù biết Phỉ rất thường tán gẫu trên mạng, nhưng trước đây Linh chẳng hề ghen vì cô không hình dung ra anh ...

tán những câu ngọt ngào nào. Giờ nhớ lại những lời ân cần anh dành cho mình, Trác Linh xoắn xang, khó chịu.

Ngồi xuống ghế, Linh xụ mặt khiến Nhật Hạ phải tò mò:

– Ủa, vụ gì mà mặt ử mày ê vậy?

Trác Linh nói:

– Em ghét hẳn ta. Ghét lắm kìa.

Hạ ngơ ngác:

– Hẳn là ai mới được chứ?

Linh nhếch mép:

– Còn ai trồng khoai đất này.

– Là Phỉ à! Nó làm sao mà bị ghét dữ vậy?

Trác Linh mím môi:

– Làm đại bàng.

Nhật Hạ trợn mắt:

– Cái gì? Phỉ làm xã hội đen hả?

Trác Linh ầm ức:

– Đại bàng con chính là hẳn ta.

Nhật Hạ kêu lên:

– Không lý nào lại có sự ngẫu nhiên đó.

Dứt lời, Hạ cười ha ha làm Trác Linh càng tức thêm.

Nhật Hạ vừa hi hi vừa nói:

– Mày và nó đúng là duyên tiền định mà. Kết thúc này có hậu chứ không như kết thúc của lão Chuẩn với con nhỏ Họa Mi đó.

Linh vênh mặt:

– Sao chị biết có hậu? Phỉ cố ý riếu cợt em, xem em như trò chơi, em sẽ nghĩ anh ta ra cho bõ ghét.

Hạ hấp háy mắt:

– Chơi rồi nghỉ, nghỉ rồi chơi dễ như trò con nít vậy sao? Tao sợ mày không làm được ấy chứ.

Trác Linh nói cứng:

– Sao lại không được. Nếu Phỉ có tìm em, chị cứ lắc đầu không biết.

Nhật Hạ chép miệng:

– Tao lắc đầu hồng kịp rồi. Phỉ tới kia kìa.

Trác Linh nhìn ra cổng, giọng quỳnh quáng:

– Mau dữ vậy? Chắc ông ta chat gần đây thôi:

Hạ cười cười:

– Thì cứ hỏi thằng Phỉ, hơi đầu thắc mắc cho mệt.

Linh xua tay:

– Em không gặp Phỉ đâu.

Dứt lời, Trác Linh dậm bước, Hạ giữ tay cô lại:

– Hãy thôi cái trò ranh ấy đi. Mày chat thì người ta cũng chat. Chat qua chat lại có ngày cũng phải đụng nhau. Không gặp là thế nào nhỉ? Đến khi lão Chuẩn dỗi như cuội, chị còn phải cho lão một cơ hội, huống chi là Phỉ.

Nhật Hạ giữ tay Linh chặt tới mức cô phải kêu lên vì đau. Ấy vậy nhưng Hạ vẫn không buông.

Đợi Phỉ hồi hã bước tới, cô mới nói:

– Giao con nhỏ này cho cậu nè. Không khéo nó bay mất đó.

Trác Linh ngó lơ chỗ khác, nhưng tai vẫn nghe Phỉ cảm ơn chị Hạ

ngọt như kẹo caramen. Cô chớp mi khi Phỉ gọi đến tên mình.

Anh thì thầm:

– Em bay đi đâu, anh cũng bay theo thôi, Sâm Cầm ạ.

Trác Linh mĩa mai:

– Em biết. Anh là Đại bàng, loài chim dũng mãnh nhất mà. Đại bàng chỉ làm tổ trên vách đá cheo leo, trước mặt tổ là đại dương mênh mông. Nơi ấy không có loài vật nào đến được, chắc Sâm Cầm như em không ngoại lệ đâu.

Phỉ hạ giọng:

– Đừng dối mà bé con.

Trác Linh tấm tức:

– Anh xem em như trò đùa trong khi anh luôn nói mình ghét ai giả dối. Với anh, em mới đúng là ngố.

Phỉ nghiêm nghị:

– Không phải như vậy. Anh muốn giải thích.

Trác Linh lại chớp mi, cô rất ghét phải chớp mi. Cô biết mỗi lần chớp mi như vậy là trái tim cô lại dẫn dắt lý trí. Sớm muộn gì cô cũng rơi vào u mê vì những lời của Phỉ, bởi trái tim cô vốn u mê cơ mà.

Phỉ nhẹ nhàng:

– Ngồi xuống nào bé con.

Linh gân cổ:

– Em không phải bé con.

Phỉ thản nhiên:

– Với ai khác kìa. Còn với anh, em là bé con, bây giờ và sau này cũng vậy.

Trác Linh bấu môi:

– Còn lâu!

Phỉ cười:

– Tại sao? Tại anh là Gã vô tình à?

Linh bấu môi:

– Anh vờ vịt hay lắm. Biết tổng Nick name của người ta còn giả bộ đoán già đoán non để người ta bị anh lừa gạt.

Phỉ nghiêm mặt:

– Anh không hề lừa gạt. Với Linh, anh luôn chân tình. Lần chat đó, Linh và anh không hẹn mà gặp. Anh hoàn toàn không biết em là ai. Anh chỉ thấy thích em ngay câu chào đầu tiên. Daibangcon. Bạn đang bay lượn trên cao hay đang đậu một chỗ vậy? Rồi qua những câu trao đổi anh thấy dường như em hết sức gần gũi thân quen.

Trác Linh hỏi:

– Đến lúc nào anh biết Sâm Cầm nhỏ là em?

Phỉ nhìn cô:

– Em nhớ bài thơ Khúc buồn không? Chính nhờ bài thơ đó, anh đã nhận ra em.

Linh im lặng vì bất ngờ. Một lát sau, cô thắc mắc:

– Chẳng lẽ chỉ mình anh và em biết bài thơ đó?

Phỉ nói:

– Nhiều lắm cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Có thể mẹ em biết bài

này vì tác giả của Khúc buồn chính là chú Thao. Thời trai trẻ chú ấy rất mê thơ và thích làm thơ. Lần về nước vừa rồi, chú Thao có đọc cho anh và anh Phiền nghe một số thơ. Anh Phiền chắc chẳng nhớ câu nào, còn anh muốn quên cho đỡ nặng lòng lại không được. Cũng là duyên số. Nếu anh quên thì đâu có ngày hôm nay. May mắn thật.

Trác Linh liếc Phỉ:

– Duyên số gì cơ chứ. May mắn gì cơ chứ.

Phỉ cười cười:

– Anh đã không như chú Thao làm vượt mất tình yêu của mình.

Trác Linh nóng bừng cả người. Tình yêu của mình . Phỉ bạo mồm thật.

Linh chua ngoa:

– Duyên số của anh, tình yêu của anh giăng đầy trên mạng. Người này không nhận được cũng có người kia nhận. Anh không sợ sẽ vượt mất đâu.

Phỉ say đắm:

– Anh chả cần ai khác nhận, ngoài em bé con ạ. Khi biết chính mình là nguyên do khiến em buồn, anh vui mừng muốn điên lên.

Trác Linh lên án:

– Đúng là ác. Tất cả là tại anh. Nếu không, Trầm Tú ...

Phỉ ngắt lời cô:

– Nếu không Trầm Tú đã không có một người thật tình yêu thương, chăm sóc.

Trác Linh ngạc nhiên:

– Anh nói gì cơ?

Phỉ từ tốn nhắc lại câu mình vừa nói. Anh trầm giọng:

– Người đó vừa ... thiết tha tâm sự với anh. Hắn bảo là thích Trầm Tú và thấy cô bé đáng thương hơn đáng trách. Anh mừng cho cả hai người.

Trác Linh nhíu mày:

– Ai thế nhỉ?

– Đố em, đấy bé con.

Linh xịu mặt:

– Lại đố em. Ghét! Đã biết người ta đoán không ra mà còn đố. Anh thích ăn thua nhỉ!

Phỉ cười cười:

– Đúng là chua ... Em bí lù nhưng người có lỗi là anh. Vậy anh xin bật mí để tạ lỗi. Hôm qua anh thấy ông Phiên ra balcon ngồi ôm điện thoại suốt mấy tiếng đồng hồ. Đây là hiện tượng lạ, chưa bao giờ xảy ra. Điện thoại xong, ông ấy ưu tư hẳn đi. Anh chưa kịp hỏi, tự ông đã khai ... Ông thích Trầm Tú.

Trác Linh ngớ ngàng đôi chút, cô buột miệng:

– Vậy thì vui rồi. Cầu chúc hai người hiểu nhau để thấy chịu đựng nhau cũng là hạnh phúc.

Phỉ nheo nheo mắt:

– Thế còn chúng ta?

Trác Linh phụng phịu:

– Không biết.

Phỉ nhìn cô:

– Anh sẽ nói cho em biết là anh...

Linh bịt tai lại:

– Em hồng nghe đâu. Lời nói gió sẽ thoảng bay mất đó.

– Vậy anh sẽ E-mail cho em.

– Chỉ là những từ ảo, em hồng thêm.

Phỉ gãi ót:

– Sao khó vậy bé con?

Trác Linh chưa kịp nói gì thì Thuần bước tới. Anh rồn rảng hỏi:

– Mày trốn ở đâu với con ranh này làm tao đi tìm muốn chết.

– Có chuyện gì hả?

Thuần nhe răng thật khó chịu:

– Tao định đổi cái di động khác, mày đi với tao nghen.

Phỉ nhìn Linh rồi nói giọng yếu xìu:

– Được thôi.

Thuần hấp háy mắt:

– Tao không là kẻ phá đám đáng ghét đấy chứ.

Phỉ nuốt hận xuống:

– Không. Mày luôn là gã bạn dễ thương.

Thuần khoác vai Phỉ:

– Vậy thì. đi.

Hát hàm nhìn Linh, Thuần bảo – Mẹ gọi kìa nhóc. Vào đi để Phỉ ... đi với anh mà không lưu luyến.

Trác Linh quê lắm nhưng cô vẫn làm tỉnh đi một nước vào nhà. Lòng ảm ức cô tự hỏi: Nếu anh Thuần không ra tới, Phỉ sẽ nói gì với mình.

Chiều đang xuống thấp với những mắt lá sẫm màu trên cây. Quán Lá như xạc xào hơn dưới gót chân thật khẽ của Trác Linh. Dường như lá đang reo vui, lá vui niềm vui bé xiu của cô. Linh đang vui vì cô biết những lời Phỉ chưa nói với mình là gì. Nhật Hạ đứng ngay bậc thềm gọi vọng vào:

– Linh có thư nè.

Vứt quyển vở xuống bàn, Trác Linh bước vội ra, ngạc nhiên cô hỏi:

– Ủa, Phải của em không?

– Tên Trác Linh hẳn hoi nè. Chà! Bì thư không đề tên người gửi. Ai mà bí mật vậy cà?

Cầm lá thư, Linh lật qua lật lại. Chiếc phong bì trắng tinh như một lời thách đố bí hiểm khiến Trác Linh tò mò hết sức.

Bỏ mặc bà chị vốn cũng tò mò không kém, Trác Linh chạy ù về phòng mình, hồi hộp lấy kéo cắt phong bì.

Một tờ giấy A4 đầy nghẹt chữ viết tay khiến Linh tối tăm mày mặt.

Trần tĩnh lại, Trác Linh đọc:

“Bé con!

Khi viết những dòng này, tâm trí anh chỉ nghĩ đến một người điều ới

là điệu, chần ơi là chần, mỗi khi gặp anh là vừa vuốt tóc vừa liếc trông dễ ghét tề.

Người đó chanh chua nhưng cũng rất dịu dàng, người đó hay cười và cũng dễ nhè lằm. Bé con biết là ai không?

Chắc bé sẽ bảo là không biết vì:

Ở đây hồng có ai là bé hết .

Quên nhĩ! Bé con của anh đang là sinh viên, bé không còn là bé con nữa, bé thành người lớn rồi nên rất ghét bị gọi là bé.

Thôi, cho anh xin lỗi nhé. Anh không thay đổi cách gọi đâu vì dù một trăm tuổi đi nữa, với anh bé con vẫn là bé mờ ...

Đừng giận anh, đừng chu môi lại, đừng cau mày chóng già lằm bé ạ. Bé hãy cười thật tươi đi. Bé biết không, nụ cười của bé đã làm hồn anh bay tới tận sao Kim đó.

Anh như thấy bé đang bĩu môi bảo anh xạo, rồi sau đó bé sẽ thắc mắc sao bữa nay anh ngộ quá hồng chịu E-mail cho bé mà bày đặt viết thư bằng những chữ ngoằn ngoèo như cua bò khiến bé phải mở bự mắt khi đọc. Eo ơi! Anh xấu hổ vì chữ viết của mình quá bé con ạ. Lâu nay nhờ máy tính anh đã giấu được khuyết điểm quỷ quái đó. Nhưng hôm nay anh hết muốn nhờ những con chữ không dấu, vô hồn được gõ bằng bàn phím đều tăm tắp ấy rồi. Anh không muốn viết lá thư ảo mà anh muốn được nắn nót thật chậm, thật sâu như khắc vào tim từng chữ, từng câu cho bé.

Anh muốn gửi bé con sự rung động chân thành của anh qua nét bút màu tím lẫm mạn, dễ thương như tình yêu anh dành cho riêng bé.

Hãy nhận những chữ Anh yêu em cua bò này bé con. Anh nghĩ đã tới lúc rồi đó.

Anh tin lá thư anh viết bằng nét chữ xấu xí này sẽ được cọ vào chiếc mũi xinh xinh của bé, được bé dấu yêu đặt dưới gối nằm và lôi ra đọc bất cứ lúc nào. Nó là vật chứng cho tình yêu của anh dành cho bé mà.

Anh cũng tin mình sẽ nhận được thư của bé nên ngay từ lúc này anh đã dài cổ đợi.

Hãy vuốt tóc, tủm tủm cười và cầm bút lên nhé bé yêu của anh.

Trần Hồ Phỉ”.

Trác Linh có cảm giác ngạt thở. Cô buông mình xuống giường, lá thư rơi lên ngực cô phập phồng theo nhịp trái tim.

Nghe đâu ngoài nhà sách có bán quyển Một trăm bức thư tình hay nhất mọi thời đại , Linh không biết chúng hay thế nào, chỉ biết rằng chúng không đáng tới cô. Bởi vậy với Trác Linh lá thư của Phỉ mới là tuyệt nhất, vì từng chữ từng câu đều dành cho cô. Đã tới lúc Linh thấy quá cần có Phỉ trong cuộc sống rồi.

Dĩ nhiên Trác Linh sẽ tủm tủm cười và cầm bút lên, nhưng không phải lúc này.

Bây giờ Linh muốn đọc lá thư thêm một lần và có lẽ thêm rất nhiều lần nữa trước khi viết cho Phỉ những lời yêu thương chân tình nhất.

Hết

Nguồn: may4phuong - vietlangdu
Người đăng: NHDT
Thời gian: 22/03/2007 9:11:38 CH